

Cô Dâu Giả

Contents

Cô Dâu Giả	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	22
5. Chương 5	30
6. Chương 6	37
7. Chương 7	45
8. Chương 8	52
9. Chương 9	62
10. Chương 10	69
11. Chương 11: Kết Thúc	77

Cô Dâu Giả

Giới thiệu

Biên tập: AkirayuuriBeta reader: Ki_kuThể loại: Đoản văn, nhất thụ nhất công, cường công nhược thụ, cổ trang. Nếu c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-dau-gia>

1. Chương 1

“Cha, cha nói lại lần nữa xem!” Lăng Sương trừng mắt nhìn mày giận giữ nói.

Bị con gái yêu nhìn bằng ánh mắt đó, Lăng Tâm Liêm không tự chủ mà co rúm lại.

“Ta nói...” ông dùng hết oai khí của bậc làm cha, e hèm một tiếng rồi nói, “Lúc trẻ cha có một hảo huynh đệ, ông ấy đã mua một mục trường ở quan ngoại, lập gia đình và có hai đứa con trai. Lúc trẻ chúng ta từng ước định...”

“Chính là cái kiểu đính ước từ trong bụng mẹ?”

“Con hiểu là được rồi!” Lăng Tâm Liêm thở phào nhẹ nhõm, “Con người ta sống ở đời cần nhất là phải biết giữ chữ tín! Huống hồ Vân huynh đệ đã gửi thư tới, không lâu nữa sẽ đến đón dâu, cho nên...”

“Muốn con thành thân?”

“Chính thế.” Nói xong công đạo, Lâm Tâm Liêm liền cười ha ha.

“Cha điên rồi sao?!” Lăng Sương không khách khí liền quát lên, “Mau viết thư nói với huynh đệ tốt của cha là, lời nói thời trẻ chỉ là đùa giỡn, không cần tưởng thật. Với lại, bảo con ông ấy không cần tới đây!”

“Sao làm thế được?” Lăng Tâm Liên vội la lên, “Dù sao thì con gái lớn cũng phải gả chồng. Mà thời còn trẻ, Vân huynh đệ của ta là người anh tuấn hào sảng, nên con trai ông ấy chắc chắn cũng là nhân trung long phụng. Gả cho người như thế thì con nhất định sẽ được nở mày nở mặt. Huống chi ở quan ngoại, Vân gia cũng là địa chủ đứng hàng nhất nhì, sẽ không để con phải sống khổ sở đâu.”

“Nhưng đó là quan ngoại!” Lăng Sương nghiêng răng nhắc nhở, “Đất đai khô cằn hoang vu, cha muốn con gái cha tới đó chịu khổ ư?”

“Không hoang dã đến thế đâu!” Lăng Tâm Liên vô tình phát tay, “Vân huynh đệ cũng nhắc tới trong thư, chỗ đó mỗi tháng có thể đi chợ một lần, có thể chơi đùa thoải mái, con nhất định sẽ thích.”

“Mỗi tháng một lần?” Lăng Sương rống lên.

Thế trong một tháng đó, nàng phải làm gì? Chắc sẽ không bắt nàng đi chăm sóc đám súc vật ở trong mục trường chứ! Hay nàng chỉ có mở to mắt nhìn chăm chăm vị hôn phu kia? Thế không phải sẽ nhàm chán đến chết sao!

Không, đánh chết nàng cũng không xuất giá!

Đã quen với sự phồn hoa của Giang Nam, làm sao trong một sớm một chiều mà nàng có thể thích ứng được với cuộc sống nhạt nhèo kia? Giết nàng còn hơn!

“Tóm lại...” Lâm Tâm Liêm kiên trì, “Thời gian sắp tới rồi. Đến... Đến Vương Chiêu Quân cũng phải tới biên cương xa xôi ngàn dặm, một lần đi là cả đời không quay lại, cũng đâu nghe nàng kêu buồn tẻ đâu!”

Đó chắc chắn là một ví dụ thất bại, chỉ thấy vẻ mặt Lăng Sương càng lạnh lùng hơn.

“Hôn nhân đại sự vốn là do cha mẹ hai bên sắp đặt, chính miệng cha nói ra, cũng đã đồng ý với người ta rồi, con sẽ không muốn cha thành kẻ thất tín chứ!” Lăng Tâm Liêm vừa đám vừa xoa, “Sương Nhi, chỉ cần con ngoan ngoãn chờ thành tân nương là được, chuyện khác đã có cha lo.”

“Hừ! Tất cả chuyện này có phải vì Bá Dụ không?”

“Hỗn xược!” Lăng Tâm Liêm bực mình nói, “Con có biết xấu hổ là gì không hả? Lại còn dám gọi thẳng tục danh của nam nhân khác.”

“Cha biết rõ con và Bá Dụ thật lòng yêu nhau mà...”

“Đủ rồi!” Lăng Tâm Liêm quát, “Đừng nói tới tên tiểu tử nghèo hèn họ Tiêu tâm địa bất chính kia nữa. Con nghĩ nó thật sự yêu con sao? Nó chỉ yêu địa vị và tiền tài của Giang Nam đệ nhất thế gia sau lưng con mà thôi!”

“Thứ cha không bằng lòng chính là gia thế không hiển hách của chàng!” Lăng Sương nhanh nhẩu cãi lại.

“Có lẽ thế đấy!” Lăng Tâm Liêm thật sự không muốn phải tranh luận với con gái về tên tiểu tử khốn khiếp chỉ được cái mồm miệng ngọt xót kia.

“Tóm lại, việc này đã định rồi, con cứ chuẩn bị mà làm tân nương đi.”

Chỉ có cách đem con gái gả đi thì mới có thể nhàn nhã nửa đời còn lại.

Thấy phụ thân phát áo bỏ đi, Lăng Sương cắn răng, lập tức nghĩ cách giải quyết.

May mà ông Trời còn thương, để cha nói trước cho nàng biết chuyện này nên mới không rơi vào tình cảnh trở tay không kịp, bằng không thì chỉ có thể ngơ ngác bị phụ thân bức lên kiệu hoa mà thôi.

Hừ hừ! Cha đừng tưởng làm vậy là con sẽ ngoan ngoãn lên kiệu. Nếu đã không tôn trọng ý nguyện của con mà chọn thông gia đằng đó, thế thì cha hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt để bị mất mặt đi.

Nàng chắc chắn sẽ không gả tới quan ngoại!

Việc trước mắt phải làm chính làm tìm người thay nàng xuất giá! Người này không chỉ cần phải giấu kín được thân phận khi đi trên quãng đường xa xôi từ Giang Nam tới Quan ngoại, mà còn phải làm cho cha và lão “Vân huynh đệ” kia không còn mặt mũi nào mới tốt!

“Tiểu thư, Người tìm ta?” Thạch Giới Nghi cung kính hỏi.

Sau nghi thức từ biệt cha mẹ đơn giản, Lăng Sương được tiếng chiêng tiếng trống vui vẻ đưa tiễn, coi như cũng được hết thủy thổ diện mà xuất môn. Bây giờ kiệu hoa đã sớm rời khỏi Giang Nam, đang hướng về phía quan ngoại.

Thân là hạ nhân Lăng gia, Thạch Giới Nghi cũng đồng tình với tiểu thư nhà y.

Một thiên kim được nuông chiều từ bé, lại phải tới nơi quan ngoại hoang dã như thế. Cuộc sống chưa quen lại không thể phản kháng hay khóc lóc, thật tội cho nàng.

Nhưng xem ra tiểu thư vẫn đang giận dữ với lão gia, trong đám hạ nhân được coi là cửa hồi môn, chỉ có y với một thị nữ bên người. Giới Nghi không biết chuyện này là tốt hay xấu. Bởi vạn nhất ở nhà chồng mà tiểu thư có chuyện gì, y cũng không thể bảo vệ nàng được!

Hơn nữa xem ra tân lang cũng không phải là người biết trân trọng tiểu thư. Trong hôn lễ hôm đó, cô gia không xuất hiện mà chỉ phải người tới rước dâu, tựa hồ không thật để ý chuyện hôn nhân đại sự của mình.

Nếu là mình thì chắc chắn sẽ không vắng mặt trong ngày đại hôn đâu! - Giới Nghi thầm nghĩ.

“Tiểu Thạch Tử, người nói, ta đối với người như thế nào?” Xua đi đám người bên cạnh, Lăng Sương dịu dàng hỏi.

Kiệu hoa đã rời khỏi Giang Nam, Lăng Sương chẳng còn cách nào, đành ra chiều cuối cùng, chính là dùng người trước mặt. Bình tĩnh xem xét, Tiểu Thạch Tử quả là người hợp nhất có thể thế nàng xuất giá. Chẳng qua có chút khuyết điểm...

Y là nam nhân!

Nhưng thế thì đã sao? Nàng không tìm được kẻ thay nàng đi, mà từ Giang Nam tới quan ngoại phải hơn ngàn dặm, nếu không có người hao hao giống nàng thì làm sao lừa được những kẻ đi theo? Hơn nữa, Thạch Giới Nghi còn là người mà nàng đã chằm trước, bất kể là đáng người hay tướng mạo, đều giống nàng tới bảy phần.

Tạm thời nàng chỉ có thể nghĩ cách để Thạch Giới Nghi thay nàng lên kiệu hoa. Chỉ có y đóng giả thì mới không khiến người ta phát hiện đến nửa đường thì không thấy tân nương đâu cả, và nàng cũng có thừa thời gian cùng Bá Dụ cao bay xa chạy.

May mắn là, đó không phải chuyện khó khăn gì. Tiểu nô kia có chút gốc, tâm địa lại thiện lương, chẳng sợ không lừa được y!

“Tiểu thư đối với ta rất tốt!” Đây là lời nói thật.

Chỉ là, y không thích bị gọi là ‘Tiểu Thạch Tử’ - ngoại hiệu mà Lăng Sương đặt cho. Tuy nhiên, dù không thích thì Giới Nghi cũng không thể không nhận. Có điều, y vẫn có chút không phục. Bộ dạng y không cao, cũng không khỏe mạnh gì, nhưng những việc mà nam nhân bình thường làm được thì y cũng có thể, vì sao lại gọi là ‘Tiểu Thạch Tử’ chứ?

Chẳng hiểu vì sao, từ khi y tới Lăng gia làm chân sai vặt thì những việc mọi người không thích đều quăng cho y. Nhưng sau khi tiểu thư gặp y liền điều y tới bên người, làm việc thoải mái vô cùng, ngay cả mức nước cũng không đến phiên y, mỗi ngày chỉ cần quét sân là được.

“Tốt lắm.” Lăng Sương lộ vẻ tươi cười, “Người biết cuộc hôn nhân này không phải do ta cam tâm tình nguyện, đúng không?”

“Vâng ạ.”

“Vậy thì, Tiểu Thạch Tử.” Lăng Sương sốt sắng hỏi, “Người có chịu giúp ta không?”

“Làm... làm sao giúp được ạ?” Giới Nghi bỗng cảm thấy sợ hãi.

“Người thay ta xuất giá!”

Lăng Sương đã tính xong hết thủy rồi. Tiểu Thạch Tử thay nàng tới quan ngoại, còn nàng thì đi cùng thị nữ gặp mặt Bá Dụ. Bởi sau khi xuất môn rồi, bên người không còn cảnh lúc nào cũng có kẻ hầu người hạ nữa.

Trước khi lên kiệu hoa, nàng đã mang một ít châu báu trang sức đưa cho Bá Dụ, để cuộc sống của họ sau này không đến nỗi một chỗ không nơi nương tựa. Chuyện nghèo khổ khiến phu thê bi ai là đạo lý nàng vẫn biết.

Chờ mọi chuyện xong xuôi rồi, qua vài năm sẽ về nhà, cha mẹ nhất định khóc hết nước mắt, lòng đầy cảm kích hoan nghênh nàng trở về, sẽ chẳng làm gì nàng cả. Dù sao họ cũng chỉ có con gái bảo bối là nàng mà thôi.

“Tiểu thư!” Giới Nghi cả kinh, thiếu chút nói năng lộn xộn, “Ta... ta là nam nhân mà.”

“Ta biết.” Lăng Sương vô tình phát tay. “Không sao, hình dáng chúng ta gần giống nhau, tướng mạo cũng hao hao, không đến nỗi không qua mắt được họ.”

“Làm sao giấu được chứ?” Giới Nghi cao giọng, “Đến đêm động phòng thì cô gia ắt sẽ biết ta là nam nhân.”

“Khi đó, ta đã sớm đi tới nơi an toàn rồi.” Lăng Sương dịu giọng cầu khẩn, “Tiểu Thạch Tử, van người đó. Người cũng biết ta đã có người trong lòng, làm sao lại thành thân với kẻ khác?”

“Huống chi...” Nàng cắn răng, thành thật nói, “Ta... cũng không thể gả cho nam nhân khác được! Ta đã là người của Tiêu công tử rồi.”

Giới Nghi hít một hơi thật sâu, bối rối nói, “Chuyện này... này...”

“Tiểu Thạch Tử.” Lăng Sương nắm tay y, “Người phải giúp ta, người nhất định phải giúp ta! Nghe nói người ở quan ngoại rất man rợ, vạn nhất biết ta đã thất tiết, không biết sẽ làm gì ta nữa. Ta không thể gả đi được!”

“Có thể... nhưng ta thay người xuất giá, nhất định sẽ bị vạch trần.” Giới Nghi sợ hãi nói.

Người quan ngoại dã man, đâu chỉ tiểu thư mới sợ, y cũng sợ vậy. Lần này khi bị tiểu thư chọn làm của hồi môn, lòng y cũng oán than. Nhưng người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, ai bảo y là nô nhân bán mình vào nhà họ Lăng chứ!

“Dù bị lộ chẳng nữa thì bọn họ cũng chẳng làm gì người đâu!” Lăng Sương cực lực thuyết phục, “Người bị bắt ép mà, họ nhất định sẽ hiểu. Với lại, chắc chắn họ không dám làm lớn chuyện. Đáng nhẽ cười về là thiên kim danh môn khuê các ở Giang Nam, giờ lại hóa thành nam nhân, họ dám tuyên cáo ra ngoài sao?”

“Có lẽ...” Trong lòng Giới Nghi biết làm vậy không được, nhưng không thể phản bác lại nàng, “Kết cục của ta sẽ không thảm hại chứ?”

“Không đâu, bọn họ sẽ biết có làm khó người cũng vô dụng.” Lăng Sương dụ dỗ, “Tiểu Thạch Tử, mấy ngày nay ta đối với người không tệ, người nhất định giúp ta, đúng không?”

Giới Nghi cắn môi, im lặng. Cuối cùng y cũng biết vì sao tiểu thư lại đối với y tốt hơn người khác rồi.

“Tóm lại, người chỉ cần giúp ta kéo dài thời gian hơn mấy ngày thôi, đừng cho bà mối với quần gia phát hiện. Ta đã phân phó họ không được tiếp cận ta, sẽ không lộ đâu. Chờ các người tới quan ngoại rồi, ta và Tiêu công tử cũng an toàn, sẽ không ai tìm được chúng ta nữa.”

“Đúng rồi!” Lăng Sương lấy ra một chiếc vòng tay ngọc trai có vẻ quý giá, “Tiểu Thạch Tử, cho người cái này. Sau khi người bị lộ, nếu bị đuổi khỏi Vân gia thì thứ này có thể giúp người không cần lo đến cuộc sống sau này.”

“Tiểu thư...” Giới Nghi có chút cảm động, “Ta...”

“Nhận lấy đi!” Lăng Sương nhét vòng tay vào tay y.

Một chút bố thí coi như xong, chỉ có như vậy thì mới có người chịu bán mạng cho nàng. Một chút đạo lý đó, Lăng Sương hết sức rõ ràng. Huống chi chỉ là một cái vòng tay chẳng đáng mấy tiền, thằng ngốc đó chẳng những không hay biết mà còn ngây ngốc cảm động, thật sự là ngu xuẩn!

Uổng cho khuôn mặt xinh đẹp chẳng kém nàng là bao kia, thật là lãng phí!

“Đêm nay ta sẽ rời đi với Cúc Nhi.”

“Cúc tỷ cũng đi sao?” Giới Nghi căng thẳng nói, “Thế... Không phải bắt ta một mình tới Vân gia?”

“Càng ít người biết thân phận của ngươi càng tốt. Như vậy ngươi mới có thể qua được đoạn đường này.” Lăng Sương phân tích tình hình, “Ngươi yên tâm, sẽ không ai vạch trần được ngươi đâu. Thân hình chúng ta giống nhau, tiếng nói cũng có bảy phần tương tự. Có một thời gian ngươi không làm việc nặng, tay cũng trở nên mềm mại hơn. Ngươi cũng rất nghe lời, không đi ra nắng nhiều, người cũng trắng ra. Nếu giả thành nữ nhi tuyệt đối thuyết phục, căn bản sẽ không bị lộ tẩy.”

Giờ Giới Nghi đã biết, tâm cơ của tiểu thư sâu nhường ấy, sớm đã lên kế hoạch bỏ trốn rồi. Cuối cùng y cũng hiểu, chẳng ai vô duyên vô cớ lại đi đối tốt với y. Chỉ có mình y vẫn ngốc nghếch như thế!

“Chính là...” Giới Nghi cố gắng giãy dụa trước khi chết, “Cô gia biết ta là nam nhân, nhất định sẽ tức giận lắm...”

Tức chết hắn càng tốt! - Lăng Sương thầm nghĩ. Ai bảo Vân Thiên Dương kia không có mắt, một tên thô kệch ở quan ngoại cũng vọng tưởng cưới về một danh môn thực nữ được giáo dưỡng như nàng, chết là đáng lắm!

Tốt nhất cả quan ngoại đều biết tân nương của hắn là một nam nhân, làm hắn mất hết mặt mũi, sau này trở mặt với cha, sẽ không đi kiếm nàng về nữa.

“Không đâu.” Lăng Sương cười an ủi, “Nghe cha nói, Vân Thiên Dương là người thấu tình đạt lý, sẽ không trút nổi tức giận lên đầu ngươi đâu.”

“Thật sao?” Giới Nghi hoài nghi hỏi.

Y biết cơ hội để mình cự tuyệt không lớn, chỉ hy vọng lời tiểu thư nói đều là thật, để y không bị chết quá thảm thương.

“Tuyệt đối là thật mà!” Lăng Sương thề thốt đảm bảo, “Cha luôn thương ta, sao lại chọn cho ta loại tướng công kém cỏi được.”

Vậy sao người không tự giữ lại cho mình đi! - Giới Nghi thét gào trong lòng.

“Ngươi biết tình cảm giữa ta và Tiêu công tử sâu đậm, dù cho cha có chọn cho ta một nhà trai không tồi, ta cũng không bỏ hắn được. Chúng ta đã quen biết từ nhỏ, hắn không phải người xấu. Tiểu Thạch Tử, người giúp ta được không?”

Lời nói đã biểu lộ chân tình, Giới Nghi thực không thể cự tuyệt, nhưng...

“Chúng ta có thể để Cúc tỷ thay người mà!” Giới Nghi chợt nghĩ ra.

“Nàng phải chăm lo cho ta.” Một câu phản bác thẳng thừng, “Ta cần Cúc Nhi! Hơn nữa, đáng Cúc Nhi lại khỏe mạnh quá.”

“A...”

Đó chỉ là nói tránh nói giảm thôi, kỳ thực Cúc Nhi không chỉ cao hơn Lăng Sương nửa cái đầu, thân thể cũng lớn hơn một vòng, khung xương to lớn tráng kiện, làm sao che mắt người ta được?

Hơn nữa, quan ngoại rất xa lại quá hoang vu, Cúc Nhi kia có chết cũng không chịu đi. Không chỉ nàng, mà bất cứ nữ nhân thân kinh bình thường nào cũng chẳng đời nào nguyện rời khỏi nơi chôn rau cắt rốn mà tới chốn đó. Dù có nói là phú gia ở quan ngoại thì ai biết thật giả ra sao? Kỳ thật Lăng Sương đã sớm hỏi ý mấy thị nữ bên người, căn bản không ai chịu nguyện mạo hiểm, nên nàng ta mới phải đem chủ ý kia đặt lên người Giới Nghi.

Tiếp đó, tốc độ phát triển của sự việc vượt quá khả năng tưởng tượng của Giới Nghi.

Không bao lâu sau, y đã bị giả thành tân nương, lần đầu tiên mặc nữ trang lên người. Điều khiến y không hài lòng chính là, thực sự y có bảy phần giống tiểu thư, có hóa trang thành nữ nhân cũng không quá khó coi.

Khi hết thấy chuẩn bị tốt rồi, Lăng Sương đem theo Cúc Nhi đang nhìn y đồng tình, nhanh chóng biến mất giữa màn đêm.

Thật đáng thương! Nếu không phải quá sợ hãi đám người dã man ở quan ngoại, nàng cũng thật muốn gả thay, Cúc Nhi thương cảm nghĩ, giờ thì đành phải làm Tiểu Thạch Tử tủi thân thôi!

“Đại ca, cặn ly vì hôn lễ của huynh.”

Người đang nói là Lão nhị của Vân gia - Vân Thiên Hạo. Tính cách hần cởi mở, hào phóng, lại anh tuấn. Cái mũi cao thẳng cùng đôi môi vừa vặn, khi cười lên liền khiến các cô nương mặt đỏ tim đập. Nhất là đáng người khôi ngô, bờ vai rộng, cơ ngực rắn chắc của hần, thực làm người ta cảm thấy an toàn.

Giờ phút này, trên gương mặt tuấn tú của hần đang lộ ra nụ cười đẹp mắt, hấp dẫn sự chú ý của đại đa số những người có mặt trong khách điểm. Người duy nhất không hoan nghênh, chắc chỉ có huynh trưởng của hần - Vân Thiên Dương.

Bề ngoài không hề thua kém tiểu đệ của mình, nhưng trên gương mặt đáng ngưỡng mộ của Vân Thiên Dương không có chút ý cười mà lại tức giận dị thường. Nhưng khuôn mặt tuấn tú đang căng cứng đó càng thêm phần cá tính, làm không ít cô nương choáng váng.

“Đệ nói thêm câu nữa, đừng trách ta không khách khí.” Vân Thiên Dương nặng nề đặt ly rượu trong tay xuống.

Trước Thiên Hạo đã có một đồng người kéo tới trước mặt hần chúc mừng, hần đã muốn đủ điên tiết, giờ Thiên Hạo kia còn đổ dầu vào lửa.

“Thôi mà!” Thiên Hạo khiêu khích, “Nhưng đệ thấy huynh cứ giữ tinh lực cho đêm động phòng đi. Nghe nói tân tấu tử là tiểu mỹ nhân Giang Nam có tiếng đấy. Lần này coi bộ đại ca thu lời rồi.”

“Được thôi, ta sẽ nhớ rõ thái độ của đệ.” Vân Thiên Dương nheo mắt, “Lần sau, ta sẽ nói cha tìm cho đệ một tân nương, còn phải nhấn mạnh là mỹ nữ Giang Nam tay chân yếu đuối, xách không được, kiêng không xong.”

“Ai da! Một danh hoa được chiều chuộng như vậy, đệ đệ này chịu không nổi đâu.” Vân Thiên Hạo cầu xin nói.

“Hừ!” Vân Thiên Dương đập nắm tay xuống bàn, “Chạy tít đến quan ngoại lấy chồng, không biết có vấn đề gì không!”

Nữ nhân bình thường nào chịu không màng vất vả chạy từ Giang Nam đến cái chỗ quái quỷ khi ho cò gáy này? Chắc không phải ở Giang Nam gây ra chuyện gì đến nỗi không gả nổi chứ?

“Lẽ nào nàng đã ngưỡng mộ danh tiếng đại ca từ lâu?” Thiên Hạo trêu ghẹo nói.

“Cũng có thể là do xấu quá không ai thèm.” Thiên Dương xấu xa đoán.

“Không thể nào!” Chỉ là Thiên Hạo không tin tưởng, “Nghe ông già nói, tấu tử là đại mỹ nhân mà!”

“Vớ vẩn!” Thiên Dương oán hận nguyên rủa nói, “Con mắt nào của lão già đó đã nhìn thấy người ta?”

“Nói cũng phải.” Thiên Hạo thầm may mình không phải lão Đại, không cần chịu cái áp lực nổi dôi tông đường kia, “Nếu huynh cự tuyệt được thì tốt rồi!”

Hần chối bỏ trách nhiệm, trong giọng lại mang mười phần đồng tình.

“Đúng thế!” Thiên Dương than thở nói.

Nếu không phải lão già tự xưng té xỉu, ngay cả thầy thuốc cũng không biết là bệnh gì, người luôn khỏe mạnh như vậy lại lặn đùng ra bệnh, khiến hai huynh đệ trở tay không kịp, chỉ đành phải đồng ý nguyện vọng (tưởng là) cuối cùng trước khi lâm chung của lão già - bức hôn.

Nếu như có thể nhờ việc hôn sự này giúp bệnh của lão già khởi sắc được, Vân Thiên Dương cũng nguyện đi làm. Nhưng nói là nói vậy, chứ lòng hắn vẫn không chịu.

Vốn định tùy tiện tìm một nữ nhân thoả mái ở mục trường cười về xung hỉ, ai biết lão già kia cố chấp, thế nào cũng phải cưới cái danh môn thiên kim đến để nở mặt nở mày, làm cả quan ngoại thêm muốn không thôi. Lòng không cam nguyện. Làm sao hắn có thời gian đi hầu hạ tiểu thư như hoa kia? Chuyện ở mục trường nhiều không kể xiết, hắn còn sức mà quan tâm sao?

Huống chi, mẫu thân của hai huynh đệ họ chính là đến từ danh môn thế gia mà lão già kiên quyết lấy, kết quả thì sao? Cũng là chịu không được tịch mịch, bỏ trốn với nam nhân khác! Lão già kia còn không hiểu, lại đi xây một phòng lớn xa hoa tại mục trường, mua đầy thứ trang trí chẳng dùng được bỏ vào, định sẽ đưa tất cả những gì mà mẫu thân chưa kịp hưởng thụ cho con dâu.

Nhưng mà Lăng Sương kia đừng tưởng tượng viễn vông! Thiên Dương nổi điên nghĩ. Ý của cha chưa chắc đã là ý của hắn!

Thực ra, hắn đã nghĩ ra cả đồng mưu kế để bức thê tử được nuông chiều từ bé phải tự rời đi. Hắn hy vọng một nửa còn lại của mình phải là người có thể cùng hắn đồng cam cộng khổ, chứ không phải chỉ cùng chung phú quý.

“Có lẽ, tân tẩu tử là người tốt!”

“Nếu nàng có thể qua được thử thách, ta sẽ tiếp nhận nàng.”

“Thử thách gì?” Thiên Hạo hưng phấn hỏi.

“Sau khi nàng tới, ta sẽ đưa nàng về, nhưng không phải về mục trường nhà ta, mà là mục trường mới mua năm trước, vừa xây làm kho hàng nhỏ. Hơn nữa, ta cần nàng cùng ta đuổi ngựa lên núi, bắt nàng kỵ mã đường xa. Không có nước sạch rửa mặt, không có y phục đẹp để thay, khiến nàng biết khó mà lui.”

“Thế có phải độc ác quá không?” Thiên Hạo cứng lưỡi, “Có lẽ cha đang đợi huynh rước tân nương tử về bái đường!”

“Chuyện đó nhờ đệ đẩy, đệ đệ ngoan!” Thiên Dương vỗ mạnh vào vai hắn, “Giúp ta nói với lão già, rằng dọc đường đón dâu xảy ra chút việc, có lẽ muộn vài ngày mới tới được. Chỉ cần cho ta chút thời gian là ổn, đảm bảo nữ nhân kia sẽ phải đổi ý, vội vã chạy về Giang Nam.”

Thiên Hạo cười cười nói, “Hình như rất thú vị, nhưng huynh cũng đừng làm cô nương yếu điệu đó sợ quá nha!”

“Chỉ cần nàng ta biết điều, tự nhiên mọi người đều vui vẻ.”

Thiên Hạo còn đang muốn đáp lời, ngẩng đầu nhìn quanh thấy bà chủ của khách điếm đã đứng trước mặt đại ca hắn mà vậy.

“Đại ca, đêm nay huynh sẽ về nhà chứ?”

“Không, ta sẽ ở đây một đêm, sáng mai trực tiếp đi đón đại tẩu vô duyên của đệ tới ‘nhà của chúng ta’.”

“Nhớ đừng quá đáng nha, huynh cũng phải thành thân, đừng dây dưa với nữ nhân khác.”

Theo tầm mắt Thiên Hạo nhìn lên, Thiên Dương trông thấy quả phụ xinh đẹp nổi danh ở quan ngoại, cũng là một trong những hồng nhan tri kỷ của hắn, không khỏi lộ ra nụ cười làm người ta động lòng.

“Nếu đã nói rõ là vô duyên thì lấy đâu ra hôn lễ?”

“Huynh định không động phòng với tẩu tử sao?”

Thiên Dương lộ ý cười sâu xa, chỉ nói, “Chuyện tương lai, ai mà biết được?”

Vân Thiên Hạo nhìn hai dáng người lên lầu, không nhịn được đành thở dài.

“Phong lưu như thế rồi sẽ gặp báo ứng đấy, đại ca.” Hấn thì thầm, “Hy vọng đại tẩu tương lai không phải người bình thường, có thể trị được tính tình không kiềm chế nổi kia của đại ca.”

“Sao lâu vậy?”

Vừa mở cửa, Lâm Xuyên liền nhào vào lòng Thiên Dương.

Một cặp mắt đen ánh lên nét thông minh lanh lợi, đôi môi đầy đặn gợi cảm, bộ ngực đầy đặn, cặp mông tròn đẹp - những điều khiến Lâm Xuyên luôn luôn nhận được danh hiệu: Quan ngoại đệ nhất mỹ nhân.

“Chờ không được sao?” Thiên Dương cười, bàn tay to nhẹ nhàng xoa nắn cặp mông, cúi người hôn nàng.

Lâm Xuyên đẩy hấn ra.

“Nói thiếp biết, lời bọn họ nói là thật ư?”

“Dù họ nói cái gì cũng không liên quan đến nàng.” Thiên Dương cười nói.

Tuy trong lòng Lâm Xuyên còn nhiều nghi vấn, nhưng nàng ta vẫn thuận phục dưới sự mê hoặc của Thiên Dương, thuận theo nụ hôn của hấn.

Thiên Dương kéo nàng lên giường, lập tức chiếm hữu, thần thực mót lấy điểm đỏ hồng đang đứng thẳng vì hưng phấn, còn Lâm Xuyên thì vuốt ve thứ cứng rắn của hấn. Hai người đã quen biết nhiều năm, kỹ xảo thuần thực, phối hợp thập phần hoàn mỹ, không mấy chốc đã đạt được cao trào.

Sau khi phát tiết, Thiên Dương cảm thấy thoải mái hơn nhiều, tựa hồ tất cả buồn bực tích lũy trong lòng mấy ngày nay đã không còn.

“Thiên Dương, gần đây chàng phiền muộn điều gì?”

“Không có gì, không phải chuyện lớn đáng để nàng quan tâm.” Thiên Dương không mấy để tâm vỗ vỗ nàng.

“Không phải chuyện lớn?” Lâm Xuyên đột nhiên nhảy dựng, giận giữ hô to khiến Thiên Dương bất ngờ, “Chàng sắp thành thân rồi, còn không phải đại sự sao?”

“Nam nhân muốn thành thân còn nhiều, rất nhiều, đâu phải chỉ mình ta.” Thiên Dương vô tâm nói.

“Thiếp còn nghĩ chàng sẽ lấy thiếp.” Lâm Xuyên trách móc.

Thiên Dương kinh ngạc mở mắt, hấn không biết nàng ta lại tính đến chuyện đó.

Giờ phút này hấn bỗng thấy may mắn, vì cái chuyện thành thân này xem ra không phải không có lợi ích. Đúng là gặp quỷ. Hấn chỉ muốn duy trì quan hệ bạn giường này với Lâm Xuyên thôi, chứ không muốn lấy một thê tử như thế về để cả đời chịu lỗi nhai.

Loại nữ nhân này hấn chỉ gặp một người là đủ, không cần đến kẻ thứ hai.

Huống chi hấn cũng sớm biết, Lâm Xuyên không chỉ có mình hấn. Mà hấn không để ý, cũng chỉ vì nữ nhân của hấn không chỉ có mình nàng ta. Thật không hiểu làm sao Lâm Xuyên lại nghĩ ra cái ý tưởng rằng hấn sẽ lấy nàng!

“Ta đã thành hôn rồi!” Hấn uyển chuyển nói.

“Thiếp làm lẽ cũng được.”

“Đừng nói chuyện không thể xảy ra.”

“Chàng!” Lâm Xuyên tức đến không nói ra lời, “Chàng lừa gạt tình cảm của thiếp, làm cho thiếp tưởng rằng...”

Thực sự là lời trách mắng vớ vẩn. Thiên Dương không kiên nhẫn liền đứng lên mặc y phục. Để hai thân thể trần như nhộng ngồi cãi nhau, thực có phần ngu xuẩn.

“Lòng chúng ta đều biết, nàng không phải chỉ có một nam nhân là ta.” Hấn mặc xong, lạnh lùng mở miệng.

“Chuyện đó... chỉ là lời đồn.” Lâm Xuyên đỏ mặt phủ nhận.

“Đủ rồi!” Thiên Dương không kiên nhẫn nói, “Chúng ta không cùng suy nghĩ, vậy thì sau này đừng gặp mặt sẽ tốt hơn.”

Lâm Xuyên vội vàng ôm lấy thân hình sắp rời đi kia.

“Dương!” Nàng mềm giọng cầu khẩn, “Đừng đi mà. Dù là chuyện gì chúng ta đều có thể thương lượng được, được không, đừng đi nha!”

Đêm nay Vân Thiên Dương không để kiên nhẫn để an ủi người ta, chỉ nhẹ nhàng đẩy tay nàng ra, “Sẽ nói sau! Sáng mai ta còn có việc.”

Hắn bước nhanh ra ngoài, không chút lưu luyến, nỗi buồn trong lòng lại càng thêm một tầng.

Chết tiệt!- Vân Thiên Dương cắn giận nguyên rửa.

Còn tưởng rằng Lâm Xuyên chỉ cần để phát tiết, không ngờ nội tâm nàng ta lại nghĩ tới việc gả cho hắn. Nếu muốn cưới nàng thì sớm đã làm rồi, cần gì chờ tới lúc lão già gần chết?! Huống chi, hắn không có hứng muốn xưng huynh gọi đệ với cả đám nam nhân quan ngoại.

Nếu phải cưới Lâm Xuyên, hắn thà đi cưới Lăng Sương vốn được chiều chuộng kia, có lẽ sẽ ít bị cấm sừng hơn. Nhưng mà, chuyện đó cũng khó nói, Vân Thiên Dương mĩa mai. Nữ nhân luôn không chịu được cuộc sống tẻ nhạt, ai biết Lăng Sương kia chịu được bao lâu?

Ghe tởm! “Nữ nhân”, nghe thôi đã thấy phiền.

Nếu thực bức hắn điên lên, hắn thà đi cưới một nam nhân về nhà cho xong!

2. Chương 2

Mới tới quan ngoại, lòng Giới Nghi tràn đầy hoang mang sợ hãi vì còn lạ nước lạ cái.

Khi y vén màn cửa sổ đưa mắt nhìn xa, trông thấy những cánh đồng cỏ thơm trải tận chân trời, thì thoảng có thể bắt gặp dòng suối thấp thoáng cùng lều gỗ, có thể nhận ra đó là nơi dành cho trâu ngựa dừng chân.

Trời ạ! Không phải y đã tới một nơi thú vật còn nhiều hơn người chứ? Y có thể sống được ở nơi quê mùa này không?

Lúc đó y bị gì nhập mà lại đồng ý đóng giả tiểu thư chứ? Nhờ y bị đuổi khỏi Vân gia thì nhất định sẽ gặp chuyện. Trên người không có một đồng xu dính túi, làm sao mà quay ngược về Giang Nam? Thứ có giá trị duy nhất mà y có, chính là vòng tay mà tiểu thư đưa cho, không biết đáng giá bao nhiêu, có đủ cho y về Giang Nam không?

Thật ra, trong lòng Giới Nghi cũng ôm hy vọng, nếu cô gia nhà họ Vân đủ nhân từ, có thể hiểu cho nỗi khổ của kẻ hạ nhân phải chịu nghe người sai bảo từ bề trên mà thu dụng y thì thật tốt.

Dù sao thì y cũng là cô nhi, sớm đã không nơi nương tựa, ở lại đây cũng chẳng thay đổi điều gì. Cứ cho là y có thể quay về Giang Nam đi, thì Lăng gia nhất định cũng không lưu y lại.

Trước mắt, y chỉ có thể trông mong vào lòng tốt của Vân gia mà thôi.

Hiện giờ, y đang được an bài trong một căn phòng ở khách điểm, đợi người của Vân gia tới đón. Nghe nói, đây là quán trọ duy nhất trên trấn, muốn tới nhà họ Vân còn phải đi một đoạn đường nữa.

Giới Nghi căng thẳng kéo ngón tay, thỉnh thoảng lại sờ lên chiếc vòng để tự cổ vũ mình là ít nhất y còn có tiền, không phải không nơi nương tựa.

Chỉ là... lâu quá rồi! Chẳng lẽ cô gia đã quên tới đón y?

Gần hai canh giờ trôi qua, y bị chùng khản không dám làm gì cả, chờ đợi một người trong sự lo lắng và căng thẳng, tựa như sắp bị lãng trí tới nơi rồi.

Cuối cùng cũng có tiếng bước chân đi tới, cửa gỗ ‘két’ một tiếng liền mở ra. Giới Nghi vội ngồi thẳng người, không cả dám thở mạnh.

Qua mép dưới tấm khăn, y thấy một đôi hài màu đen đi đến trước mặt.

Nam nhân im lặng thoáng chốc, rồi cũng vươn tay, thông thả hạ tấm khăn hồng trên đầu y xuống.

Vân Thiên Dương vốn nghĩ sau tấm khăn đó chắc chắn là một gương mặt nén giận với cặp mắt chứa đầy oán hận. Bởi dù sao hắn cũng tới muộn hai canh giờ, khiến nàng phải đợi mũ phượng nặng nề ngồi đó đợi. Đương nhiên, hắn cố tình, chỉ vì muốn làm nàng tức giận.

Thế nhưng, hắn không bao giờ nghĩ rằng, gương mặt đó chẳng những không hề mang một nét hờn giận, mà lại cất chứa đôi mắt dịu dàng hàm ẩn nhút nhát và lo lắng không yên, tựa như một con thú bị rơi vào bẫy, khiến cho lòng người luôn yêu thích động vật như Thiên Dương khẽ nói.

Tức giận vì Lăng Sương khiến hắn có loại cảm giác này, hàng lông mày bất giác nhíu chặt.

Giới Nghi sợ hãi ngẩng đầu liếc nhìn Vân Thiên Dương một cái, phát hiện hắn đang bực bội cau có, vội vàng cúi đầu.

Mình còn chưa nói gì mà, cô gia không thể biết mình giả mạo nhanh thế được! Vì sao lại tức giận chứ? Hay là, bộ dạng mình thực sự quá xấu? - Giới Nghi hoảng hốt nghĩ thầm.

Tuy rằng chỉ thoáng nhìn qua, nhưng y cũng biết cô gia rất anh tuấn, đẹp trai hơn tất cả những người mà y đã từng gặp, lại cao lớn tựa thần linh vậy. So với Tiêu công tử mà tiểu thư chung tình, quả là hơn nhiều lắm!

Nếu tiểu thư biết cô gia tuấn tú như thế, nhất định sẽ hối hận vì không thành thân với Người!

Thiên Dương hoàn toàn không biết những ý nghĩ lộn xộn trong lòng Giới Nghi, chỉ lẳng lặng đánh giá y.

Tiểu muội này coi bộ không xấu. Thành thực mà nói, vẻ ngoài của nàng rất khá. - Hắn không khỏi lấy làm lạ. - Một tiểu muội xinh xắn như thế, cần gì phải tự mình tới sống ở một nơi xa lạ thế này? - Hắn nên bội phục dũng khí đó, hay buồn bực vì sự ngu xuẩn của nàng?

Với lại... Xem ra... tiểu muội này... thực nhỏ a! - Hắn không tự chủ được liền gọi nàng là tiểu muội. Cần thận nhìn xem, chắc nàng chỉ tới vai của hắn thôi, còn nhỏ hơn nữ tử ở phương bắc rất nhiều, thế nhưng lại mang nét tình tứ khác.

Có lẽ, cha chung tình với Giang Nam nữ tử cũng là có đạo lý của ông. - Giờ phút này, Vân Thiên Dương không thể không đồng tình với cái nhìn đó. - Hơn nữa, tiểu muội này đáng vẻ nhút nhát, thật là hiếm thấy.

Thực ra, hắn đã quen với phong thái hào sảng của nữ tử phương bắc rồi, cho dù là Lâm Xuyên - quan ngoại đệ nhất mỹ nhân - cũng không có nét phong tình uyển chuyển hàm xúc như thế, chỉ biết thẳng thắn yêu cầu.

Liếc một cái, lại thấy nàng đang thỉnh thoảng trộm nhìn dò xét hắn. Lông mi dài đáng yêu khẽ rung động, đôi môi đỏ tươi thoáng mấp máy, chỉ là không thốt ra được nửa lời, cả những ngón tay trắng nõn đang không ngừng xoáy vào nhau, tựa hồ rất căng thẳng.

Phản ứng thật thú vị!

Để tăng cường sự hiện hữu của mình, Thiên Dương xấu xa kéo một cái ghế tới ngồi ngay trước mặt Giới Nghi, trừng mắt nhìn thẳng vào mắt y.

Hành động đó quả nhiên công hiệu. Chỉ thấy Giới Nghi mở to mắt lo sợ không yên, nặng nề hít thở, gương mặt đã đỏ bừng.

“Ta là trượng phu nàng chưa từng gặp qua, nàng biết chứ?”

“Ta... Ta biết...” Theo phản xạ, Giới Nghi rụt về sau, ấp a ấp úng đáp lại.

“Nàng gọi là Lăng Sương?”

“...” Giới Nghi không biết nên trả lời hay không, hồi lâu mới do dự gật đầu.

“Ta là Vân Thiên Dương.”

“Ta...” Giới Nghi thở sâu, rồi cuộc quyết định nói thật nhanh. Lá gan y không lớn, không thể chịu được sức ép kiểu này đâu. “Ta không phải...”

Y còn chưa kịp nói xong, Thiên Dương bỗng đứng dậy, trừng mắt nhìn xuống y.

“Hôm nay chúng ta chỉ làm quen đến đây thôi!” Thiên Dương thẳng thắn nói. “Ta không biết vì sao nàng lại đồng ý cuộc hôn nhân này, nhưng mà nàng cũng có thể nhận thấy, ta không phải loại người có thể chăm sóc nàng từng li từng tí, cũng không phải mẫu người chồng tốt. Nếu nàng đang mong chờ một người nhả nhặn như Giang Nam tài tử thì chỉ sợ nàng thất vọng rồi, vận khí của nàng không may thế đâu!”

“Ta không mong chờ gì cả...” Giới Nghi nhỏ giọng trả lời.

Tương tự, Thiên Dương không cho y có cơ hội nói xong, cứ thế tiếp tục.

“Vì lão già nên ta mới đồng ý cưới nàng. Nhưng vì tốt cho nàng nên giờ nàng cứ quay về nhà đi, đừng vùi thân trong cuộc hôn nhân không tình nguyện này. Đương nhiên, sau khi về Giang Nam, nàng muốn nói sao cũng được, cần thì cứ bảo ta dã man cũng chẳng sao, chỉ là đừng ở lại nữa.”

Nhìn vẻ mặt Giới Nghi trì độn như thế, Thiên Dương càng thêm cố gắng.

“Nói cho nàng hay, ở đây không có nhiều người hầu để nàng sai sử, muốn làm gì cũng phải tự thân vận động. Nhìn nàng yếu đuối thế này, sẽ không làm được việc nặng đâu.”

“Không sao cả! Chỉ là, ta...”

“Trọng yếu hơn là,” Thiên Dương cắt ngang, “Tuy rằng ta cưới nàng, nhưng sẽ không một lòng một dạ. Ta đã có nữ nhân khác bên ngoài rồi!”

“Tiểu thiếp sao?” Giới Nghi tò mò hỏi.

“Chúng ta đây không cần danh phận.” Thiên Dương chột dạ tuyên bố, “Chúng ta ở cùng nhau rất thoải mái, không cần nàng xía vào.”

Thì ra là thế. - Giới Nghi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Y đang muốn mở miệng cam đoan mình sẽ không là vật cản giữa hai người họ thì Thiên Dương lại nói tiếp!

“Cho nên, nếu nàng kiên trì ở lại, kỳ thực sẽ chỉ được một trương phu trên danh nghĩa mà thôi. Ta tuyệt đối không chạm vào nàng!”

“Tuyệt sẽ không?” Giới Nghi mở to mắt.

“Không sai! Nàng chỉ là công cụ để xoa dịu bệnh tình nguy kịch của lão già thôi, chẳng có nghĩa lý gì với ta hết.”

“Thế nếu ta rời đi rồi thì lão già biết làm thế nào?”

“Ta tự sẽ có cách...” Thiên Dương nói mà chính hắn cũng không tự tin cho lắm.

Kỳ thật, huynh ấy là không có cách nào đi! - Giới Nghi thương hại nhìn hắn. Trong lòng Giới Nghi, Thiên Dương đã trở thành một gã si tình bị người ta ép duyên rồi.

“Huynh... thực sẽ không chạm vào ta?”

“Không sai!”

“Huynh cam đoan?”

“Đương nhiên!” Thiên Dương bực bội.

Nữ nhân này muốn nói gì? Thoạt nhìn nàng tựa hồ rất vui vẻ vì hắn sẽ không chạm vào nàng, nhưng mà, có phải hắn cảm nhận sai rồi không?

Loại ngôn ngữ vũ nhục đó, làm sao khiến nàng ta vui vẻ được?

“Thật tốt quá!” Giới Nghi như trút được gánh nặng, “Ta có thể lưu lại được.”

Quyết định đó hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Thiên Dương.

“Nàng chắc nghe không rõ, ta nói lại...”

“Ta biết mà!” Giới Nghi cắt ngang, “Huynh yêu một người thắm thiết, cưới ta về chỉ vì bệnh tình nguy cấp của lão gia, à, là cha. Cả đời này huynh sẽ không chạm vào ta, đúng không?”

Hắn có nói cả đời sao? Lúc này Thiên Dương chỉ có thể gật đầu, chẳng hiểu ra sao cả.

“Vậy thì ta có thể ở lại, giúp huynh chăm sóc lão gia, à, là cha, để huynh có thể ăn nói được với Người.”

“Ta nghĩ nàng không rõ lắm...”

“Ta biết rồi mà.” Giới Nghi lại cười tươi roi rói.

“Không, nàng không biết đâu, thì...” Tình thế cấp bách, Thiên Dương liền nói dối, “Nhà họ Vân chúng ta không giàu có gì đâu! Không biết lão già đã viết gì trong thư, nhưng chắc chắn không phải là thật. Kỳ thực, Vân gia là được cái bạo miệng thôi. Nàng ở lại chỉ tổ chuốc khổ vào thân, không tốt chút nào đâu.”

“Không sao.” Giới Nghi nhìn hắn cười rạng rỡ.

Vốn dĩ Giới Nghi giả mạo tiểu thư rất thiếu tự tin. Theo lý mà nói, y sẽ tuôn ra hết sạch sự thật rồi sau đó quay đầu trở lại. Nhưng mà... có vẻ Giang Nam thì cũng không ai chờ y cả, còn ở nơi này, đã có một gia đình dành cho y, một người già chờ y an ủi.

Một gia đình nha!

Có trời mới biết y mong có một gia đình đến nhường nào. Có người để quan tâm, và có người quan tâm tới mình.

Dù cô gia có vẻ không thích y, nhưng nếu y ở lại thì chí ít cũng có thể giúp hắn chăm sóc lão gia, đâu phải hoàn toàn vô dụng. Chỉ cần y cẩn thận, không để người khác biết thân phận thực sự là được. Như vậy, y cũng sẽ có một gia đình!

Hôn nhân, chính là sự đảm bảo bền chắc nhất! Dù sao cô gia cũng chỉ cần một thê tử để nguy trang thôi mà, như vậy thì y hoàn toàn có thể làm được, sẽ không gây chuyện gì phiền phức cho hắn.

Lỡ như... Lỡ như bị người ta phát hiện ra mình là nam nhi, vậy y sẽ tự đồng rời đi, tuyệt không khiến Vân gia thêm phiền phức. Trước mắt, hãy để y được ích kỷ, dung túng cho y hưởng thụ một quãng thời gian được trải nghiệm cảm giác có ‘nhà’ đi!

“À... cái kia...”

“Thiên Dương!” Thấy Giới Nghi không biết gọi hắn thế nào, Thiên Dương nóng nảy nói. Vì sao bắt kể chuyện gì, tiểu muội đó vẫn cứ lúng túng không dứt khoát vậy? Ngay cả một cái tên thôi cũng không nói ra được.

“Thiên Dương!” Giới Nghi nghe lời gọi theo, “Giờ chúng ta đang quay về mục trường à?”

Thay đổi xiêm y nhẹ nhàng, Giới Nghi cảm thấy dễ chịu nhiều. Tuy rằng với thân phận hiện nay, y không thể tùy tiện được, nhưng khi tẩy đi lớp phấn dày trên mặt, tóc cũng được thả xuống, chỉ dùng sợi dây buộc ngang phần tóc ở thắt lưng, tiện cho vận động. Chất liệu tuy tốt nhưng hình thức giản đơn, cũng không thấy Thiên Dương có ý kiến gì.

Bởi vậy Giới Nghi an tâm rất nhiều. Xem ra việc Thiên Dương nói chỉ cần y làm thê tử trên danh nghĩa là thật rồi!

“Không, cha nói chúng ta vừa thành thân, cần phải trải qua cuộc sống của tân phu thê, cho nên chúng ta tới mục trường mới ở.” Vân Thiên Dương cố ý dọa y, “Chỗ đó cái gì cũng không có, chẳng thể có người hầu hạ nàng. Giờ nàng hối hận vẫn còn kịp, đến lúc đó đỡ phải kêu trời không thâu, gọi đất chẳng thừa.”

Thực ra lời Thiên Dương nói có trăm ngàn chỗ hở, nếu Giới Nghi khôn khéo hơn thì có thể bắt được điểm sai sót của hắn. Chỉ tiếc là Giới Nghi đang lo lắng không ngừng với lời nói dối đầu tiên trong đời, đương nhiên không có dư lực chú ý người khác.

“Ta sẽ không hối hận.”

Nữ nhân này! Thực sự là hồ đồ hết thuốc chữa mà! - Vân Thiên Dương cảm hận nghĩ.

Thực không nhìn ra, dáng người thì không ra sao, tính tình lại quật cường vậy. Dù hắc có khuyên can hoài cũng không chịu chuyển biến. Được, đợi tới lúc tới mục trường rồi, để xem nàng ta phản ứng thế nào!

Mục trường Thiên Phong là kiêu ngạo của hắc, tất cả đều do một tay hắc tạo thành. Ở tương lai không xa, nó nhất định sẽ làm nên chuyện. Nhưng tạm thời bây giờ thì nó chưa là gì cả. Như vậy, trong mắt một Lăng Sương cao quý, chắc chắn là rất đơn sơ.

Nhưng Lăng Sương này lại có chỗ ngoài dự liệu của hắc. Trong ấn tượng của hắc, những danh môn vọng tộc vừa ra khỏi cửa kéo một đám người hầu theo như mây để biểu hiện thân phận cao quý. Còn nàng thì sao? Lẻ loi một mình tới quan ngoại, ngay cả một nữ tì, nô bộc cũng không mang theo.

Để rồi coi! Ngu xuẩn sẽ bị báo ứng thôi! Không ai giúp nàng chăm sóc dung nhan, tóc tai thì rối bù, chỉ tùy tiện buộc sợi dây, khi gió thổi qua liền không chịu ràng buộc mà tung bay, thực sự là...

Đẹp đến nao lòng.

Chết tiệt!

Bỏ đi lớp hóa trang thật dày lại lộ ra diện mục thanh tú. Gương mặt không chút son phấn đó đã mất đi vẻ tân nương khi vừa tới, nhưng lại mang theo một nét phong tình khác biệt. Thiếu đi chút hương vị của nữ nhân, lại hiển lộ phong thái thanh lệ tiềm ẩn.

Hừ! - Thiên Dương không cam lòng nghĩ. - Làm vậy chắc chắn vì muốn khẳng định nàng ta có vẻ đẹp trời sinh, không cần son phấn cũng toát lên vẻ đẹp hương đồng gió nội mà thôi!

Nhưng chỉ đáng tiếc là, khi nàng không son phấn, tuy rằng thanh tú động lòng người, dung mạo lại kém tươi đẹp tựa đào hao của Lâm Xuyên... Chỉ là, Thiên Dương vô cùng không tình nguyện khi nhận ra, tựa hồ với hình ảnh giai nhân thanh tú này, hắc càng yêu thích hơn.

Chết tiệt!

Thấy Giới Nghi đứng chờ đằng kia, vẻ mặt lo sợ không yên, bộ dạng không biết phải làm sao đó, hắc lại không kiên nhẫn hô.

“Đang làm cái gì thế?”

“Dạ?” Giới Nghi vội vàng ngẩng đầu nhìn hắc. Vân Thiên Dương đã lên xe ngựa từ lâu, cầm dây cương trong tay, “Ta đã chuẩn bị xong rồi!” Y cuống quýt nói.

“Xong rồi còn không lên xe đi!” Vân Thiên Dương quát lên, “Chẳng lẽ còn chờ ta dìu nàng sao? Ta không thích làm mấy chuyện đó đâu.”

“A!” Giới Nghi như tỉnh cơn mộng, vội vã lên xe, “Ta quên mình có thể ngồi xe.”

Y vẫn là đi theo bên cạnh, ngoại trừ lúc đóng giả tân nương ra, y chưa ngồi xe ngựa bao giờ.

Vân Thiên Dương liếc nhìn y khó hiểu, lại tiện tay kéo y lên. - Trước kia nàng ta sống thế nào vậy? Ngay cả ngồi xe mà cũng quên được sao?

Giới Nghi yên lặng đứng chờ ngồi bên cạnh Thiên Dương, nội tâm lại lần nữa cảm thấy bất rút về chuyện giả mạo. Nếu như tiểu thư ở đây, vị trí này nhất định là của nàng. Có phải y rất tệ không, vì đã không nói cho Thiên Dương biết sự thật?

Tuy Thiên Dương ác miệng nhưng tâm không xấu. Vừa rồi dù hắc có nói chuyện cay độc với y, nhưng lại tự mình kéo y lên, bởi vậy cũng biết, hắc là một người rất giỏi chăm sóc người khác.

Giới Nghi trộm nhìn về phía Thiên Dương, phát hiện mặt hắc trầm tư mím môi, Giới Nghi cũng cứng nhắc chẳng biết nói gì. Y sống mười bảy năm vẫn không có bạn cùng trang lứa, dù Thiên Dương hơn không bao nhiêu, cũng mới hai mươi thôi, nhưng Giới Nghi không tìm được chuyện gì để nói.

Xe ngựa đã đi vài dặm đường, Thiên Dương mới mở miệng phá vỡ trầm lặng.

“Nàng chắc biết, cha đang bệnh.”

“Vâng.” Vốn là không biết, nhưng Thiên Dương oán giận nói nhiều, muốn không biết cũng khó, “Mong rằng... cha...” Lời này y nói dù không được tự nhiên nhưng cũng chân thành, rốt cuộc y cũng có cha rồi. “Mong là lão gia sớm ngày khang phục.”

Chỉ ít nàng ta cũng không mong lão gia sớm xuống mồ để tiêu xài cho đã gia tài bạc triệu!- Thiên Dương thầm nghĩ.

“Nàng cũng biết, ta thành thân vì tâm nguyện của ông ấy.” Thiên Dương hắng giọng, “Dù chúng ta đã nói qua, nhưng vì nàng nghĩ tới việc lưu lại nên phải diễn vài trò trước mặt lão gia mới được. Dù sao ông ấy cũng mong ta cưới được một người vợ xuất thân cao quý.”

“Diễn trò?” Giới Nghi khó hiểu hỏi, “Diễn cái gì?”

“Trước mặt cha, chúng ta phải đóng vai một đôi phu thê ‘ân ái’.”

Theo dự đoán của Thiên Dương, cha chờ tân nương tới còn cấp bách hơn tân lang là hắn, Thiên Hạo chắc đã không có cách kéo dài nữa rồi, mà sự ngoan cố của nữ nhân này lại vượt ngoài dự tính của hắn. Kế hoạch chắc sẽ khó thành công, nhưng bàn điều kiện trước vẫn tốt.

“Nàng biết cha mong nàng tới thế nào, lẽ như ông ấy biết hôn sự của chúng ta chỉ là ngụy tạo thì ông sẽ bị đả kích không nhỏ. Cho nên trước mặt ông, nàng phải đóng vai mà ông mong chờ, còn ta diễn vai của ta. Chúng ta phải là một đôi phu thê ngọt ngào, đồng ý không?”

“Vâng.” Giới Nghi gật đầu. “Nhưng mà... một đôi phu thê ngọt ngào là thế nào?” Y ngơ ngác hỏi.

Vì Thiên Dương đã hứa không chạm vào y nên y mới dám đánh bạo cải trang tiếp, vạn nhất ‘ngọt ngào’ với Thiên Dương xong rồi thì không giả mạo được nữa thì sao?

“Nàng nghĩ thế nào? Một đôi vợ chồng mới cưới có thể làm chuyện ngọt ngào gì?”

“Vây...” Giới Nghi ngây ra một lúc, hoàn toàn không có khái niệm, “Vây... Huynh có thể ngoan ngoãn hơn trước mặt cha.”

“Chỉ thế thôi sao?” Một nàng ta còn vét hết óc để nghĩ ra những chuyện này, Thiên Dương không khỏi bất cười. Tân nương của hắn quả là thuần khiết mà. Thật không biết nam nhân Giang Nam nghĩ cái gì mà để một bậc mỹ nữ nhường này tới quan ngoại.

“Thiếu sao?” Giới Nghi lo lắng không yên, vô thức lại áp lên trái tim đang đập nhanh hơn.

Có lẽ, y nên nói thực cho xong, đừng nghĩ mấy chuyện kỳ quái nữa!

Thiên Dương vừa tức vừa buồn cười nhìn biểu hiện của y. Có cần cường điệu quá vậy không? Vãn Thiên Dương hẳn chính là mỹ nam tử nổi danh ở quan ngoại nha! Vây mà nàng ta còn sợ đến như thế.

Hơn nữa, không phải hắn thích xoi mói, nhưng thê tử vô duyên của hắn, vóc người quả là kém nha. Hai viên thịt trước ngực bé quá, gần như không nhấp nhô chút nào. Hắn chưa bao giờ quan tâm tới mẫu người phát dục kém vậy, thế sao giờ lại lăm ý kiến thế chứ!

“Ta nghĩ...” Thiên Dương trở lại đề chính, “Thi thoảng tiếp xúc da thịt là cần thiết.”

“Nhưng mà... huynh đã nói...”

“Ta biết ta nói cái gì.” Thiên Dương cắt ngang lời y. Hắn vẫn còn nhớ rõ phản ứng của y khi đó. “Đừng lo, tất cả chỉ là làm cho có thôi, cả đời này nàng không cần lo đến chuyện trinh tiết.”

“Vây được.” Lúc này Giới Nghi mới thả lỏng.

Bàn bạc đã xong, hai người lại rơi vào trầm mặc.

Không biết nàng thấy mục trường Thiên Phong xong sẽ nói thế nào? - Thiên Dương liếc nhìn người ngồi thẳng bên cạnh, thi thoảng cũng sẽ len lén nhìn mình. Chỉ là nàng không biết, mỗi một ánh mắt đó đều bị hắn bắt được không hề bỏ sót.

Mục trường Thiên Phong cách nhà chính của Vân gia không xa lắm. Chỉ là giờ không có gì tốt đẹp cả, thậm chí phòng ốc cũng là dựng tạm để nghỉ ngơi, kho bãi có nhà tranh vách đất, còn có mấy căn là do mảnh gỗ đóng thành. Những thứ đó chắc chắn không hợp với cảm quan của tiểu thư cao quý như nàng. Bất quá, tốt nhất khiến nàng càng nhanh thất vọng càng tốt.

Xem đi! Nàng ta trầm mặc như thế, có lẽ là đang nghĩ tới việc có nên mở miệng đòi về hay không.

“Nghe này, Lăng Sương...”

“Gọi ta Nghi Nhi.”

“Nghi Nhi?”

“A... đó... đó là nữ danh của ta.” Nếu đã định lưu lại, Giới Nghi quyết phải khiến người ta đừng gọi y là Lăng Sương, đỡ sau này y phản ứng không lại.

“Được rồi, Nghi Nhi!” Thiên Dương lớn tiếng nói. Nữ danh quái quỷ gì chứ? Hoàn toàn không ăn khớp chút nào.

“Ta sinh ra bên dòng Nghi hà, cho nên...”

Thiên Dương gật đầu, cũng nhận lời giải thích của y.

“Bối... bối vì huynh bảo muốn thân mật với ta, cho... cho nên ta nghĩ... gọi nữ danh thì sẽ thuyết phục hơn.” Giới Nghi xoay xoay ngón tay, căng thẳng giải thích.

“Nghi Nhi.” Thiên Dương quyết định nỗ lực lần cuối. “Trên lộ trình nàng tới quan ngoại chắc đã trải nhiều gian khổ, nhất là đường tới mục trường, có lẽ chính nàng cũng thấy, ở đây dân cư thưa thớt, nơi duy nhất có thể gọi là náo nhiệt, chỉ là trấn nhỏ mà nàng đã dừng chân thôi.”

“Nhưng mà trấn đó, kỳ thực cũng chỉ có một khu chợ. Những ngày sau này, nàng sẽ phải đối mặt không phải là phần hoa đô hội, náo nhiệt xôn xao, cũng không có ai đi chơi cùng, cũng không có thứ gì cho nàng giải sầu cả.”

“Ta biết.”

“Nàng không biết đâu!” Thiên Dương nghiêm khắc cắt ngang, “Dù giờ nàng có cảm động trước cảnh bao la hùng vĩ trước mặt, nhưng lâu dần rồi nàng sẽ chán, sẽ không chịu được tịch mịch, mà nỗi khổ này không thể nói được với ai.”

“Ta sẽ không chán mà.” Những ngày chỉ có lo ăn lo chơi, chưa bao giờ là cuộc sống của y cả.

“Sẽ mà!” Thiên Dương gần như điên lên, không ngờ tiểu muội kia lại cứng đầu đến thế, “Nàng phải biết, những ngày ở quan ngoại, không thể giống như ở Giang Nam được đâu. Chúng ta sống, là thực sự ‘làm việc’, chứ không phải như ở Giang Nam mà ‘hưởng thụ’.”

“Ta cũng chỉ mong được sống thôi mà.” Giọng Giới Nghi tuy nhỏ nhưng đầy kiên định. Chỉ cần không phải sống một mình cô đơn là được. Y cũng không sợ khổ mà.

“Như vậy, trong lòng tướng công của nàng có người khác, nàng sẽ làm thế nào?” Thiên Dương ghét mình tàn khốc như vậy, phá hủy lòng tin của nàng, “Đừng quên, trượng phu chính là ông trời của nữ nhân. Nếu như hắn không phải để nàng dựa vào thì nàng còn lý do lưu lại sao?”

Giới Nghi ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn.

“Ta không cần dựa vào ai hết, ta sẽ tự lo cho mình.” Y chỉ không muốn cô đơn thôi, đó cũng là hy vọng quá xa vời sao? Y cùng Thiên Dương, hắn là có thể sống chung như bằng hữu, chỉ cần Thiên Dương cho y cơ hội.

Không, y tuyệt không thỏa hiệp!

“Thiên Dương, ta mong có được một gia đình, có cha, có người nhà. Còn chuyện huynh có đồng ý trở thành người nhà của ta không, ta không cưỡng cầu. Nếu như gia đình này chỉ có được bằng cách đóng vai hề từ của huynh, thì ta sẽ làm.”

Chết tiệt!

Thái độ kiên định như thế khiến Vân Thiên Dương có phần mê hoặc. Tiểu muội này này coi như cũng có khí phách. Chỉ là, giờ không phải lúc để bội phục đâu.

Đó là do chính nàng ta tự chọn!

Lúc đầu Thiên Dương còn do dự có nên bỏ dở kế hoạch không, giờ thì không làm cũng không được!

Hừ! Để nàng ta thấy cuộc sống khổ cực ở mục trường rồi, đến lúc đó đừng trách hấn chưa cảnh báo!

3. Chương 3

Đến khi tới mục trường thì đã sắp chiều tà, nhưng sắc trời hôn ám kia cũng không che lấp được sự tồi tàn của phòng ốc.

Lăng lão gia còn thề thốt bảo Vân gia là bá chủ một phương, xem ra là lừa người rồi. Hay là, Vân lão gia muốn lấy về một nàng dâu không môn đăng hộ đối nên mới nói dối như thế? Thật là đáng thương.

Chẳng hiểu sao, Giới Nghi vẫn không tin một người tâm cao khí ngạo như Vân Thiên Dương lại nói dối về gia cảnh của mình.

Nhưng nếu cha biết người tới thực sự là một ‘nam thê’ thì không biết phải chịu đả kích cỡ nào? - Nghĩ tới điểm đó, ngay cả Giới Nghi thường ngày ngoan hiền cũng có phần tức giận với Lăng Sương, bức nàng đã làm tổn thương trái tim của một ông già.

Xe ngựa vừa tiến vào mục trường thì gà bay toán loạn, chó sủa ầm ĩ. Thiên Dương quát một tiếng, bọn chúng liền ngừng lại.

Phòng ốc quả như Thiên Dương đã nói, không thấy một chỗ nào ra hồn, thậm chí không có phòng phụ, chỉ có độc một gian, đứng sừng sững giữa trời đất bao la, chẳng chút mỹ cảm nào hết.

Giới Nghi cũng không oán giận. Khi y còn chưa tới Lăng gia làm việc thì nơi ở cũng chỉ bé tí teo, còn nhỏ hơn đây rất nhiều. Nếu chỉ có hai người họ cùng ở thì tin chắc sẽ không quá chật chội.

Hướng hồ, Giới Nghi nhìn quanh bốn phía, lập tức thấy yêu mến nơi này. Xa xa là núi cao xanh biếc, gần bên là nước chảy xuôi reo, một vùng thảo nguyên mênh mông vô bờ... Ở một nơi mỹ lệ như thế, y đâu còn gì đòi hỏi nữa.

Thiên Dương xuống xe, đẩy ra cánh cửa vốn chẳng mấy khi dùng tới. Vì lâu ngày không có người ở nên bên trong ẩm ướt đầy mùi nấm mốc, hoàn toàn trái ngược với không khí trong lành ngoài kia.

“Ở đây là thế đấy.” Thiên Dương chăm chú nhìn phản ứng của Giới Nghi, mong chờ sự khinh hoàng và khiếp sợ hiện trên gương mặt y. “Cha và ta cùng đệ đệ - Thiên Hạo, đều ở tại mục trường của Vân gia, tuy rằng lớn hơn nơi này một chút, nhưng nhà cửa cũng vậy thôi. Ta không biết cha viết thư nói với nhà nàng thế nào, nhưng mà-” hấn nhún vai, “Tình hình thực tế là vậy đấy, không có nhà cửa xa hoa đâu.”

“Ngay cả mục trường của Vân gia cũng rất nghèo túng, khổ cực vô cùng, thời gian tới e là khó giữ được. Chúng ta sợ cha biết nên vẫn không nói ra.” Thiên Dương càng dối càng hăng, “Lần này cha bảo chúng ta tìm một nơi sống qua kỳ tân hôn, nhưng để cha không biết chúng ta chẳng còn nơi nào để đi, đành phải đưa nàng tới đây thôi.”

Cha thật đáng sợ! - Giới Nghi cau mày. - Không ngờ cha lại nói dối ghê gớm như thế. Cũng may là người tới không phải Lăng Sương, bằng không chẳng biết sẽ xử và cha như thế nào nữa.

Y xoay người chạy về xe ngựa, sau khi lên liền kéo màn xuống, không biết đang làm cái gì.

Thiên Dương nhìn y hành động, tuy rằng nói là sự việc nằm trong dự tính, nhưng cũng có phần thất vọng.

Đây là sự ‘kiên quyết’ của nàng sao?

Không bao lâu sau, Giới Nghi lại xuống xe, trang phục đã đổi khác. Y thay bộ trang phục bằng vải thô mà Cúc tỷ đưa cho. Dù Lăng Sương thỉnh cầu y giả trang nhưng cũng không đưa cho y bao nhiêu xiêm y đẹp, bảo là dù sao y cũng không biết dùng, rồi sai Cúc tỷ mang quần áo cũ cho y, không ngờ giờ cũng được dùng tới.

Tuy rằng sợ những trang phục cũ đó khiến Thiên Dương nghi ngờ, nhưng đâu nghĩ được nhiều thế, bảo y mặc y phục lụa là mà quét dọn, chuyện lãng phí vậy làm sao y làm nổi.

“Làm gì vậy...” Thiên Dương không kịp nghi ngờ vì sao Giới Nghi lại thay đồ cũ, Giới Nghi đã như một cơn gió lướt qua hắn, thẳng vào trong phòng.

Hắn cũng vào theo y, vào một cái, một chiếc đệm bông cũ nát đã bay tới trước mặt.

“Nàng làm cái quái gì vậy?” Hắn bực bội ném thứ sắp mục nát đó xuống.

“Đương nhiên là bắt đầu quét dọn rồi!” Miệng nói tay làm, Giới Nghi vẫn không ngừng nghỉ.

“Nàng điên rồi!” Thiên Dương thiếu chút rống lên, “Việc chúng ta cần làm bây giờ là quay xe lại, sau đó đưa nàng về Giang Nam...”

Giới Nghi trách cứ liếc hắn một cái.

“Huynh mới điên ý. Việc chúng ta nên làm lúc này là cùng nhau cố gắng, giúp cha tạo nên một ngôi nhà khiến cha cảm thấy mỹ lệ cao ngạo. Dù là đắp từ bùn mà thành, cũng không phải là quá tồi tệ.”

Miệng còn đang nói thì Giới Nghi đã mang hết những tạp vật trong phòng bỏ ra ngoài. “Chúng ta cùng cố gắng. Bây giờ, nếu huynh có thể động thủ trợ giúp thì ta sẽ rất biết ơn đây.”

Thiên Dương đứng ngây tại chỗ. Mãi cho đến khi một tấm đệm khác bay tới thì hắn mới theo bản năng đón được.

Cái... cái loại phản ứng này, hắn chưa từng ngờ tới, tim đập loạn nhịp, hồi lâu mới gọi lại hồn. Đã đâm lao thì phải theo lao, hắn đương nhiên không thể chọn chính lúc này mà nói với Nghi Nhi là, ở mục trường của nàng đã có căn nhà rộng rãi mà cha thiết tha ao ước.

Nhưng mà... Thiên Dương phát hiện khoe miệng đang cong lên.

Không ngờ nàng lại muốn cùng mình nỗ lực, tạo ra một căn nhà khiến cha tự hào. Phản ứng đó thật đáng yêu quá!

Không! Không! Đó chỉ là giả thôi. Chờ đến lúc nàng phát hiện ở đây khổ thế nào, việc nhiều không kể xiết, chắc chắn sẽ tự động rút lui thôi. Bây giờ chỉ giả bộ như vậy, mình không thể bị nàng mê hoặc được.

Hắn khom lưng cầm những thứ Nghi Nhi đã lôi từ phòng ra, mang tới bên suối, châm lửa đốt. Sau đó tới cửa, đầu tiên cẩn thận nhìn một vòng rồi mới tiến vào. Nghi Nhi đang dùng cái chổi không thể cũ hơn nữa mà quét tước, bụi bay đầy trời, đương nhiên, Nghi Nhi cũng không còn sạch sẽ.

Nhưng không biết vì sao, Thiên Dương lại nghĩ, Nghi Nhi của bây giờ còn đẹp hơn lúc mới gặp trong bộ đồ tân nương.

“Nghi Nhi, ta muốn đi làm chiếc giường mới, nàng xem phải đặt ở đâu?” Giọng hắn đã mềm mại đi nhiều.

“Giường ư?” Nghi Nhi dừng lại.

“Ừ.” Thiên Dương làm như không có chuyện gì mà nói tiếp. “Ở đây chẳng có gì cả, cho nên ta muốn trước khi mặt trời lặn hẳn, làm một chiếc giường để dùng, những cái khác thì để mai giải quyết.”

“Vậy là... chúng ta sẽ ngủ chung ư?”

“Nghi Nhi!” Thiên Dương nhìn y như trách móc, “Ta sẽ không bội ước đâu, nàng có thể tin ta được mà. Chúng ta chỉ ngủ cùng, vậy thôi, ta sẽ không chạm vào nàng đâu.”

“À!” Giới Nghi kinh hoàng, lại xấu hổ. Thiên Dương đã sớm nói rồi mà, y phải tin hắn mới đúng chứ.

Nhưng mà, cái thân thể nam nhân này... nếu ngủ cùng Thiên Dương, sẽ không bị lộ chứ?

“Hồi đầu khi cha bảo chúng ta ở cùng nhau, cũng không biết chuyện ở mực trường Thiên Phong. Nàng biết cha đang ốm mà.” Thiên Dương có phần áy náy khi đổ trách nhiệm lên đầu ông già.

“Không sao đâu.” Giới Nghi hiền lành lại hiểu ý người nói, “Nhưng mà, huynh không thể làm hai cái giường đặt hai góc được sao? Ta không sợ nhỏ đâu.”

“Nàng không tin ta?” Thiên Dương làm bộ bị tổn thương.

“Không, không phải.” Giới Nghi vội vàng nói. Dù sao từ đầu đến giờ, những điều hắn nói đều là thật mà. “Ta... ta ngủ không đẹp đâu.”

Đó đương nhiên là nói dối, y cũng không nghĩ Thiên Dương sẽ tin.

Quả nhiên, “Nàng sợ ta?”

“Không... không phải!” Giới Nghi chột dạ cúi đầu.

Thiên Dương đến gần y, dùng ngón cái và ngón trỏ nâng cằm y lên, nhìn chăm chú vào cặp mắt đó.

Con ngươi của Nghi Nhi trong veo như nước, rất có thần...

Thật đẹp.

Nhưng trong đó, liệu có ẩn chứa điều gì?

Ngơ ngác đứng cho Thiên Dương nhìn, Giới Nghi hoàn toàn không hiểu vì sao Thiên Dương lại muốn nhìn y bằng ánh mắt sắc bén như thế. Khiến cho trái tim y đập loạn nhịp, rất sợ không tự chủ...

Lại nói thật ra.

“Không sợ ta thì được rồi.” Thiên Dương buông y ra. “Chúng ta dù gì cũng là phu thê, phải ở chung cả đời mà.”

Bất hạnh thay!

“Huynh làm xong giường rồi sao?” Giới Nghi kinh ngạc nhìn chiếc giường gỗ đã thành hình ngay trước mắt, không ngờ Thiên Dương chặt cây rồi đục đẽo, không bao lâu đã hoàn thành được. Y vừa sắp xếp trong nhà tươm tất thì Thiên Dương cũng làm xong công việc.

“Không lớn lắm, đủ cho hai ta ngủ.”

Không làm giường to vì Thiên Dương cho rằng hai người sẽ không ở đây lâu dài. Hắn tin rằng chẳng mấy ngày sau, Nghi Nhi sẽ hối hận thôi.

“Giỏi quá.” Từ ngữ khí đến nét mặt đều lộ ra vẻ sùng bái.

Thiên Dương thực sự không phải công tử chỉ biết hưởng thụ, mà khẳng định là một thanh niên chịu được kham khổ, tương lai đầy hứa hẹn. Tiêu công tử của tiểu thư chẳng thể so với hắn được.

Tai nghe lời tán thưởng của Giới Nghi, Thiên Dương có phần hài lòng, bất giác cũng khích lệ nói, “Nàng cũng thu xếp gian nhà rất sạch sẽ.”

“Là nhờ có huynh giúp mang mấy thứ nặng nhọc kia ra ngoài nên nhà mới được gọn gàng như vậy. Những thứ đó ta chuyển không nổi.”

“Ta là nam nhân, những việc cực nhọc đương nhiên là phải để ta làm rồi.”

Giới Nghi không khỏi nghĩ lại, y cũng là nam nhân, thế mà vóc người lẫn thể lực đều thua xa Thiên Dương.

Sống thật, từ dung mạo đến thể trạng của Thiên Dương chính là hết thấy mộng tưởng của y. Y cũng muốn trở nên khôi vĩ như Thiên Dương vậy.

Mặt khác, Thiên Dương cũng đang ảo não vì sao lại nói ra những lời nghe như nịnh nọt đó, chỉ là khi nhìn Nghi Nhi cực khổ dịch chuyển cái bàn sắp đồ kia, hắn liền không nhịn được mà xuất thủ.

“Huynh khỏe thật đấy, có phải nam nhân phương Bắc đều như vậy?”

“Chắc thế!” Thiên Dương châm chọc nói, “Chúng ta không thể như những văn nhược thư sinh ở Giang Nam, cả ngày phong hoa tuyết nguyệt.”

Giới Nghi bỗng cười khúc khích.

“Ta cũng không thể tưởng tượng được cảnh huynh cầm quạt rồi đứng ngâm thơ đối từ bên hồ, tranh luận với một đám công tử về chuyện hợp hay không hợp con con.”

Thiên Dương cũng tự tưởng tượng cảnh đó, không nhịn được mà phì cười.

Từ khi họ bắt đầu ở chung, đây là lần đầu tiên có không khí hòa hợp như vậy.

“Đói không?” Thiên Dương thu hồi luôn giọng ác ma, bình thần hỏi.

Nghi Nhi xem ra không giống thiên kim tiểu thư yếu điệu, có thể hẳn nên cho nàng một cơ hội, để nàng có dịp chứng minh bản thân mình có thể sinh tồn ở vùng đất mỹ lệ mà cũng vô cùng tàn khốc này.

“Dạ.” Giới Nghi xấu hổ cười, “Nhưng mà... ta đổ nhiều mồ hôi quá, rất muốn tắm trước đã.”

“Muốn tắm sẽ phải ra bờ sông, nàng dám không?”

Không phải hẳn có ý đe dọa, chỉ là căn nhà này vốn không dành cho người ở mà chỉ để nghỉ ngơi thôi, tất nhiên sẽ không có bồn tắm. Với lại có một khe nước cách đó không xa, hà cớ chi lại không dùng chứ.

“Bờ sông?” Giới Nghi suy ngẫm một hồi, lại đấu tranh tư tưởng.

Bình thường y không phải người yêu cầu gì nhiều, dù sao y cũng là hạ nhân của người ta, ngủ ở giường chung, không có cơ hội để mỗi ngày tắm lần. Nếu như hôm nay không phải chảy nhiều mồ hôi như thế, thì y cũng không đưa ra yêu cầu như vậy. Y cũng sợ bại lộ thân phận thực trước mặt Thiên Dương mà!

“Không sao, giờ là đầu hạ, cũng không lạnh lắm.” Giới Nghi nghĩ xong liền nói. Dù sao trên trời chỉ có một ông trăng, chắc không bị lộ đâu.

“Nhưng gần đó có dã thú thường lui tới, nàng không sợ sao?”

“Cái đó...” Giới Nghi ngẩng đầu lên. Vốn định năn nỉ Thiên Dương đi cùng, nhưng lòng lại lo lắng không yên.

Đang muốn nói y không tắm nữa thì Thiên Dương lại mở miệng, “Chuẩn bị đi rồi ta đi cùng nàng.”

“Không... Không cần đâu.” Giới Nghi đỏ mặt nói. Làm sao y cởi đồ trước mặt hắn được?

“Đừng lo, nếu đã đồng ý không động vào nàng thì ta sẽ tuân thủ, cũng không nhìn lên đâu. Chút phong độ quân tử đó thì ta vẫn có mà.” Thiên Dương tức giận nói.

“Thật sao?” Giới Nghi mừng rỡ, nhưng nhìn nét mặt không vui của Thiên Dương liền lập tức đổi giọng, “Cảm ơn nha, huynh thực là người tốt mà.”

Như vậy đã được coi là tốt sao? Nghi Nhi thực dễ thỏa mãn.

Khi Giới Nghi trốn ở sau rừng cây cởi đồ vẫn còn thỉnh thoảng nhìn về chỗ Thiên Dương, thấy hắn đứng quay lưng về phía mình không đổi, mới bắt giác thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, dây cột tóc cũng thả xuống, thử nhiệt độ của nước rồi, y liền thả mình vào dòng suối, thoải mái thả ra.

Sợ Thiên Dương không kiên nhẫn chờ, dù muốn tắm thêm lúc nữa nhưng Giới Nghi vẫn vội vàng kỳ cọ, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất mặc y phục rồi đi về phía Thiên Dương.

“Nhanh vậy sao?” Thiên Dương thoáng giật mình. Hắn còn tưởng phải chờ thêm một khắc nữa chứ!

“Ta ngại để huynh phải đợi lâu.” Giới Nghi dịu dàng cười, “Chờ ta quen cuộc sống ở đây rồi thì có thể tự đi được, đến lúc đó sẽ không làm phiền huynh nữa.”

“Được rồi.” Thiên Dương tùy tiện đáp, “Nàng... Sao lại mặc... những y phục... không trang trọng này chứ?”

Người ta không phải đều bảo “Nữ nhân chường diện vì người trong lòng” đó sao? Tuy là hấn đã nói sẽ không chạm vào nàng, nhưng nàng cũng không thể cam chịu vậy được! Thấy Nghi Nhi chà đạp dung nhan xinh đẹp bằng xiêm y thô ráp kia, chẳng hiểu sao hấn lại bực bội.

“Mặc thế này... sẽ thuận tiện hơn...”

“Nàng đúng là hơi hợ bên ngoài.” Thiên Dương thành thật nói. “Nhưng mà, nàng chỉ có mấy bộ xấu xí này thôi sao?”

“Xin lỗi đã làm đau mắt huynh!” Giới Nghi tổn thương nói. Y vốn keo kiệt vậy đó, không được sao?

“Quên đi!” Thiên Dương xoay người trở về. “Đi lau khô tóc đi, nhiễm phong hàn sẽ không hay đâu!” Hấn vừa đi vừa thì thầm, “Thật không hiểu những ngày làm thiên kim của nàng ra sao nữa, không ngờ lại mang theo toàn xiêm y thô ráp. Ta nghĩ của hồi môn của nàng cũng chẳng mấy món đáng giá đâu!”

Thực ra, nếu Thiên Dương khôn khéo hơn sẽ thấy sự tình khác lạ, chỉ là giờ hấn cứ dưng phải chuyện, thần kinh cũng cù lằn hơn bình thường. Hơn nữa lòng hấn chỉ chăm chăm nghĩ cách làm sao đuổi Giới Nghi đi mà thôi, không bao giờ tính tới việc Giới Nghi sẽ là giả. Bằng không, chỉ dựa vào chút công phu mèo quào của y, làm sao lừa được người ta chứ.

“Ăn đi!” Thiên Dương cầm lương khô từ trên xe xuống vứt cho Giới Nghi, hai người cùng ngồi trước đồng lửa.

Giới Nghi luống cuống tiếp nhận, đặt ở một bên, còn đang chải lại sợi tóc ướt rồi. Gương mặt còn mang hơi nước dưới ánh lửa cháy, cả người được bao phủ trong một vùng ánh sáng mờ nhạt, hiện lên nét dịu dàng không gì sánh được. Thiên Dương cứ thế nhìn ngây ngốc.

Luôn biết Nghi Nhi lớn lên không kém, có thể giờ còn nhỏ, nhưng cũng mang một vẻ mỹ cảm không thể tưởng tượng được. Nghi Nhi trước mắt hấn, gần như khiến người ta nín thở say mê. Thiên Dương rõ ràng cảm thấy hạ thân gây rối, không khỏi bất an giật giật.

“Thiên Dương, huynh sao vậy?” Giới Nghi chớp động hàng mi thật dài, khó hiểu hỏi.

Sao lại nhìn y như vậy? Y không làm gì sai chứ? Giới Nghi bị nhãn thần đó nhìn khiến tim đập nhanh hơn, không khỏi nhìn lại mình. Ngón tay vô thức cứ chải bừa tóc rối, chỉ lát sau, tóc đã bị y kết thành một túm, kéo đau cả đầu.

“Không sao!” Thiên Dương trầm giọng nói. Không đợi tự mình phản ứng thì hấn đã cầm khăn sạch ngồi bên cạnh Giới Nghi rồi, “Ta giúp cho.”

“Dạ?” Giới Nghi ngơ ngác nhìn hấn làm, mặc hấn dùng khăn phủ lên rồi lau khô, ngón tay thô ráp đang gỡ ra mái tóc rối.

Khi ngón tay Thiên Dương không biết là vô tình hay cố ý chạm qua cái cổ trắng nõn của y thì Giới Nghi không nhận được mà thở hắt ra, co cổ lại. Lạ thật đấy, y có ngồi quá gần đồng lửa đâu, sao lại nóng vậy chứ?

“Sao lại đổ mồ hôi rồi?” Thanh âm Thiên Dương vang lên bên tai khiến hơi thở của Giới Nghi như đông cứng lại.

“Ta nóng quá!” Giới Nghi thành thật đáp.

“Nóng mà sao còn kéo cổ áo cao thế, sợ ta vậy ư?” Thiên Dương hứng thú nói, “Vớ lại, tóc ướt đừng chải, dễ rối.”

“Ta biết rồi. Huynh... huynh đừng tới gần ta như thế.” Giới Nghi ấp úng nói.

“Căng thẳng gì chứ? Lát nữa đi ngủ, không phải sẽ còn gần hơn ư?”

Giới Nghi ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt hấn, “Nhưng huynh đã nói...”

“Ta biết ta nói gì, yên tâm chưa?” Không biết nàng đã nhắc chuyện này bao nhiêu lần rồi.

Tiểu tân nương của hấn thực không cho hấn chút mặt mũi, lúc nào cũng bảo hấn đừng động vào nàng.

“Ta tin huynh!” Giới Nghi cười rạng rỡ, thật lòng nói.

Thiên Dương kinh ngạc tròn mắt. Nàng ta đang nói chuyện quái gì thế? Ngay cả hắn cũng không chịu nổi mà hạ thân rục rịch, vậy mà nàng chòn nói tin hắn sao?

Chết tiệt thật!

Nếu không phải tin chắc rằng Nghi Nhi không chịu được lâu, hắn khẳng định sẽ liều lĩnh ăn sạch nàng. Nhưng nếu chỉ vì tham hoan trước mắt mà phải ở cả đời cùng một thê tử không hợp, thực sự không đáng. Hắn tự nhủ được rồi.

Vì lao động cả ngày nên hai người đều mệt mỏi, dù có căng thẳng cỡ nào cũng không chạm được tới Giới Nghi, y hầu như vừa đặt lưng xuống liền ngủ. Mà Thiên Dương cũng chẳng nói năng gì, chỉ quay lưng về phía Giới Nghi, gục đầu liền ngủ.

Sáng sớm gà gáy, Giới Nghi theo tính chăm chỉ thường ngày tỉnh lại. Tuy rằng bên người có cái lò sưởi khiến y lưu luyến muốn cọ thêm lúc nữa, nhưng rồi chính y lại giẫy dụa rời giường.

A! Lò sưởi phương Bắc dùng thật tốt. Tuy là đầu hạ nhưng đêm xuống vẫn rét hơn, khiến người sợ lạnh như y không dễ chịu chút nào. Được cái là có lò sưởi, giúp y ngủ thật thoải mái! Không ngờ Thiên Dương còn tỉ mỉ như thế a!

Cái lò sưởi này... Giới Nghi yêu thích quay sang xem là loại nào dùng tốt thế. Nhưng vừa nhìn qua thì mặt mũi y đã đỏ bừng vì phát hiện ra, hóa ra y đã coi Thiên Dương như lò sưởi, còn cuộn cả người vào lòng hắn. Hai người lại ngủ khi mặt đối mặt nữa chứ. Y ngồi dậy, đồng thời đẩy tay Thiên Dương đang ôm quanh eo mình ra.

Thôi rồi! - Giới Nghi đổ mồ hôi lạnh. - Chẳng biết mình có đánh thức Thiên Dương không? Len lén nhòm gương mặt đang ngủ kia, thấy hắn không biểu hiện gì, y mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

May mà Thiên Dương chưa tỉnh, nếu không chẳng phải là sẽ vô cùng xấu hổ sao? Dù cho hai người đều là nam nhân, nhưng lại ôm nhau chặt như thế, đúng thật không ra gì mà!

Chỉ là, nếu nghĩ từ góc độ khác, cũng vì hai người đều là nam, nên hình như ngủ gần vậy cũng không có gì.

Nhân cơ hội này, Giới Nghi cẩn thận nhìn kỹ Thiên Dương. Y biết Thiên Dương rất tuấn tú, nhưng cũng chưa dám nhìn hắn tỉ mỉ.

“Lông mi thật dài...” Vừa nói, Giới Nghi lại không nhận được muốn vươn tay lên chạm vào xem, nhưng y cũng thông minh, nhận xuống.

“Chà, mũi thật thẳng nha! Nhưng, môi hơi mỏng, lông mi cũng thật dày! Sương thật dày, lớn lên đầy tính nam nhi như thế.” Không giống y, gương mặt thì dịu dàng ngọt ngào, thoát nhìn như nữ nhân ý, đáng ghét vô cùng.

Nếu có thể, y cũng muốn có ngũ quan sâu sắc như được điêu khắc của Thiên Dương, còn cả thân thủ linh hoạt, vóc người cao ngất nữa. Nhưng mà những điều đó với y mà nói, đời này đừng mơ tưởng.

Ô? Trên mặt Thiên Dương có nếp nhăn vì cười nhiều sao? Nhưng lúc nào huynh ấy cũng không cười mà! - Giới Nghi tiếc nuối nghĩ.

Nếu như Thiên Dương không phải luôn lộ ra bản mặt cau có thì cười lên chắc chắn sẽ đẹp lắm, giống nụ cười thi thoảng hiện lên đêm qua vậy.

Y thích Thiên Dương cười với y, chứ không phải thô lỗ lớn giọng gọi y lại. Đáng tiếc là Thiên Dương rất keo cười.

Đánh bạo, Giới Nghi vươn hai ngón tay kéo khóe miệng của Thiên Dương lên, sau đó tạo thành một mặt cười quỷ dị. Y khẽ cười ra tiếng. Quyết định rồi! Sau này mỗi ngày chắc chắn y phải dậy sớm hơn Thiên Dương để trêu đùa hắn mới được.

Chơi đủ rồi, Giới Nghi vượt qua thân hình khô vữa của hắn mà xuống giường, cẩn thận để không đánh thức Thiên Dương. Không khí sáng sớm rất tươi mát, nhưng y muốn chuẩn bị một bữa sáng được được chút nên

chẳng có thời gian mà ngẩn ngơ nữa. Nếu y đoán không sai, Thiên Dương hẳn không phải người lại giường, chắc sẽ nhanh dậy thôi.

Quả nhiên khi y bận rộn chuẩn bị hoàn tất bữa ăn thì Thiên Dương bước ra khỏi nhà. Trong lúc đó y đang loay hoay không biết nên đặt ở đâu, vì hôm qua, cái bàn cũ mềm duy nhất trong nhà bị Thiên Dương thiêu hủy rồi.

Trừ lần đầu gặp mặt thì sợi tóc Nghi Nhi còn nghe lời, còn lại đa phần chúng luôn tán loạn, cho nên khi Nghi Nhi lại mặc cho tóc bay chơi thì Thiên Dương cũng không quá ngạc nhiên nữa.

“Nàng nấu cơm sáng sao?” Trong giọng nói tràn đầy kinh ngạc.

Nếu không phải biết chắc rằng xung quanh đây không có người khác, Thiên Dương tuyệt không tin cháo loãng và hai đĩa rau dại kia là do Nghi Nhi chuẩn bị.

“Vâng.” Giới Nghi có chút thất vọng nói, “Ta không tìm được bàn, cả bát đũa cũng là loi từ đám phế vật hôm qua ra. Thiên Dương, hôm nay huynh làm bát đĩa cho ta được không?”

“Nàng chịu dùng bộ đồ ăn làm từ gỗ sao?” Thiên Dương không nói cho Giới Nghi biết trong xe ngựa có vật dụng hàng ngày, bởi vì hắn luôn nghĩ sẽ không ở lại đây quá một hôm. Nhưng hắn thật không ngờ tới... Nghi Nhi lại có thể thích nghi với hoàn cảnh đến vậy.

“Dùng được là được mà, có gì phải oán giận đâu!” Giới Nghi vừa nói vừa lau đi mồ hôi lã trên trán. Vừa quệt một cái thì trên gương mặt trắng ngần lại hiện lên một vết đen.

“Ta... Ta không biết nàng có thể xuống bếp...” Thiên Dương lắp bắp nói.

“Cũng ăn được mà!”

Sau khi cha mẹ không còn, Giới Nghi thành cô nhi sống cuộc đời cô độc, nếu không tự nấu nướng thì sẽ khiến mình chết đói mất. Khi y vào Lăng gia rồi thì cũng giúp việc ở trù phòng, mãi đến khi Lăng Sương điều tới biệt viện.

“Xem ra cũng không tồi.”

Chỉ ít màu sắc xanh tươi, cháo cũng được nấu chín, không thấy như bị khê cháy gì cả.

“Huynh định ngồi đâu ăn?”

Thiên Dương lấy ra một tấm khăn to phủ trên bãi cỏ, “Ở đây được không?”

“Vâng!” Giới Nghi cười cười. Rất thú vị nha!

Đánh chết Thiên Dương cũng không thể tin được có ngày mình lại chạ vật như thế. Ở ngay mục trường nhà mình mà còn phải ngồi bệt ăn cơm. Nếu như bị những người làm thuê ở xung quanh nhìn thấy, thì không biết chừng còn bảo hắn ngược đãi nương tử nữa cơ!

Nhưng Nghi Nhi vẫn nói cười vô tư lự, không hề thấy chút hờn giận nào. Trong nhất thời, Thiên Dương lại càng thêm mê hoặc.

Nhìn Nghi Nhi đầy người bụi đất, hắn lại... nhìn đến ngây người!

4. Chương 4

Ở trong ngôi nhà tranh vách đất, hai người đã bắt đầu phân chia công việc.

Việc trùng tu lại ngôi nhà này chẳng khiến Giới Nghi mấy may oán thán. Thấy nó từng chút từng chút càng hợp để cho người ở hơn thì y lại thêm vui vẻ.

Còn Thiên Dương, trong lúc hồ đồ lại hoàn toàn phối hợp với hành động của Giới Nghi. Y nhờ hẩn làm các thứ như bàn, bát đĩa gỗ. Mỗi khi một sản phẩm được hoàn thành thì trong mắt Nghi Nhi lại toát ra vẻ thán phục và sùng bái, khiến hẩn càng làm càng hăng say.

Tới giờ cơm thì đến lượt Giới Nghi trở tài. Y vui vẻ nói cho Thiên Dương biết rau dại nào ăn được. Để chúc mừng ngôi nhà mới có dụng cụ để dùng, y còn giết cả một con gà, làm ra món gà nướng thơm phức.

Hành động đó thật sự khiến Thiên Dương sợ hãi không thôi. Hẩn chưa bao giờ gặp một thiên kim tiểu thư nào đích thân xuống bếp, càng đừng nói tới việc cầm dao giết súc vật. Đúng là quái lạ thật! Ngay cả Lâm Xuyên thấy máu cũng phải ngạc nhiên một hồi, mà Nghi Nhi lại chẳng đổi sắc mặt, động tác nhanh nhẹn bắt lấy con gà trống đang bỏ chạy, miệng còn lầm bầm thì tay đã cắt tiết nó rồi.

Khi Nghi Nhi đưa chân gà nướng tới trước mặt hẩn với nụ cười rạng rỡ thì Thiên Dương cảm thấy xúc động vô cùng. Trời ạ! Hẩn đã cười về một nướng tử như thế nào vậy?

Có lẽ là do ‘ấn tượng đầu tiên là rất quan trọng’ chăng? Cho nên Thiên Dương chưa bao giờ nghi ngờ giới tính của Giới Nghi cả. Tuy rằng ngực nàng phẳng lì, cổ áo lúc nào cũng kéo cao, chất liệu y phục cũng không hề tốt.

“Xin lỗi, ta không biết huynh thích ăn cái gì, đành phải nấu đại vài món vậy.” Giới Nghi xấu hổ nói. “Ở đây chẳng có gì cả, chỉ biết dùng những thứ sẵn có thôi. Huynh chịu khó vậy nhé.”

“Thế này là đủ rồi.” Thiên Dương cắn một miếng đùi gà thơm phức, “Không thể cho nàng được những ngày sung sướng, chính là lỗi của đáng trọng phu như ta.” Hẩn thử hỏi.

“Không sao đâu.” Giới Nghi ngại ngần cười, vì hai chữ ‘trọng phu’ mà hẩn nói khiến y vừa xấu hổ lại không yên, “Ta biết trong tương lai huynh nhất định sẽ thành công mà.”

“Sao nàng dám chắc thế?” Thiên Dương hiếu kỳ hỏi, “Chúng ta có quen thân lắm đâu?”

“Chỉ là trực giác thôi.” Giới Nghi nói thẳng suy nghĩ của mình, “Người chịu thương chịu khó, lại có hoài bão, đâu thể nào lại thất bại!”

“Đúng thế...” Thiên Dương mừng rỡ. Nói vậy, trong lòng Nghi Nhi, hẩn chắc chắn là một người có thể chịu khổ lại có lý tưởng!

“Được rồi, vậy sao nàng biết nấu nướng?”

“Cần thì, tự nhiên học được thôi.” Giới Nghi lẩn tránh đáp.

“Ta nghĩ nàng sẽ oán giận.” Thiên Dương cố ý hù dọa, “Nàng phải biết là cuộc sống sau này chính là như thế này. Giờ chỉ có hai chúng ta, chứ đến khi về tới mục trường của Vân gia thì sẽ có càng nhiều người gào khóc đòi ăn với nàng, ngày qua ngày càng thêm khổ cực.”

“Không sao mà!” Giới Nghi trừng mắt với hẩn, ý là lòng y tự biết rồi, “Nấu cơm có làm khó được ta đâu. Bao giờ chúng ta sẽ trở về?”

“Qua dăm ba ngày nữa.” Thiên Dương hồ đồ đáp. Hẩn còn muốn thử Nghi Nhi, nên sẽ không bỏ qua việc khiến nàng càng thêm vô vọng nhanh như thế đâu.

Nếu như Nghi Nhi thực qua được cuộc thử thách của hẩn, thì khi đó dù Nghi Nhi có muốn chạy, hẩn cũng sẽ cố sống cố chết mà giữ nàng lại. Nhưng hiện tại còn chưa đến lúc. Tuy rằng từ đầu đến giờ, Nghi Nhi đã cho hẩn biết bao kinh hỉ.

“Còn muốn đợi dăm ba ngày nữa sao?” Mặt Giới Nghi nhăn lại.

“Không thích ở cùng ta ư?” Thiên Dương như bị tổn thương.

“Không phải không thích.” Giới Nghi thành thật nói, “Nhưng mà đi ra đi vào chỉ có hai chúng ta ngồi không, chẳng phải rất buồn chán sao?”

“Cuộc sống ở mục trường có thể dùng hai từ ‘khổ cực’ hình dung, chứ không hề buồn chán đâu!” Thiên Dương có phần bực mình. “Ở nơi này có rất nhiều chuyện phải làm, sao có thời gian mà kêu chán được?”

“Như là?”

“Đừng tưởng giờ là đầu hạ, cỏ cây um tùm thì nghĩ nơi này vĩnh viễn là như vậy. Tới mùa đông rồi, trời đất chỉ còn toàn là màu trắng. Nếu khi ấy mục trường không trữ lương đủ thì nguy to rồi. Cho nên, lúc mùa hạ và mùa thu đến là bắt đầu phải dự trữ lương thực.”

“Để dùng cho cả mùa đông?”

“Đúng thế!” Thiên Dương gật đầu. “Với lại, ngựa ở mục trường chúng ta là sống trong hoang dã, do đó phải thuần phục chúng trước rồi mới có người chịu mua cho.”

“Thuần phục?” Giới Nghi mở tròn mắt. “Thú vị không?”

“Đó chính là phần hấp dẫn nhất đấy!” Thiên Dương mỉm cười nói. “Đừng nghĩ con ngựa là súc sinh thì xem thường, nếu muốn hoàn toàn thu phục một con thì phải dùng rất nhiều tâm huyết, vừa đấu trí vừa đấu sức với nó. Nếu nài nó ra yếu đuối thì nó sẽ coi thường đấy!”

“Hình như rất thú vị.” Cặp mắt Giới Nghi chớp chớp ánh sao, “Ta rất muốn học!” Y đánh bạo đưa ra yêu cầu.

Nếu là trước đây, Giới Nghi tuyệt đối yên thân yên phận, không dám nói ra hy vọng trong lòng. Nhưng bây giờ thì y đã là ‘nữ chủ nhân’ của mục trường, chỉ yêu cầu vậy thôi cũng không tính là quá đáng, đúng không?

“Thiên Dương, huynh dạy ta cưỡi ngựa, ta sẽ giúp huynh cắt cỏ, hay là những chuyện khác nữa, ta đều có thể giúp huynh làm, được không?”

Việc gì cũng làm giúp hần?

Thiên Dương nhìn gương mặt xinh đẹp của Nghi Nhi, nhắc nhở mình ngàn vạn lần không được nghĩ sai, “Được thôi, ở đây mà không cưỡi ngựa được là sẽ bị người ta cười cho đấy. Có thể nói là, người ở quan ngoại lớn lên trên lưng ngựa mà.”

Chờ Nghi Nhi biết cưỡi ngựa không phải chuyện đơn giản như thế thì sẽ càng cân nhắc về việc rời khỏi nơi đây.

Mà con ngựa khó đối phó nhất mục trường này, chính là ‘Tia Chớp’ mà hần vẫn cưỡi. Để nó dọa nài ta một chút, không tin nài ta không chịu lùi bước.

Giới Nghi tung tăng theo Thiên Dương tới chuồng ngựa. Đây là nơi y không quen thuộc, bên trong là hỗn hợp mùi vị của cỏ khô, ngựa, đồ da và thức ăn gia súc, ngửi vào chỉ thấy kỳ lạ mà thoải mái.

Cặp mắt lưu ly to tròn của y hiểu kỳ nhìn bốn phía, phía góc có chút động tĩnh khiến y chú ý. Y chạy tới, vui vẻ kêu lên.

“Thiên Dương, huynh mau tới xem nè!”

Thiên Dương đến gần nhìn, thì ra là bốn chú chó con ở cùng nhau, giống như những cục bông đang mở tròn mắt nhìn người vừa tới.

“Đễ thương ghê!” Giới Nghi nói, đôi mắt lấp lánh ánh vui vẻ. Y không ngần ngại liền ngồi xổm xuống ôm lấy một con trong số chúng, tuyệt không quan tâm như vậy có làm bẩn bộ xiêm y dành riêng cho cưỡi ngựa hay không.

Y đưa tay vuốt ve bộ lông mềm mại rồi đưa nó tới gần cổ, nhẹ nhàng cọ cọ mặt vào. Mái tóc dài không nghe lời lại tung bay về phía trước, tạo nên một bức tranh xinh đẹp đến lạ. Thiên Dương như mê muội nhìn hình ảnh trước mắt.

Nhưng rồi cảnh đẹp rất nhanh bị phá hủy.

Chỉ nghe Giới Nghi “ui cha” một tiếng, tay duỗi thẳng, kéo chú chó con ra xa, trên mặt đã lưu lại một dấu kỷ niệm.

“Cẩn a! Đau lắm đó.” Giới Nghi nói đau nhưng tay vẫn không thả chú chó đi. “Không được can loạn nha, rất đau đấy! Vậy sẽ không có ai thương đâu...”

Thiên Dương buồn cười nhìn Nghi Nhi không ngừng cằn nhằn nói với cún nhỏ, muốn nó sau này không được tái phạm. Thật thú vị! Nó nghe được mới lạ đấy. Nhưng chẳng hiểu sao, chú cún lại để Nghi Nhi vừa ôm vừa nói, không nhúc nhích.

“Không sao chứ?” Thiên Dương quan tâm hỏi.

Thấy gương mặt xinh đẹp lại hiện lên vết thương, thật làm hấn không nỡ, nhất là khi Nghi Nhi đã vì buổi học cưỡi ngựa hôm nay mà thay trang phục thô ráp kia bằng một thân kỳ trang màu lam nhạt, càng khiến nàng thêm xinh đẹp.

“Không sao đâu.” Giới Nghi chẳng để tâm mà chỉ cười cười, ôm cún con đứng dậy, “Chúng ta bắt đầu được rồi.”

“Ôm nó không học cưỡi ngựa được.” Thiên Dương chỉ con chó nhỏ trong lòng Giới Nghi.

Tia Chớp không dễ đối phó đâu, coi thường nó quá sẽ phải chịu thiệt đấy! Đương nhiên, hấn không phải quan tâm Nghi Nhi, chỉ là... sợ gây ra tai nạn chết người thôi.

“Ồ!” Giới Nghi vội buông chú cún xuống, còn lưu luyến nhìn nó không tha.

Thật dễ thương, giống như chú cún mà y từng nuôi hồi xưa. Nhưng sau khi cha mẹ qua đời, y tới làm ở Lăng gia, cũng chưa nuôi con nào khác. Ai, những ngày hạnh phúc ngắn ngủi ấy...

“Nàng không sợ nó làm bẩn y phục sao?”

“Có gì đâu mà.” Giới Nghi lắc đầu. “Dù sao sau khi cưỡi ngựa thì cũng không sạch được nữa, đằng nào chẳng giặt.”

“Nàng biết là phải tự giặt chứ?” Thiên Dương nhắc nhở nói.

“Huynh đã nói nhiều lần rồi!” Giới Nghi tức giận, “Sáng mai ta sẽ giặt, mà huynh có đồ cần giặt thì cứ đưa ta.”

“Hả?” Vô cùng kinh ngạc trước phản ứng của Giới Nghi, Thiên Dương chỉ có thể giặt mình gật đầu.

Nói thật, hấn có chút bội phục Giới Nghi rồi đấy! Nàng hoàn toàn không phải bất cứ loại tiểu thư nào mà hấn từng tưởng tượng tới.

Không có thiên kim được nuông chiều từ bé nào lại giống như nàng, không đổi sắc mặt liền xắn tay áo, quét tước một gian nhà tranh vô cùng rách nát, chấp nhận ba bữa đơn sơ, buổi tối lại chịu tới vùng hoang dã tắm rửa, bất chấp việc có thể bị dã thú tấn công. Còn bây giờ, nàng thực sự muốn học cưỡi ngựa, còn muốn giúp hấn giặt y phục... Trời ạ! Hấn không biết phải nghĩ sao cho phải nữa!

Xem ra, Nghi Nhi thực sự nỗ lực muốn thích ứng cuộc sống ở quan ngoại, làm một người vợ hiền của hấn. Có nường tử như thế, Thiên Dương đột nhiên tự hỏi, tại sao mình còn phải kiên trì ép nàng đi?

Có lẽ, hấn nên thử tiếp nhận Nghi Nhi mới đúng! Dù sao, vẻ ngoại của nàng là mẫu hình hấn yêu thích, cho dù đáng người kém chút, nhưng khuyết điểm đó đâu che lấp được ưu điểm.

“Thiên Dương, huynh nói muốn để ta cưỡi Tia Chớp sao?”

“Thiên Điện?” Thiên Dương bỗng do dự.

Khi tính để nàng cưỡi nó thì hấn còn chưa định nhận nàng, để nàng lưu lại. Nhưng giờ thì...

Cặp mắt Giới Nghi nhìn xung quanh, bỗng dừng lại ở một con ngựa có những sợi lông màu đỏ thấp thoáng tỏa sáng, “Có phải là nó không?”

“Nàng thật tinh mắt.” Thiên Dương dứt bỏ lo lắng, dù sao có hấn ở đây, còn sợ không khống chế được nó sao?

Thấy Nghi Nhi vươn tay muốn sờ, Thiên Dương kinh hãi, nhưng không kịp cản lại, “Cẩn thận!”

Trước kia đã có kẻ cả gan chạm vào người nó, đã bị nó cắn cho máu me đầy mình. Tính Tia Chớp vô cùng ác liệt, cắn bản không cho người tới gần.

“Sao cơ?” Giới Nghi đặt tay lên cổ Tia Chớp, nhẹ nhàng vỗ về nó, rồi quay lại hỏi Thiên Dương.

Trước phản ứng của Tia Chớp, Thiên Dương kinh ngạc không hiểu nổi, chỉ có thể đoán rằng nó thích cùng một mẫu người, giống chủ nó.

“Hình như nó rất thích nàng.”

Chết tiệt! Con ngựa háo sắc thấy gái quên bạn.

Nhớ hồi đó khi hần muốn tiếp cận Tia Chớp cũng mất vài ngày cực khổ, hầu hạ tận tình mới làm được. Thế mà Nghi Nhi lại không cần tốn hơi tốn sức đã thành công, thực là... quá đáng rồi nha!

Nhưng nếu Tia Chớp thích nàng ấy thì sẽ dễ dàng hơn. Thiên Dương liền dắt nó ra, cũng đặt yên lên rồi mới đỡ Giới Nghi ngồi vững, bắt đầu dạy cho y một chút bí quyết.

“Nhớ kỹ, phải để nó biết nàng mới là chủ nhân của nó.”

“Vâng!” Giới Nghi cao cao ngồi trên ngựa, dùng gót chân chạm nhẹ vào bụng nó. Tia Chớp nghe lời, bắt đầu nhẹ nhàng bước tới.

“Thiên Dương, ta làm được rồi!” Giới Nghi hưng phấn quay đầu lại kêu lớn, tiếng nói chứa đầy mừng rỡ ấy khiến Thiên Dương cũng vui sướng nâng khoe miệng.

Nhưng lúc này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Tiếng kêu sung sướng của Giới Nghi khiến Tia Chớp kinh sợ, đột nhiên quay ngược lại rồi chồm lên. Giới Nghi hoàn toàn không đề phòng, mặc dù y muốn nắm chắc yên ngựa để ổn định lại, nhưng đã không kịp rồi.

Tay và mông y đều đập mạnh xuống đất.

“Nghi Nhi!” Trái tim Thiên Dương đột ngột co thắt lại, vội vàng bay vọt tới, kéo y ra khỏi tầm bước chân của Tia Chớp.

Giới Nghi nằm trên mặt đất, cả người như tê liệt, không sao cử động được.

“Đau quá...” Giới Nghi khẽ rên rỉ.

“Ta biết, ngoan, để ta kiểm tra xem.” Thiên Dương lo lắng trấn an, bàn tay to lớn chạm vào đôi tay Giới Nghi, “Khớp xương không gãy, nhưng cả ngực cũng phải kiểm tra mới được...”

“Không...” Giới Nghi ráng nhấc đôi tay đau nhức cầm lấy bàn tay muốn tiến vào ngực áo. “Đừng chạm vào.”

“Giờ không phải lúc để xấu hổ đâu, nàng bị thương, có khi còn gãy xương, không thể không kiểm tra được.”

“Không, ta không bị gãy xương đâu mà.” Giới Nghi cố hít mấy hơi thật sâu, nỗ lực ép mình mỉm cười rồi ngồi dậy.

“Huynh coi, không phải ta vẫn ổn đó sao.”

“Vậy nàng đi vài bước cho ta coi đi!” Trước thái độ cật lực của nàng, hần vô cùng phần nộ, không nhịn được liền mỉa mai.

“A!” Giới Nghi đang định liều mạng nhỏ đứng dậy thì Thiên Dương đã lập tức bế y lên.

“Không cho ta kiểm tra thì cũng chẳng đến mức không cho ta đưa nàng về nghỉ chứ?” Cuối cùng vẫn là không đành lòng, Thiên Dương vẫn còn tức giận mới nói vậy.

Giới Nghi yên tâm rồi liền thả mái tóc lỏng thân thể, ghé sát vào lòng hần, hai tay ôm lấy cổ hần. Thành thật mà nói, y thực sự rất đau. Nếu không phải ý chí sợ lộ tẩy chống đỡ thì chỉ sợ ngay cả ngồi cũng không nổi nữa.

“Thiên Dương, xin lỗi... Và cả, cảm ơn huynh.”

Nghe tiếng cảm ơn vô lực đó, Thiên Dương lại càng tức giận bản thân mình hơn. Nếu như Nghi Nhi chỉ thẳng vào mặt mà mắng, tại hắn để nàng cười một con ngựa hoang khó thuần mà hại nàng ngã ngựa, hắn còn có thể chịu được.

Thế nhưng sau đó Nghi Nhi không những không trách mắng hắn mà lại nói với hắn câu xin lỗi, và còn cảm ơn. Hắn thực đau lòng muốn chết!

Đau lòng?!

Phải, trong cái chớp mắt ấy, nếu chiếc cổ mỹ lệ của nàng bị Tia Chớp giẫm gãy, hắn chắc chắn sẽ hối hận cả đời. Hối hận mình không cho hai người cơ hội, hối hận mình đã khiến cho một sinh mệnh tươi đẹp như nắng mai đó kết thúc như vậy... Hối hận mình đã bỏ lỡ một người khiến bản thân vừa kinh ngạc vừa kinh hãi...

Thê tử của hắn.

“Xin lỗi, Thiên Dương huynh.” Giới Nghi xấu hổ nói.

Giới Nghi không ngờ chỉ ngã một cái như vậy, lại không gãy xương, nhưng lực phủ ngũ tạng cứ như bị hoán vị, khí lực toàn thân như bị cuốn đầu mất hết, không còn sức rời giường nữa. Nhất là sáng hôm sau, cả người đau đến cực điểm.

“Không sao, chỉ là làm cơm thôi mà, đâu có thể làm khó được ta.” Thiên Dương ngồi trước giường, múc từng thìa cháo thổi nguội rồi đút cho Giới Nghi.

“Nhưng mà... đó là việc ta nên làm.” Giới Nghi không tự nhiên há miệng, nuốt vào những thìa cháo Thiên Dương bón cho, quả là vừa mừng vừa sợ.

Từ sau hôm y ngã ngựa, Thiên Dương đối với y tốt vô cùng, không chỉ làm hết những việc lật vật, mà còn giúp y sắc thuốc bồi bổ. Rõ ràng Vân gia đã không có nhiều tiền mà lại còn phải tốn kém vì y, Giới Nghi rất bất an trong lòng, nhưng cũng thực cảm động. Sáng nay, Thiên Dương còn dậy từ rất sớm nấu bữa sáng, rồi tự mình bón cho y ăn.

Quan trọng hơn là, Thiên Dương đã cười, còn là cười với y đấy.

Từ ngày y tới quan ngoại, Thiên Dương rất ít gặp y với vẻ mặt ôn hoà, gần như đều là nói lời lạnh nhạt, không thì tích cực khuyên y rời đi. Nhưng bây giờ, Thiên Dương không chỉ không nhắc tới chuyện kia, mà còn che chở y chu toàn.

Sau khi cha mẹ qua đời, Thiên Dương là người đầu tiên đối với y tốt như thế, Giới Nghi cảm thấy thật may mắn vì lựa chọn ở lại, mới có thể quen biết Thiên Dương và nhận được sự đãi ngộ như thế. Chỉ tiếc là rồi sẽ có một ngày thân phận của y bại lộ, nếu không, y thật tình nguyện cả đời ở lại làm thê tử của Thiên Dương... À, là thê tử trên danh nghĩa thôi.

“Đừng nói nhảm nữa, ai quy định là trong phu thê, người làm cơm, xử lý việc nhà chắc chắn phải là thê tử chứ.” Thiên Dương dịu dàng nói, “Không phải nàng đã bảo, phải giúp ta cắt cổ trư lương sao? Nếu mà phải phân chia rõ ràng thế thì việc mà ta nên làm, nàng cũng không tính giúp ta sao?”

Giới Nghi vội lắc đầu.

“Ta chắc chắn sẽ giúp huynh, ta rất mạnh khỏe mà.” Giới Nghi cam đoan.

Thiên Dương cười trước lời đảm bảo ấy.

“Nàng xem.” Thiên Dương nói với giọng nhu hòa, “Gặp khó khăn thì cùng gánh vác, có chuyện gì thì cùng chung tay giải quyết, đó mới là đạo vợ chồng mà.”

“Vợ chồng...” Giới Nghi nghe những từ đó thì đỏ mặt.

Chỉ tiếc y không phải là người vợ thực sự của Thiên Dương, vĩnh viễn cũng không phải. Nếu y là nữ nhân thì còn có thể...

Ai nha! Y đang nghĩ gì vậy? Giới Nghi thầm khiển trách mình. Y thật ngốc, cứ huyền tưởng về một ngày được vĩnh viễn lưu lại.

Nhưng mà, lời Thiên Dương nói cũng khiến y hoang mang không thôi. Không phải Thiên Dương không muốn có thể tử sao? Sao giờ lại nói những lời này?

Ngày hôm nay, y đã lên nhìn Thiên Dương mấy lần, mà hắn cũng không cau có, không tức giận, không nói đến chuyện muốn đuổi y đi. Khi đó, hắn lại càng đẹp trai hơn, nhất là mỗi một nụ cười của hắn, dường như tràn ngập ý yêu thương.

Nhưng mà, chắc đó là y nhận nhầm thôi. Lỡ một mai khi Thiên Dương phát hiện y không phải Lăng Sương, lại càng không phải là nữ nhân, thì sẽ đuổi y ra khỏi Vân gia nhanh như thế nào. Nghĩ đến đó, Giới Nghi không khỏi rùng mình.

Giới Nghi vội vàng sờ vòng ngọc trai trên tay, để tin tưởng rằng không phải mình không có gì dựa vào.

“Sao luôn sờ nó vậy?” Thiên Dương hiếu kỳ hỏi, “Nó rất quan trọng với nàng sao?”

“Vâng!” Giới Nghi nhất thời sơ suất, lại thành thật nói, “Nó là tài sản duy nhất của ta, vạn nhất bị huynh đuổi đi, ta sẽ chỉ còn biết dựa vào nó thôi.”

“Tài sản duy nhất ư?” Thiên Dương nghi ngờ nheo mắt lại.

Không phải Lăng gia phú quý một vùng sao? Nhạc phụ lại keo kiệt thế, chỉ cho con gái món hồi môn duy nhất đó sao?

Chiếc vòng kia nhìn thì đẹp, nhưng không mấy giá trị. Tám, chín phần mười là hàng giả, lại đáng để nàng quý trọng thế sao? Đường đường danh môn thiên kim mà lại không hiểu biết gì về châu báu sao?

Càng nghĩ càng thấy nghi ngờ, giấu lại biểu hiện của Nghi Nhi sau khi tới quan ngoại, Thiên Dương càng sinh nghi.

Có lẽ nào... Nàng không phải Lăng Sương?

“A, không phải! Ý... ý của ta là, nó là thứ duy nhất có ý nghĩa với ta, những cái khác chỉ là... chỉ là vật ngoài thân thôi.” Giới Nghi biết nói lỡ, vội vàng lấp liếm.

“Ừ.” Thiên Dương vẫn bán tín bán nghi, nhưng lời nàng nói cũng có phần hữu lý.

“Thiên Dương, có vật gì rất ý nghĩa đối với huynh không?” Giới Nghi lo lắng, cố gắng lảng sang chuyện khác.

“Vật gì ư?” Thiên Dương thì thầm nhớ lại, nghĩ tới ngọc Kỳ Lân mà hắn vẫn mang bên người, vốn để nhớ về mẫu thân. Nhưng sau phát hiện người đó không phải như hắn vẫn nghĩ, nên về sau có tiếp tục mang theo cũng chỉ là để nhắc nhở mình không thể tin tưởng nữ nhân được nữa, nhất là những thiên kim tiểu thư.

Nhưng mà Nghi Nhi thì...

Thiên Dương suy xét nhiều lần, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm, hiện giờ sẽ tin nàng.

“Không có gì là không thể thay thế.”

“Đâu phải! Vẫn có những thứ không thể dùng bất cứ vật gì thay thế được.” Giới Nghi phản bác nói.

Ngọc bội mà cha mẹ để lại cho y, tuy là không đáng mấy đồng, nhưng cuộc sống có khổ sở cách mấy, y cũng chưa từng nghĩ tới việc đem nó đi cầm.

“Có lẽ vậy.” Thiên Dương không bác bỏ, “Ăn cháo xong rồi, ta đưa nàng tới mục trường bên cạnh dạo một vòng.”

Trước vì hắn không nghĩ tới việc Nghi Nhi thực sự muốn ở lại, nên không để nàng đi xung quanh và làm quen với những người khác, phạm vi hoạt động cũng giới hạn ở quanh nhà tranh này thôi. Hiện giờ nếu lòng hắn đã tiếp nhận nàng rồi, thì dù nàng có phải là Lăng Sương thật hay không, hắn đều thừa nhận Nghi Nhi mới chính là thể tử của mình. Vậy thì việc làm quen với mục trường Thiên Phong là cần thiết, bởi vì nơi này sẽ là ngôi nhà tương lai của họ.

“Thật sao?” Giới Nghi vui vẻ nhướng mày. Nhưng lúc sau y lại chán nản buông lỏng bờ vai, “Thân thể của ta...”

Thiên Dương cười cười, cho phép nói, “Lần này là ta cười ngựa, nàng chỉ cần chú ý ngồi yên là được, không lo sẽ ngã đâu.”

“Cảm ơn huynh, Thiên Dương.” Y nhìn Thiên Dương cười sáng lạn.

Nhìn thấy nụ cười đó, tâm tình của hắn không hiểu sao liền tốt hơn nhiều lắm. Những nghi vấn về thân phận của y lúc trước, giờ cũng tung bay ngoài não rồi.

“Đẹp quá! Ta chưa bao giờ thấy cảnh sắc đẹp như vậy.”

Tựa vào ngực Thiên Dương, Giới Nghi luôn miệng tán thưởng. Tư thế vô cùng thân mật này không phải Giới Nghi chưa từng kháng nghị, nhưng Thiên Dương nói nếu không ngồi vậy thì đừng hòng ra khỏi cửa, y liền rất nhanh thỏa hiệp.

“Đẹp nhỉ?” Thiên Dương kiêu ngạo ưỡn ngực, “Lần đầu tiên trông thấy vùng đất màu mỡ xanh tươi này, ta đã quyết tâm biến nó thành của mình.”

Đây là nam nhân có thể mở mang bờ cõi, hắn có khả năng ấy! Giới Nghi bội phục nói, “Chắc chắn huynh đã phải nỗ lực rất rất nhiều, huynh thật giỏi!”

Dõi mắt nhìn lại, ngoại trừ một dải thảo nguyên xanh mướt mênh mông vô tận, những rừng cây kéo dài hàng dặm, ở giữa có con suối róc rách chảy ra, thi thoảng lại có những đóa hoa dại không biết tên đang nở rộ, thật là một vùng sơn cước mỹ lệ.

“Nàng thích không?”

“Rất thích!”

“Nơi này mai kia sẽ là nhà của chúng ta.” Tâm tình Thiên Dương rất tốt, không suy nghĩ liền nói ra miệng.

“Thật sao?” Giới Nghi ngẩng đầu dõi mắt nhìn hắn, “Ta có thể ở lại sao? Không phải huynh vẫn muốn đuổi ta đi ư?”

“Chỉ cần nàng không muốn thì ai ép được nàng đây.”

“Ta không muốn đi đâu!” Giới Nghi chân thành nói.

Trừ cha mẹ và nơi quê hương đã gắn bó một thời gian, mục trường Thiên Phong chính là nơi y thích nhất.

Nhìn cặp mắt của Nghi Nhi, Thiên Dương tin lời y nói. Thu vào đáy mắt gương mặt xinh đẹp này, trong lòng hắn không khỏi khê động.

“Nghi Nhi.” Hắn nhỏ giọng gọi, đầu đã chậm chậm tới gần Giới Nghi, gần tới mức có thể ngửi được mùi hương tự nhiên từ rừng núi tỏa ra từ người y.

Thật diệu kỳ thay! Nghi Nhi tới vùng đất này chưa được bao lâu mà đã có thể trở thành một phần của nó rồi.

“Sao cơ?” Giới Nghi thử hỏi.

Gương mặt Thiên Dương đã gần ngay trước mắt, y chỉ còn biết lặng câm nhìn theo hắn, chẳng biết phải nói gì, trái tim mãnh liệt nhảy lên trong lồng ngực, không hiểu vì sao lại căng thẳng đến thế.

“Mặt nàng đỏ hơn chưa?” Thiên Dương xoa mặt y, mang theo ánh mắt không đành nhìn vết thương hồng sắc hiện trên gương mặt trắng mịn như ngọc trai của y.

“Đã không còn đau nữa rồi.” Giới Nghi co lại trước sự tiếp xúc đó.

“Nghi Nhi.”

“Vâng?”

“Còn nhớ ước định của chúng ta không?”

“Sao ạ?” Thiên Dương tới gần như thế, gần đến độ tưởng chừng đang thì thầm bên tai y vậy, y đâu còn hiểu được Thiên Dương đang nói gì.

“Trí nhớ kém ghê!” Thiên Dương khê trách, “Vài ngày nữa là chúng ta sẽ trở về nhà cha, cần phải đóng thành một đôi phu phụ tình cảm hòa hợp.”

“Ta nhớ ra rồi.” Chỉ là không hiểu vì sao Thiên Dương lại nói tới vấn đề này?

“Nàng không cảm thấy chúng ta nên tập luyện chút sao?”

“Hả!” Giới Nghi ngây ngốc gật đầu, lại hoàn toàn không rõ phải tập như thế nào.

“Vậy ta bắt đầu nhé.”

Không đợi Giới Nghi trả lời, Thiên Dương liền cúi xuống cướp lấy đôi môi y.

“A!” Giới Nghi kinh ngạc khê kêu, nhưng đôi môi kia vừa hé mở thì lại càng tiện cho Thiên Dương thăm dò bên trong, đầu lưỡi tiến vào miệng y, thuần thực hôn y, hôn đến nỗi hai chân Giới Nghi như muốn nhũn ra, vất vả lắm thì bờ môi kia mới được thả ra đôi chút.

“Huynh...” Giới Nghi nắm lấy cơ hội đang muốn kháng nghị thì Thiên Dương lại áp lên môi y, cứ như chưa thỏa mãn mà cứ hôn hết lần này tới lần khác.

Mãi đến khi thấy mỹ mãn rồi, Thiên Dương mới chịu buông y ra.

“Thiên Dương, huynh... Huynh không thể làm vậy được!” Giới Nghi thở nặng nhọc, hai má đỏ ửng, “Chúng ta... đâu có nói sẽ làm vậy đâu.”

“Chúng ta đang ‘luyện tập’ mà.” Thiên Dương lại lưu luyến hôn lên lần nữa. Nhưng sự đụng chạm nhỏ bé ấy vẫn khiến người ta động tâm như nụ hôn triền miên nồng nhiệt khi trước. Giới Nghi không khỏi tròn mắt, không thể lý giải được phản ứng của mình.

“Huynh... Không phải huynh nói... sẽ... sẽ không động vào ta sao?”

“Chỉ là hôn thôi mà.” Thiên Dương xấu xa nói. “Ngay cả hôn cũng không được thì ai chịu tin chúng ta là một đôi mới cưới rất hòa hợp?”

“Vậy...” Giới Nghi vốn không biết một đôi phu thê ở chung với nhau là như thế nào, nhưng nghe Thiên Dương nói cũng có lý. “Chỉ được hôn thôi, không được làm gì khác đâu nha.”

Chỉ là hôn thôi mà tâm trí y đã mê muội vậy rồi, chẳng may nay mai lại làm một số chuyện khác, ai biết y có thể bị lộ tẩy hay không.

Không được! Y nhất định phải giữ vững khoảng cách.

“Chỉ hôn thôi.” Thiên Dương cười đồng ý.

Chỉ hôn thôi, tạm thời là thế!

5. Chương 5

Khi ánh nắng sớm nghiêng nghiêng chiếu bên khung cửa, Giới Nghi tỉnh lại sau một đêm ngủ ngon, tâm tình vui vẻ, cả cơ thể khoan khoái cho một ngày mới. Khi y muốn mở hai tay để chào đón ngày tươi đẹp thì phát hiện ra mình còn đang được Thiên Dương ôm trong lòng.

Mấy ngày nay, Thiên Dương luôn lấy lý do là để cho sức khỏe của y được khôi phục nên làm tất cả mọi việc, chẳng để y động tay tí nào. Đến buổi tối, viện có muốn bồi dưỡng tình cảm thân mật mà hần cứ khẳng khẳng đòi ôm y ngủ, nghỉ lại thì thỉnh thoảng có thêm những lúc ‘luyện tập’ khiến tim người ta đập loạn nhịp nữa.

Nếu không phải biết rõ bản thân mình ở địa vị nào và nhớ kỹ những lời Thiên Dương độc mồm độc miệng tuyên bố với mình, thì y gần như có cảm giác như Thiên Dương đang ‘sủng’ mình. Nhưng mà, chuyện đó không thể nào xảy ra, đúng không?

Dù lòng đã rõ, nhưng cơ thể cứ không nghe lời.

Còn chưa được bao lâu mà y đã quen vòng tay mạnh mẽ của Thiên Dương, quen với tiếng nói chứa đầy từ tính, hơi thở ấm áp, lời lẽ ngang ngược, nhịp tim trầm ổn, và cả... Nụ hôn khiến người ta thẹn thùng... Tất cả, tựa hồ đã dần biến thành một phần trong cuộc sống của y.

Trong lúc vô tình, hơi thở của Thiên Dương đã bao quanh thân thể y, tồn tại như một điều tất yếu. Chỉ vừa mở mắt là y có thể trông thấy thân ảnh cao lớn ấy. Không biết từ khi nào, y đã theo mãi bóng hình đó, chỉ cần hần không ở bên thì y sẽ tự động đi tìm, cho đến lúc tìm được thì nỗi lòng mới có thể thôi gợn sóng.

Ý lại vào người khác như vậy hình như không tốt lắm, dù sao y cũng là một nam nhân, hẳn là nên tự lập mới đúng. Nhưng nghĩ là nghĩ vậy, chứ Giới Nghi không thể tự kiềm chế được, chỉ có thể càng dựa dẫm vào Thiên Dương hơn.

Sao có thể như vậy? - Giới Nghi ngừng mắt nhìn gương mặt đang ngủ kia, lại thấy tức giận. - Từ bao giờ, mình đã quen với sự tồn tại của huynh ấy vậy? Nếu cứ tiếp tục như thế, đến lúc phải rời đi, y làm sao cất bước?

“Thật đáng ghét...” Giới Nghi không nhịn được lại thì thào tự nói.

Thiên Dương không nên đối tốt với y như thế, bởi điều đó sẽ khiến y nảy sinh những hy vọng hảo huyền, lại nghĩ muốn ở chung với hắn. Thiên Dương nên giống như khi hai người mới gặp mặt, phải xấu xa như vậy... Nhưng khi đã quen với sự dịu dàng của hắn rồi thì Giới Nghi không biết chắc được, liệu bản thân mình còn có thể nhận được sự lạnh lùng của hắn nữa không?

Có lẽ, Thiên Dương không nên đối với y... động chân động tay như thế. Vậy thì y sẽ không tưởng nhầm rằng mình thực sự là thê tử của hắn mà quên đi sự thật rằng y là nam nhân, và cứ thế sa vào sự ngọt ngào của hắn.

Càng tệ hơn khi mà cứ sau mỗi lần thân mật thì y lại nhớ ra rằng, đó chỉ là ‘luyện tập’ mà thôi. Và rồi cảm giác mất mát lại trào dâng trong lòng. Cứ những khi như vậy, Giới Nghi lại không biết phải làm thế nào mới phải.

“Vừa sáng sớm mà đã lấm bầm gì thế?” Mơ màng tỉnh lại, Thiên Dương nhẹ nhàng hôn lên trán Giới Nghi, khàn khàn hỏi.

“Không có gì!” Giới Nghi sẽ không ngậy ngốc cung khai thừa nhận khi y mới tỉnh lại mà nghĩ tới nghĩ lui đều là hắn.

Nếu nói mấy lời đó ra khỏi miệng, y có thể tưởng tượng ra Thiên Dương sẽ lộ ra nụ cười chứa đầy ý vị. Y mới không ngốc thế đâu!

“Vậy ư?” Thiên Dương ngồi dậy, duỗi người, cánh tay còn tê vì hôm qua để Giới Nghi gối vào, nhưng Thiên Dương sẽ không cù lần mà oán giận vì chuyện đó.

Khi tay chân thoải mái rồi, hắn kéo Giới Nghi đang lơ lửng nhìn tay hắn, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng tỏa ra ánh sáng mê người kia, từ từ thưởng thức sự thơm ngọt trong đó.

“A nha...” Giới Nghi chỉ kịp kêu lên một tiếng sợ hãi, lập tức xụi lơ trong lòng Thiên Dương, từ từ nhắm hai mắt mặc hắn ôm hôn, cả người tan chảy mềm nhũn như không xương vậy.

Chính là cái loại cảm giác thoáng say này!

Đáng ghét! Vì sao nụ hôn của Thiên Dương lại khiến người ta khó thể chống lại, thoáng cái đã mê đảo mình rồi?!

Đáng ghét! Đáng ghét!

Trong mười bảy năm cuộc đời, chưa có người nào khiến y có cảm giác như thế.

Đương nhiên có thể một trong những nguyên nhân là do y chưa bao giờ có kinh nghiệm trong việc này cả. Nếu như... Nếu như y có một chút thôi, sẽ không bị Thiên Dương đùa bỡn thế nữa. Đúng không?

Một lúc sau Thiên Dương mới cho hai người có cơ hội thở dốc. Nhìn cặp mắt như sao sáng đó khép hờ, như giận dỗi lại như xấu hổ, Thiên Dương không khỏi say lòng. Chỉ là, sự ngây ngất đó rất nhanh bị Giới Nghi đập nát!

“Phải tới đâu mới học được như huynh, cách hôn giỏi như thế?”

“Nàng!” Thiên Dương cả kinh đẩy Giới Nghi ra, lại túm cầm y, đôi mắt mơ màng lập tức thanh tỉnh, “Nàng muốn làm gì?”

“Ta chỉ nghĩ...”

“Đừng nghĩ ngợi vớ vẩn!” Thiên Dương quát lên cắt ngang, “Ta không thể để thê tử của mình ra ngoài lăng nhăng được!”

Nói cứ như mình kiên trinh lắm ý! - Giới Nghi phẫn nộ nghĩ, nhưng không có can đảm nói ra.

“Ai muốn lăng nhăng chứ?” Giới Nghi tức giận phản bác. “Ta chỉ muốn nói, huynh...” Mặt y đột nhiên hiện lên áng mây đỏ, ấp a ấp úng, “Cách hôn của huynh rất giỏi, vậy thôi.” Tiếng nói của y xuống thấp dần, tới mức không thể thấp hơn được nữa.

Nghe vậy, Thiên Dương đắc ý cười dài, cơn tức vừa rồi cứ thế vọt bay đi.

“Nàng muốn học không?” Hắn thì thầm bên tai Giới Nghi khiêu khích, “Yên tâm, ta sẽ dạy nàng, không phải tới chỗ khác học.”

Hơi thở ấm áp khiến lỗ tai Giới Nghi đỏ lên, rụt cổ như muốn trốn. Nhưng chẳng bao lâu sau, y đã rơi vào lòng hắn, đôi tay bá đạo kia không hề có ý muốn buông y ra.

“Huynh...” Huynh cả nửa ngày cũng không nói ra được nguyên nhân, Giới Nghi chỉ đành lấp bắp giận dỗi.

Nhất định là mình mang tính nô lệ bẩm sinh nên mới vô dụng như thế, chỉ biết nghe theo lời Thiên Dương bảo, phản ứng lúc nào cũng chậm chạp. Nếu cứ tiếp tục thế này, chắc chắn mình sẽ bị Thiên Dương ăn sạch mất!

“Đừng giận nữa mà.” Thiên Dương dịu dàng an ủi, lại cố ý nói chuyện bên tai Giới Nghi, biết rõ Nghi Nhi không biết chống cự trước thanh âm của mình.

Quả nhiên, thân thể Giới Nghi run lên, vành tai càng đỏ!

“Nghi Nhi, ta muốn vượt.”

“Sao ạ?” Nếu không giãy ra được thì Giới Nghi liền ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn vậy.

Tuy rằng miệng không chịu thừa nhận, nhưng y thực sự yêu cảm giác được Thiên Dương ôm vào lòng rất nhiều, như biết rằng sẽ được Thiên Dương che chở và quý trọng cả đời.

“Nàng sẽ không rời Vân gia?” Lời này hắn đã hỏi rất nhiều, nhưng chỉ muốn nghe Nghi Nhi đáp lại, một lần lại một lần.

“Sẽ không.” Giới Nghi kiên định đáp lại.

Đã hơn mười ngày rồi, vì sao Thiên Dương cứ hỏi đi hỏi lại vậy? Huynh ấy thực muốn mình rời đi sao? Nhưng nghĩ tới đó... - Giới Nghi mơ hồ. - Rồi cuộc Thiên Dương muốn mình đi hay ở?

“Nghi Nhi!” Thiên Dương ôm chặt y, thỏa mãn cười, “Nàng sẽ không rời khỏi ta.”

Đó chắc chắn là một lời khẳng định, không cần Giới Nghi trả lời, vì vậy Giới Nghi chỉ nghĩ hoặc nhượng mảy. Không rời khỏi Vân gia, đương nhiên là sẽ ở lại bên Thiên Dương, dù sao thân phận của y là ‘thê tử’ của hắn mà, có gì kỳ quái đâu? Nhưng Giới Nghi nghe Thiên Dương nói vậy, lại mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó ám muội.

Ngẩng đầu lên liền trông thấy nụ cười rạng rỡ của Thiên Dương làm cho trong lúc nhất thời, sự cảnh giác của Giới Nghi biến mất, chỉ có thể kinh ngạc nhìn hắn.

Thấy dáng vẻ khả ái ấy, Thiên Dương không nhịn được cúi đầu, mạnh mẽ trao cho y nụ hôn nồng nhiệt, hôn đến đầu óc Giới Nghi liền trống rỗng, chỉ còn lại bùng bùng lửa nóng, khó thể nói được bằng lời.

Ảnh hưởng đó đương nhiên phát ra hai phía. Tình trạng của Thiên Dương cũng không khá hơn Giới Nghi là bao, chỉ thấy y hít vào mấy hơi, mới miễn cưỡng kìm được tiếng thở dốc.

“Nghi Nhi,” Thiên Dương khàn giọng hỏi, “Chúng ta... làm phu thê thực nhé, được không?”

Lời này vừa nói ra, toàn thân Giới Nghi như bị tạt vào một chậu nước lạnh, cuốn trôi toàn bộ sức lực, đến hít thở cũng khó khăn. Y cố sức giãy khỏi vòng tay của Thiên Dương, lui tới sát mép giường mới dừng lại.

“Huynh... Huynh vừa nói gì?”

Thiên Dương không chút hài lòng với phản ứng kinh hoàng của y, nhưng lại phải nhẫn nại lặp lại.

“Ta nói, chúng ta làm phu thê thực sự có được không?”

“Đó là... Đó là ý gì?” Giới Nghi ấp úng hỏi.

Phu thê thực sự? Dù y không có kinh nghiệm nhưng không phải hoàn toàn chẳng hề hay biết, cũng hiểu được giữa phu thê có một số việc phải làm. Tại phòng ở của hạ nhân Lăng gia, y đâu phải ở không. Chuyện gì nên hay không nên nghe, y đều nghe chẳng ít rồi, chỉ là chưa tự mình trải nghiệm qua thôi.

“Chính là thành một đôi phu thê bình thường, cùng nhau làm một số việc mà thôi!” Thiên Dương thẳng thắn nói. “Kể cả chuyện nối dõi tông đường.”

Quả nhiên! - Giới Nghi chỉ thấy sự việc không ổn rồi.

“Nhưng... Huynh đã nói...”

“Ta biết mình nói gì.” Thiên Dương không kiên nhẫn cắt ngang. “Nhưng nàng đã hạ quyết tâm ở lại Vân gia, chúng ta ở cùng nhau cũng tốt lắm. Đặc biệt có một số phương diện lại càng hợp đến không ngờ. Ta chẳng thấy có lý do gì mà chúng ta không trở thành phu thê chính thức được.”

Ngụ ý trong lời nói như thế khiến Giới Nghi vô thức đỏ mặt.

“Chỉ là... Chỉ là...”

“Nàng không thể nói một lần cho xong luôn sao?” Thiên Dương bĩu môi, vẫn còn bức bối vì phản ứng của Giới Nghi, khi nói chuyện lại thêm phần hà khắc, “Vâng vâng dạ dạ, tuyệt không giống tiểu thư nhà giàu, không có chút khí chất nào cả.”

Y chỉ là hạ nhân thì khi nói chuyện làm sao có thể tỏ ra khí thế bức người được chứ? Giới Nghi tủi thân thầm nghĩ.

“Ta sẽ không làm thê tử thực sự của huynh đâu!”

Quái lạ! Khi từ chối thì sao có khí phách vậy! – Thiên Dương sĩ diện không nhịn được trừng mắt nhìn y.

“Vì sao?” Thiên Dương chất vấn. “Thân là con dâu trưởng của Vân gia, nàng cho rằng mình có thể trốn tránh trách nhiệm sinh ra người nối dõi sao? Đến khi cha la hét đòi ôm cháu mà nàng lại không sinh được đứa con trai, ta có thể nói với cha, vì chúng ta là phu thê giả nên không cách nào cho cha một thằng cháu trai ư?”

“Nhưng huynh...” Giới Nghi lại nói lắp, “Chính huynh đã bảo... Sẽ không chạm vào ta.” Nên y mới dám cá gan ở lại.

“Ta không thể đổi ý được sao?” Thiên Dương không chịu trách nhiệm nói.

“Nhưng...” Giới Nghi chột nẩy ra, “Huynh có người yêu còn gì. Ta sẽ không phản đối huynh đưa nàng ấy về nhà đâu.”

“Rộng lượng vậy ư?” Thiên Dương nheo mắt, không vui hỏi.

“... Còn cách nào khác đâu...” Giới Nghi nhỏ giọng nói.

Thiên Dương nhăn mày. Thế nào là ‘còn cách nào đâu’? Nếu thực lòng không muốn hấn nạp thiếp thì còn rất nhiều, rất nhiều cách ngăn cản cơ mà.

“Huynh không yêu người ta sao?” Giới Nghi nghi hoặc hỏi. “Vậy thì... nói những lời đó với ta, huynh không thấy có lỗi với người kia sao?”

Đây chắc chắn là gậy ông đập lưng ông rồi! Thiên Dương trăm triệu lần cũng không nghĩ rằng sẽ có lúc bị chính lời của mình bắt bẻ, giờ muốn thu hồi lại nhưng sĩ diện không chịu nhận hết thảy là nói xạo.

“Nghi Nhi.” Thiên Dương kéo y lại, nhẹ nhàng ôm lấy, bàn tay chậm rãi xoa đầu y, nhỏ giọng nói, “Nếu ta nói, ta không có người yêu, vậy thì... Nàng có thể làm thê tử của ta không?”

“... Không biết nữa...” Giới Nghi khổ sở nói.

Y nên thành thực nói với Thiên Dương rằng y không thể trở thành thê tử thực sự của hắn được, nhưng... vòng tay của Thiên Dương lại dễ chịu như thế, khiến ngôi nhà tranh cũ nát này chứa đựng đầy cảm giác ấm áp, làm cho y luyến tiếc phải rời đi.

“Quên đi, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian, chuyện này để sau hẵng nói!”

Không nhận được câu trả lời rõ ràng của Giới Nghi, Thiên Dương thất vọng buông y ra. Những lời thực tâm muốn nói giờ lại phải nuốt vào lòng.

“Hôm nay mục trường có nhiều việc cần ta xử lý, nàng hãy ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.”

Nhìn ra Thiên Dương đang bực mình, Giới Nghi không dám yêu cầu đi cùng, chỉ biết ngoan ngoãn gật đầu.

Thật lạ. Chỉ là thiếu đi một người, làm sao... làm sao lại yên tĩnh đến thế... tịch liêu đến thế...

Từ sáng Thiên Dương đã giận dỗi ra ngoài, giữa trưa cũng chưa về, đến giờ khi tịch dương sắp khuất phía chân trời, cũng không thấy bóng dáng hắn. Sau khi tới mục trường, đây là lần đầu tiên Giới Nghi ở một mình lâu vậy.

Mục trường rộng lớn là thế, đưa mắt là nhìn thấy trời đất bao la, thiên địa rộng lớn, Giới Nghi bỗng cảm thấy như mình thật đơn độc. Theo thói quen, y vòng tay ôm lấy chính mình để xóa dịu nỗi bất an, ngồi ngoài cửa chờ Thiên Dương trở về.

Từ sau khi tới quan ngoại, những sự vướng bận vẫn thường đeo bám tựa hồ đã biến mất, là vì sao chứ? Là vì bên cạnh luôn có một người, khi đêm xuống vẫn ôm chặt y cùng chìm vào giấc ngủ, cho nên y mới yên lòng?

Vậy nên bây giờ, khi Thiên Dương nhất thời không ở bên mình, y lại bắt đầu bồn chồn, bắt đầu sợ hãi? Nhưng mà... khi ở Lăng gia cũng rất nhiều người quan tâm tới y, như bác quản gia hay bác gái họ Lý... Họ tốt với y, nhưng nỗi lòng y chưa bao giờ yên lặng.

Nhưng chỉ cần một vòng tay của Thiên Dương thôi cũng khiến y cảm thấy ấm áp từ tận đáy lòng. Chỉ cần Thiên Dương tốt với y một chút thôi, y liền vui mừng như muốn bay lên trời. Những việc đó... có phải muốn nói rằng, sự tồn tại của Thiên Dương là điều đặc biệt trong cuộc sống của y?

Nhưng... y là nam nhi, mà Thiên Dương cũng vậy. Y đâu thể yêu thương Thiên Dương được! Một ngày nào đó, y chắc chắn phải rời khỏi mục trường. Cho nên... không thể để Thiên Dương trở nên quá quan trọng được.

Chỉ là... ở cùng hơn mười ngày mà y đã nhanh chóng quen với sự tồn tại của Thiên Dương, dường như hắn chính là nên ở bên cạnh y. Giờ y mới tự nhắc nhở mình, liệu chẳng đã quá muộn?

Đôi mắt Giới Nghi như bị khóa lại ở phương xa, dù trong lòng cảnh cáo bản thân không được quá ỷ lại Thiên Dương, nhưng ánh mắt kia vẫn thổ lộ nỗi lòng.

“Đã trễ vậy rồi, sao còn chưa trở về chứ?”

Không phải là mục trường của nhà mình đã xảy ra sự cố gì chứ?

Hay... hay là Thiên Dương không muốn quay lại? Là vậy sao? - Giới Nghi cắn môi, nổi bất an trong lòng càng sâu.

Đáng ghét! Không ai ăn cơm cùng, không ai nói chuyện cùng... biết bao cô độc. Càng chán chường chính là, những việc vốn đã sớm nên quen thì giờ đây, không biết vì sao Giới Nghi lại không thể chịu đựng được!

Xa xa, xuất hiện một người đang cười ngượng.

Trở về rồi! - Giới Nghi không khống chế nổi hai chân mình vội vàng chạy ra đón, trên mặt bất giác nở nụ cười rạng rỡ.

Không, không phải Thiên Dương! Là một nam nhân cao lớn khác không biết từ nơi nào chạy tới.

Nụ cười ngưng trên mặt, Giới Nghi đảo lúi lại vài bước, sợ hãi trừng mắt nhìn người vạm vỡ hung ác kia. Tóc tai gĩa bù xù, khuôn ngực rộng lớn, làn da màu đồng phát quang dưới ánh mặt trời, bắp tay lộ ra, mạnh mẽ nắm lấy dây cương, từ trên cao nhìn xuống Giới Nghi.

“Người...” Vừa nói ra lời, Giới Nghi đã vội vàng chạy vào trong đóng cửa cái rầm.

“Làm gì thế!” Vân Thiên Nghi trừng mắt nhìn cánh cửa gỗ trước mặt, không nhịn được trách mắng, “Làm gì mà nàng ta cứ như gặp ma vậy?”

“Mở cửa ra!”

“Người là ai?” Giới Nghi cố lấy dũng khí nói.

“Ta mới phải là người nói câu đó!”

Vân Thiên Nghi ngẫm lại, thực ra mình đâu cần khách khí như vậy. Nơi này là sản nghiệp của Vân gia, gã cũng là một trong những chủ nhân mà. Người trong nhà đã lên lút ở lại đây, nhất định là kẻ trộm.

Nghĩ suy luận của mình có lý, Vân Thiên Nghi dồn sức đẩy mạnh cánh cửa gỗ yếu ớt kia ra, khiến cho Giới Nghi đang dựa lưng vào đó phải lùi lại mấy bước rồi ngã phịch xuống đất.

“Ai nha, xin lỗi nhé!” Lời vừa ra miệng, Vân Thiên Nghi lại hối hận.

Trước mắt là tên trộm mà, đâu thể vì hình dạng nhỏ nhắn dễ thương mà lại nảy ra ý niệm thương hoa tiếc ngọc.

“Người... Người muốn làm gì?” Giới Nghi bị đau nhưng cố hỏi.

“Một cô nương như nàng một mình ở đây làm gì?”

“Ta không phải một mình!”

Thật đáng sợ! Người này nhìn gần còn cao to hơn nữa, bề ngoài dù tuấn lãng, nhưng vì mái tóc rối bời mà giảm đi phần nhã nhặn. Nghe nói người quan ngoại dã man còn ăn thịt uống máu người, là thật sao?

“Đừng tới đây!” Tay Giới Nghi dù run bần bật nhưng miễn cưỡng túm đại được cây gậy gỗ trên mặt đất chìa về phía gã.

Thật kỳ quái, Thiên Dương cao cũng tầm đó, mà sao y không có cảm giác áp bách như khi đứng trước người này chứ?

Tiểu muội kia sẽ không cho rằng với một cây gậy nho nhỏ đó là có thể đối phó với mình chứ? - Vân Thiên Nghi không khỏi bật cười.

Ủa? Căn nhà tranh này bao giờ trở nên sạch sẽ vậy nhỉ? Không chỉ sáng sủa hơn mà ngay cả những thứ vớ vẩn trên sàn cũng không còn nữa, thêm vào cái bàn, cái giường, nệm chần mới, xem ra thực là có người ở, và không phải chỉ một người. Nhìn trên bàn đang bày hai cái bát, đồ ăn coi bộ cũng ngon miệng.

“Ở đây không có gì để trộm đâu.” Giới Nghi nói thẳng.

Người này tự tiện xông vào, có thể là cường đạo, tiếc là trộm nhằm chỗ rồi! Ngốc thật, nhìn căn nhà này cũ nát vậy, căn bản không có gì để trộm hết. Tên này thực có mắt như mù.

“Đó là kinh nghiệm của nàng sao?” Vân Thiên Nghị thích thú hỏi. - Hóa ra nàng ta biến mình thành tiên bối?

Được, xem dáng vẻ run rẩy dễ thương kia, hẳn sẽ dọa dọa như nàng mong muốn vậy!

“Ai nói không có?” Thiên Nghị quyết không nể nang nữa, “Ở đây không phải có nàng sao? Nếu không cướp được tài, thì cướp sắc được rồi.”

Giới Nghi mặt tái nhợt. Muốn cướp... cướp sắc sao? Là chỉ y sao? Nhưng... y là nam mà! Tuy rằng mặc nữ trang... Hơn nữa, ngay cả Thiên Dương còn chưa chạm vào y, làm sao có thể... bị tên cường đạo đó...?

Không, không được!

“Đừng tới đây!” Giới Nghi cầm chặt thứ có thể phòng thân trên tay.

Thú vị lắm nha! Dám ngang nhiên ở chùa trong Vân gia lại chẳng có tí gan nào cả. Nhưng cũng không thể nói vậy, rõ ràng vẫn run rẩy, nhưng lại dũng cảm đối mặt với gã, còn cầm cây gậy uy hiếp nữa chứ. Không hề chạy trốn, cũng không té xỉu cho xong chuyện, thực khiến kẻ khác phải bội phục.

Thiên Nghị làm bộ tới gần, Giới Nghi vội vàng giơ gậy lên, chĩa về phía gã. Nhưng đương nhiên là, chút công phu mèo quào ấy đâu thể là đối thủ của Thiên Nghị được? Chỉ thấy gã linh hoạt tránh được đòn công kích của y, bàn tay to ra chiêu thần tốc, nhoáng một cái đã chế trụ cổ y.

“A!” Giới Nghi chỉ thấy cổ bị bóp chặt, lập tức rơi vào lòng Thiên Nghị, không thể động đậy.

Chết rồi!

Gặp phải cường đạo kia, lòng Giới Nghi chỉ nghĩ chắc chắn sẽ không sống được. Nhưng trước khi chết, y còn muốn gặp lại Thiên Dương, muốn ăn cùng hắn bữa cơm cuối cùng, muốn được hắn ôm một lần nữa, muốn...

“Thiên Dương...” Y không nhận được kêu lên.

“Nàng biết Thiên Dương?” Khi vô cùng kinh ngạc, Thiên Nghị thả lỏng kiểm chế trong tay, có thể sự tình không phải như phỏng đoán ban đầu của gã.

Giới Nghi sợ đến mức không còn tâm trạng nào trả lời câu hỏi ấy.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng vó ngựa. Theo phản xạ, hai người cùng nhau quay lại nhìn.

Từ xa, Thiên Dương thấy dáng vẻ vô cùng thân thiết của họ thì nhất thời tức muốn bốc khói, ngựa còn chưa dừng đã vội nhảy xuống. Vừa len vào giữa hai người liền đẩy Thiên Nghị ngã xuống đất. Bắt lấy tay gã, hắn liền dồn hết lực đâm cho một quyền.

“Làm cái quái gì thế?” Thiên Nghị chỉ kịp nghiêng đầu, tránh cho gương mặt tuần tú chịu nạn, nhưng lập tức bụng trúng một quyền, lần này thì không may vậy rồi.

“Đệ điên rồi sao!” Thiên Nghị kéo vạt áo Thiên Dương, “Sao lại đánh ta?”

“Đồ chết bầm!” Thiên Dương phẫn nộ gạt tay gã ra, “Dám cả gan chạm vào nữ nhân của ta!”

“Đâu có.” Thiên Nghị cũng mới biết được quan hệ giữa nữ nhân kia và Thiên Dương, “Ai biết nàng là nữ nhân của đệ chứ!”

“Hắn... hắn muốn giết tiên cướp sắc.” Sau khi ho vài tiếng, Giới Nghi lại liều mạng bổ sung.

“Giết tiên cướp sắc?” Trong mắt Thiên Dương đã tràn ngập sát khí. Lỡ như hắn chỉ về muộn một chút nữa thôi thì Nghi Nhi sẽ xảy ra chuyện ra?

“Chỉ đùa chút thôi mà!” Thiên Nghị vội vàng thanh minh.

“Rất là khó cười!” Thiên Dương không cho gã nói xong, lại tới trước mặt gã gầm gừ, lần này Thiên Nghị không kịp trốn nữa, “Ta không cho phép người động vào thê tử của ta. Muốn nữ nhân thì lên trấn mà tìm, đừng có nhè vào Nghi Nhi.”

Lần này cũng chẳng nhẹ nhàng, Thiên Nghị cảm thấy như lợi đã xuất huyết rồi, “Ta không chạm vào thê tử của đệ mà.” Gã lầm bầm thêm, “Ai biết đó là thê tử của đệ chứ!”

“Người nói dối! Ta có mắt, có thể thấy được người đã làm chuyện gì!” Thiên Dương nghiêng rằng nói.

Thiên Nghi cúi đầu nhìn thân hình sắp tả tơi của mình, vội vàng nói, “Đó là hiểu lầm mà! Ta thề ta chưa từng chạm vào thê tử của đệ. Ta mới vừa đi làm về nên mới làm thế thôi, không phải muốn bắt nạt nàng ấy... Với lại, nàng ấy còn cầm gậy định đánh ta. Ta mới là người bị hại mà...”

“Thiên Dương... Ta... Ta sợ lắm...” An tâm rồi, chân Giới Nghi mềm nhũn, thiếu chút ngồi phịch xuống đất. Thiên Dương kịp thời ôm lấy y.

“Đều là lỗi của người!” Thấy vậy, Thiên Dương không nhịn được đau lòng lại gào lên, “Người làm nàng sợ rồi!”

“Ta biết đâu được gặp phải thê tử của đệ ở nhà kho chứ?” Thiên Nghi vô tội nói, “Nhà to thì không muốn, lại tới ở gian nhà tranh này. Vân gia đâu phải không có phòng, hà tất đệ phải dùng chiêu ‘phá ốc tàng Kiêu’? Hại ta tưởng rằng có tên trộm tới ở chùa nhà Vân gia chứ!”

“Câm miệng!” Thiên Dương vội thét lên. Nếu nói thêm nữa sẽ làm bại lộ sự tình. Nếu thực phải nói ra sự thật thì hẩn tình nguyện mình là người nói cho Nghi Nhi hay. “Người lẩn được rồi.”

“Rồi rồi!” Thiên Nghi bắt đắc dĩ ra ngoài cửa, cánh cửa thiếu chút nữa gửi lời chào với cái mũi cao thẳng của gã.

Thì ra nàng là thê tử tới từ Giang Nam của Thiên Dương.

Tất cả mọi người ở mục trường đều quan tâm rất nhiều tới vị thê tử này, cũng giương mắt nhìn xem Thiên Dương sẽ đối phó thế nào với nàng tiểu thư được quen chiều chuộng kia. Dù sao trừ bá phụ ra thì mọi người đều hiểu được Thiên Dương đối với vị thê tử kia có bao nhiêu ‘yêu thích’.

Không ngờ nàng ấy đã sớm tới Vân gia, lại còn bị Thiên Dương che giấu tới ngôi nhà tranh này. Thật không biết Thiên Dương làm sao lại ngược đãi thê tử của mình như thế? Mấy món ăn trên bàn khẳng định không phải do Thiên Dương làm rồi, nhất định là nàng ấy!

Xem ra, thê tử của Thiên Dương cũng không phải được cưng chiều như trong tưởng tượng.

Dù sao thì người ta còn có dũng khí cầm gậy đối chọi với gã mà! Còn Thiên Dương, nhìn bộ dạng nóng vội lại ghen tuông kinh khủng của hẩn, liếc qua cũng biết là quan tâm nàng ta rồi.

Hề hề hề! Tiếp theo nhất định có trò hay để nhìn!

Khi nào Thiên Dương mang tân nương về thì gã nhất định phải có mặt, nếu không sao thưởng thức được biểu tình tuyệt luân của nàng ấy!

6. Chương 6

“Đừng sợ, giờ không có việc gì nữa rồi!”

Thiên Dương thô lỗ đóng cửa lại, đi về phía giường xoay người ngồi xuống. Hẩn vẫn ôm lấy thân thể đang run rẩy không ngừng vì sợ hãi của Giới Nghi.

Hẩn vỗ về Giới Nghi như dỗ dành một đứa trẻ nhỏ, “Đừng sợ, Nghi Nhi, giờ không việc gì nữa rồi. Ta đang ở cạnh nàng đây, không ai có thể làm tổn thương nàng được đâu.”

“Hẩn là ai thế?” Giới Nghi nhỏ giọng hỏi.

“Hẩn ư? Là đường huynh của ta, có thể nói là chúng ta trưởng thành cùng nhau. Quyền tài sản ở mục trường này cũng có phần của hẩn. Mọi người ở mục trường đều phải làm việc cả.”

“Ta chưa gặp hẩn bao giờ.” Không chỉ gã, mà tất cả những người khác trong Vân gia nữa, y đều chưa gặp qua. Đến giờ Giới Nghi mới cảm thấy kỳ quái.

“Bởi vì... hần...” Thiên Nghi đã có một vùng rộng lớn trong mục trường của Vân gia rồi, đương nhiên sẽ không xuất hiện ở một nhà kho nhỏ bé của mục trường Thiên Phong. Nhưng không biết tại sao hôm nay gã lại có tự nhiên có hứng thú tới đây. Chẳng nhẽ Thiên Hạo chưa giúp chuẩn bị xong?

“À thì, Thiên Nghi mới từ quan nội về, cho nên nàng chưa gặp hần bao giờ.” Thiên Dương nói dối mà mặt không đổi.

“Những nam nhân ở quan ngoại đều cao lớn như thế sao?” Không chỉ Thiên Dương mà cả đường huynh của hần cũng hơn hần người thường. Y nhìn những người trên trần trước kia, hình như cũng không lùn.

“Có lẽ đi! Nhưng cũng có ngoại lệ mà.” Thiên Dương muốn để Giới Nghi thả lỏng tâm tình, liền nói đùa. “Nhìn nàng nhỏ vậy, nếu sau này chúng ta có con, chắc chắn là không thể cao lớn được rồi.”

Thân hình Giới Nghi cứng đờ, im lặng không nói. Họ... Họ thực sự có thể có hậu nhân sao? Giờ phút này, Giới Nghi bỗng cảm thấy bi thương. Y rất ích kỷ, vì muốn có một mái ấm gia đình mà lại đi lừa gạt Thiên Dương như thế!

Y co người lại sát vào gần Thiên Dương hơn.

Chỉ cần thêm vài ngày nữa thôi, y sẽ nói cho Thiên Dương nghe sự thật, không thể để Thiên Dương dẫn y về Vân gia, để Thiên Dương bị người ta chê cười được. Y muốn có cảm giác của một “mái ấm”, Thiên Dương đã cho y rồi, y cũng nên trả cho Thiên Dương một gia đình trọn vẹn.

Bàn tay ấm áp của Thiên Dương nhẹ nhàng vỗ về đầu Giới Nghi. Nhìn y, hần lại vừa yêu vừa xót. Nghi Nhi của hần cũng thật dũng cảm! Thiên Nghi mà hung lên thì ở quan ngoại cũng ít có người dám đối chọi với gã, vậy mà Nghi Nhi lại dám cầm gậy chĩa về phía gã sao?

Thiên Dương biết mình không ngốc, nhưng vì sao lâu vậy rồi mà hần mới nhận ra Nghi Nhi hợp với mục trường, càng hợp làm nữ nhân của hần chứ? Ấy vậy mà hần lại còn muốn đẩy người bạn đời mỹ lệ, tràn đầy sức sống lại dũng cảm đó ra ngoài nữa! Thật ngốc mà!

Vì sao chứ? Nghi Nhi căn bản không giống mẫu thân, hoàn toàn không. Ít nhất thì trong trí nhớ còn sót lại của hần, chưa bao giờ hần thấy mẫu thân vào bếp, tiếp xúc với mọi vật trên mục trường. Còn Nghi Nhi thì khác, nàng luôn luôn tha thiết muốn được chung tay góp sức xây nên mộng tưởng của họ.

Được ôm nàng như vậy, cảm xúc thật tốt. Lẽ ra ở ngay đêm đầu tiên, khi trông thấy nàng tựa như con mèo nhỏ lạc đường cô đơn đó, hần nên sớm ôm chặt lấy nàng, chứ không phải nói ra mấy lời ngu xuẩn ép nàng trở về mới phải.

Nếu như hần không ngốc như thế thì hiện giờ mọi chuyện đã khác rồi!

Đợi đến khi hần nói cho Nghi Nhi nghe tình hình thực tế ở Vân gia, nói với nàng rằng ở Vân gia đã sớm có phòng ốc to lớn đang chờ nàng bước vào, khi đó, Nghi Nhi sẽ tức giận hay là vui mừng đây?

Chẳng biết tại sao, hần lại tin chắc rằng Nghi Nhi sẽ tức điên lên. Không, hần không muốn đánh mất sự tín nhiệm mà Nghi Nhi dành cho hần.

Thiên Dương ôm chặt Giới Nghi, chặt đến mức có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người y. Nếu như nàng chấp nhận hần là trợ thủ không chỉ trên danh nghĩa, vậy thì hần sẽ không mất nàng.

Nhân dịp Nghi Nhi lần đầu chủ động thân cận hần, bầu không khí thích hợp rồi, hần là hần nên rèn sắt khi còn nóng, một khi Nghi Nhi đã trở thành của hần rồi, sẽ không sợ nàng rời bỏ hần nữa.

“Thiên Dương, sao huynh không quay lại ăn cơm?” Giới Nghi đột nhiên hỏi.

“Ở mục trường có vài chuyện phải làm nên lỡ thời gian.”

“Không phải là giận ta?”

“Ta không giận.” Thiên Dương áy náy nói, “Nhưng mà... cũng có một chút. Xin lỗi, ta sẽ không để nàng ở một mình nữa.”

May mà người đến hôm nay là Thiên Nghi, chứ lỡ như là một kẻ ác nhân tâm địa bất chính thì khi trở về, hần sẽ phải đối mặt với tình cảnh như thế nào? Thiên Dương vừa nghĩ đã kinh hoàng không thôi.

“Thiên Dương, ở lại bên cạnh ta được không?” Giới Nghi khẩn cầu nói, “Ở nơi ta có thể chạm được đến huynh.”

Chỉ cần vài ngày là được rồi, sau đó... y sẽ có đủ dũng khí để nói cho Thiên Dương nghe toàn bộ sự thật. Coi như y tham lam đi! Trộm thêm kỷ niệm của vài ngày nữa.

“Nghi Nhi!” Thiên Dương động tâm ôm lấy y, mọi góc cạnh sắc bén đều như được hòa tan hết thấy. Hắn không nhận được mà cúi đầu áp lên đôi môi mềm mại mang sắc đỏ say lòng người kia.

Chuyện xảy ra ngoài dự đoán của hai người. Trong nụ hôn mê muội đó, hai người đều trao ra cả tấm chân tình. Nắm lấy bầu không khí tuyệt hảo này, Thiên Dương cởi đai lưng của Giới Nghi, đôi môi thì thâm bên tai y, “Không đâu, không đâu, ta sẽ không bao giờ để nàng phải một mình nữa. Sau này ta nhất định sẽ ở bên cạnh nàng...”

Lời hứa ngọt ngào và nụ hôn ấm áp đó khiến toàn thân Giới Nghi mê man, không hề phát hiện động tác và quyết tâm hiện lên trong mắt Thiên Dương. Khi môi Thiên Dương trượt tới cổ y, y chỉ có thể say mê ngẩng đầu.

Thiên Dương vừa liếm chiếc cổ mảnh khảnh của Giới Nghi vừa dùng ngón tay nhanh nhẹn cởi bỏ xiêm y trên người mình và y.

Quái thật! Vóc người Tiểu Nghi Nhi không đầy đặn, nhưng... không thể tưởng tượng được! Thiên Dương không thể không hoài nghi. Chẳng lẽ... Không, không thể nào!

Để chứng minh sự suy đoán của mình, thừa dịp Nghi Nhi ý loạn tình mê, hắn vội vàng kéo xuống y phục của Giới Nghi. Không ngờ rằng trên người Nghi Nhi quả thật có một thứ không hề thuộc về “nữ tính”.

“Cái quái gì chứ?!”

Một hồi sau, trong phòng vang lên tiếng rống giận kinh thiên.

“Thiên Dương?” Thần trí mê muội của Giới Nghi bị giật mình tỉnh lại, y giương mắt nhìn Thiên Dương. Lúc này y mới phát hiện vật áo Thiên Dương đã mở rộng làm lộ ra khuôn ngực rắn chắc, còn bản thân y...

“A!” Y đỏ mặt, sợ hãi kêu lên, vội vàng che lại thân thể mình.

Từ lúc nào, từ lúc nào mà y đã bị cởi trần như nhộng vậy? Chỉ còn chiếc áo chèn vương lại trên người.

“Người là nam nhân!” Thiên Dương lên án.

Khi hắn trông thấy bộ ngực bằng phẳng gầy yếu đó, vốn dĩ còn chưa hết hy vọng, tự an ủi mình rằng nàng chỉ là phát triển kém mà thôi, nhưng vì vội vã muốn chứng thực điều đó, hắn nôn nóng cởi ra y phục che phần hạ thân Nghi Nhi, ai ngờ rằng lại thấy xuất hiện một thứ giống hắn, thứ mà chỉ nam nhân mới có!

Đó chẳng khác gì chậu nước lạnh tạt thẳng vào mặt hắn, sự nhiệt tình vừa dâng lên lập tức biến mất.

“Ta... Ta...” Mặt Giới Nghi trắng bệch, sự ngượng ngùng bỗng dưng tan biến, hoàn toàn không nghĩ ra bất cứ lời nào biện giải.

“Người là ai?”

Tuy rằng hắn căm thù tận xương tủy việc Nghi Nhi là nam nhân, nhưng vừa nhìn thấy thân thể nhuộm thành màu hồng tươi đẹp hấp dẫn đó, sự nhiệt tình vừa mất đi lại nảy lên, Thiên Dương vội vã quay đầu sang chỗ khác.

“Ta...” Giới Nghi chột dạ, chỉ dám trộm liếc hắn một cái rồi lại vội vàng cúi đầu, nước mắt đã trào ra.

“Đừng khóc!” Thiên Dương lỗ mãng quát nạt, hận mình không dám nhìn nước mắt của y, cũng hận y khóc khiến người ta xót thương đến thế.

“Ta...” Giương mắt nhìn Thiên Dương, lệ lại rơi, “Ta không phải cố tình lừa huynh đâu, thật đấy...”

Giới Nghi nghẹn ngào nói ra chân tướng.

“Ta chỉ định ở thêm vài ngày rồi sẽ nói ra sự thật, thật đấy, ta không muốn tiếp tục lừa huynh đâu.”

Thiên Dương muốn tin y, nhưng chỉ vừa nghĩ đến việc mối chân tình của mình, nỗi lòng muốn ở bên người kia cả đời kia cuối cùng lại dành cho một nam nhân thì sự phần nộ vô bờ liền không thể nào dập tắt được.

Hắn đã từng nghi ngờ thân phận của Nghi Nhi, cũng chuẩn bị sẵn tâm lý y không phải Lăng Sương rồi, nhưng dù hắn có nghĩ nát óc cũng không bao giờ ngờ được rằng, Nghi Nhi lại là một nam nhân! Tình cảm mà hắn đã trao ra làm sao thu lại được?

Một nam nhân! Vì sao một nam nhân lại có bộ dạng tú lệ như thế chứ?

Cho dù là bây giờ trong lòng tràn đầy tức giận, nhưng dự vọng được chiếm lấy y vẫn bao trùm tất cả. Chỉ là... Nghi Nhi là nam nhân...

Nhìn khuôn ngực gầy yếu phập phồng, gương mặt đã ướt đẫm nước mắt, môi hồng hé mở, mười ngón tay duyên dáng đang run rẩy kia thì bao phủ lấy Thiên Dương chỉ còn xúc động.

Mặc kệ, đã có gan giả mạo thể tử của người khác, thì phải có gan bồi nhân trên giường. Không cho Nghi Nhi chút giáo huấn thì sự phần nộ này biết trút vào đâu!

“Thiên Dương?” Giới Nghi không kìm nổi lại lui về phía sau, nét mặt tràn đầy quyết tâm của Thiên Dương khiến y sợ hãi không thôi, “Huynh muốn làm gì?”

Thiên Dương vươn tay một cái, Giới Nghi đã rơi vào tầm với của hắn, bị hắn đè chặt dưới thân.

“Nếu dám giả mạo thể tử của ta thì chắc cũng chuẩn bị sẵn tâm lý thành người của ta chứ?”

Bị ánh mắt nghiêm khắc kia nhìn chằm chằm, Giới Nghi nào dám lắc đầu!

“Được!” Thiên Dương cười tàn nhẫn, lập tức nắm lấy hai chân của hắn, cố sức mở rộng ra.

“Không... Đừng... như vậy...” Giới Nghi sợ hãi run rẩy không ngừng, sự say mê vì được yêu thương bao bọc lúc trước chẳng biết đã bay đến phương nào rồi!

“Rất dễ thương!” Thiên Dương thực lòng nhận xét. Điều là thứ mà nam nhân nào cũng có nhưng của Nghi Nhi nhỏ nhắn đáng yêu hơn, ngay cả cánh hoa cát chứa lối đi mật đạo cũng mang màu hồng lộng lẫy, không ngừng hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Được rồi, tưởng rằng còn cảm thấy ghê tởm, giờ đã không có, xem ra Nghi Nhi là ngoại lệ, chuyện tình này rồi sẽ thuận lợi thôi.

Bàn tay nhẹ nhàng vỗ về bộ ngực bằng phẳng nhưng mềm mại mà tràn ngập co dãn, phân thân non nớt nhỏ xinh, khiến cho một nam nhân như hắn cũng không khỏi cười, thật sự là dễ thương lắm! Mà mái tóc Nghi Nhi càng nhu thuận khác thường, toàn thân đều tỏa ra nét nhu mì tinh tế.

Xem ra không chỉ nữ nhân Giang Nam yêu kiều, mà cả nam nhân cũng không kém cạnh.

“Thiên Dương?” Giới Nghi mở to đôi mắt ngập nước khẩn cầu nói.

“Làm sao? Không muốn?”

“... Không... Không phải...” Giới Nghi không chút chích khí liền sửa miệng.

Toàn thân đã hồng như cà chua rồi còn dám tỏ vẻ? Thiên Dương coi thường nghi. Hừ! Để mặt y càng đỏ hơn đi! Đời này chỉ lên giường với nam nhân đúng một lần, không chơi đủ thì thật đáng tiếc.

Thiên Dương đẩy chân Giới Nghi lên cao rồi gập gối y lại, như vậy, không chỉ phân thân mà ngay cả bí huyết đều bị nhìn hết sức kỹ càng. Nơi bí mật của nữ nhân thì Thiên Dương đã nhìn không ít lần, giống như cánh hoa mềm mại vậy, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy nơi đó của nam nhân, màu hồng diễm lệ, xem ra cũng rất được.

“Đừng... đừng vậy mà...” Giới Nghi xấu hổ đỏ mặt, “Mất... mất mặt lắm...” Giới Nghi biết nhất định cả người mình đang nóng lên, chỉ muốn che kín mặt thôi.

Lời nói như nũng nịu đó của Giới Nghi khiến hạ thân Thiên Dương đột nhiên co rút mãnh liệt. Cũng đã tới lúc sống còn rồi, thân thể đau đớn kia không cho hắn lùi lại, Thiên Dương dứt khoát làm tới nơi tới chốn. Hắn cúi đầu, đầu lưỡi liếm nơi bí huyết kia.

“A...” Giới Nghi chấn động toàn thân, hai tay không biết để ở đâu, chỉ có thể túm chặt tấm chăn mỏng rồi liên tục rên rỉ, “Chỗ... chỗ đó không được đâu... Bẩn lắm...”

Khi đã đủ trơn, Thiên Dương bắt đầu dùng một ngón tay tiến vào. Giới Nghi lại không nhịn được phát ra những tiếng kì quái, thân thể vừa đau vừa nóng.

“Thiên Dương... tha ta đi...” Giới Nghi liên tục nói.

Thiên Dương không buồn để ý lời cầu xin của y, lại tiếp tục tăng thêm hai ngón tay nữa nhu động trong cơ thể Giới Nghi, khiến toàn thân y bị bao phủ trong cảm giác vừa đau vừa kỳ lạ.

“Thiên Dương... Không... Không muốn đâu... Kỳ lạ lắm...” Y hít thở không nổi cầu xin nói.

Thiên Dương thấy quả nhỏ đỏ ửng như bị nấu chín cứng lên thì không khỏi nhăn mày, “Hình như làm hơi quá rồi, chờ chút...” Hắn thương tiếc cúi xuống dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm trái nhỏ đỏ au kia, sau đó ngậm vào, dịu dàng mút lấy.

Giới Nghi không biết như vậy có được gọi là thoải mái không, nhưng đầu vú của y rất lưu luyến cái cảm giác mềm mại, ướt át và được âu yếm khi lưỡi Thiên Dương lướt qua. Y muốn nhiều hơn nữa.

“A... ngứa quá...” Giới Nghi không nhịn được mà lay động thân thể.

“Đừng làm vậy!” Thiên Dương ngả ngón vổ vổ cặp mông hồng phấn, “Phải rồi, quên mất còn một thứ nữa, không thể bỏ qua được.” Thiên Dương liếm hôn hai quả nhỏ hết bên này đến bên kia khiến chúng vừa trướng vừa cứng. Bờ môi hắn rời khỏi ngực y, khẽ cắn lên vành tai và chiếc cổ trắng ngần.

Bàn tay khác rảnh rỗi liền chiếm lấy phần thân Giới Nghi, liên tục vân vê chơi đùa dịu dàng, khiêu khích dục vọng non nớt đó.

“A...” Giới Nghi không biết phần thân thể mà người ta ít khi để tâm đó lại mãi cảm như thế. Còn phần thân bị chăm sóc đó càng yếu đuối, không thể tiếp tục chịu nổi dày vò.

“A a!” Có lẽ vì bị y hấp dẫn đến phát nhiệt, động tác của Thiên Dương càng thêm nhanh hơn, khiến cho Giới Nghi không lâu sau liền xuất ra.

“Người đúng là yêu tinh hại người mà!” Thiên Dương rút ngón tay, xoay người Giới Nghi lại rồi hôn lên toàn thân y.

“A ha.... A...”

“Được rồi! Ta không nhịn được nữa...” Thiên Dương cởi quần để lộ ra quái vật to lớn khỏe mạnh kia khiến Giới Nghi vừa nhìn liền hết hồn. Nó đâm về phía trước, lập tức liền xuyên qua.

“A ha... A...” Giới Nghi đau đớn kêu lên, nước mắt lại tràn ra.

Cảm giác tuyệt quá! Thiên Dương cả thấy bí huyết của Nghi Nhi vừa chặt vừa nhiệt, hoàn toàn bao gọn lấy hắn. Nhưng vừa thấy Giới Nghi hai mắt rưng rưng thì trạng thái xung động kia liền tạm thời dịu xuống.

“Muốn ta dừng lại không?”

Nhìn thấy Thiên Dương như thống khổ vô cùng khi nói ra lời này, lòng Giới Nghi lại nhũn ra, dịu dàng đáp, “Không... Không sao... Huynh có thể...” Chỉ cần huynh thích là được.

Vừa được cho phép, Thiên Dương cũng chẳng buồn quan tâm gì nữa. Hắn không ngừng rút ra tiến vào, lặp đi lặp lại. Phối hợp với hắn, thanh âm của Giới Nghi cũng cao lên không dứt.

Chết tiệt! Mùi vị nam nhân đều tuyệt như vậy sao? Không, chắc chắn là Nghi Nhi có năng khiếu trời sinh nên khi làm chuyện đó mới có cảm giác tuyệt thế.

Lúc hắn mới tiến vào, phần thân của y nhuộm xuống vì quá đau mà bây giờ đã đang từ từ cứng lên, xem ra Nghi Nhi không phải chỉ có thống khổ.

Bàn tay Thiên Dương vươn tới xoa bóp phần thân y, nhìn dịch thể trong suốt đang bắt đầu tràn ra, bí huyết cũng không ngừng co thắt lại. Thiên Dương không khỏi nghiêng rằng, Trời ạ! Khoái cảm này thực sự khiến người ta khó mà chịu được.

“A a... ưm...”

Giới Nghi giờ đã điên cuồng, chỉ có thể phát ra những tiếng đơn lẻ, toàn thân không ngừng rung động.

Thiên Dương cũng không nhịn được nữa, cố sức đẩy một cái liên giải phóng trong cơ thể y. Toàn thân Giới Nghi theo đó căng lên rồi cũng phun ra một ít dịch thể màu trắng.

Thiên Dương thở một hơi, rút phân thân ra khỏi cơ thể y.

“Ưm... A...” Trong nháy mắt đó, Giới Nghi phát ra tiếng rên khe khẽ.

Nhìn Nghi Nhi vẫn còn trong trạng thái mộng lung, thần trí mê mẩn, trong khoảnh khắc ấy, Thiên Dương đột nhiên cảm thấy y thật đáng yêu... Hắn muốn dịu dàng yêu thương y, ôm chặt lấy y, bảo vệ y, giữ mãi y bên mình, vĩnh viễn không bao giờ rời xa.

Nghe nói lần đầu tiên rất đau, nam nữ khác biệt, quả nhiên không giả. Vừa rồi Nghi Nhi khóc thảm như vậy, trên mặt còn vết nước mắt chưa khô. Lần sau hắn nhất định phải dịu dàng hơn nữa để không làm y đau. Hắn muốn để Nghi Nhi hoàn toàn hưởng thụ cảm giác tuyệt vời như toàn thân được hòa tan. Đúng thế, lần sau hắn nhất định làm vậy.

Giữa lúc Thiên Dương muốn ôm lấy thân thể nhỏ bé đang nằm mặt trên giường kia để yêu thương thì đột nhiên khôi phục tinh thần.

Hắn vừa suy nghĩ cái gì chứ? Dù làm chuyện đó với Nghi Nhi có tuyệt thế nào thì đó cũng là một nam nhân, mà còn là một kẻ đã lừa dối hắn, không thể nào khác được. Làm sao hắn có thể giữ y mãi bên mình được chứ?

Lửa giận xung thiên, Thiên Dương mãnh liệt kéo tóc Giới Nghi, bức y phải nhìn hắn.

“Thiên Dương?”

Chính là loại đáng yêu nhu mì này mới khiến hắn càng lún sâu hơn! Thiên Dương càng nghĩ càng tức giận, nhịn không được liền muốn dẫn vật y.

“Ôm nam nhân cũng chẳng ra làm sao cả, vẫn kém nữ nhân mềm mại. Người thực sự đáng chán vô cùng, sau này ta cũng không muốn nhìn thấy mặt người nữa!” Nói hết một hơi, Thiên Dương liền chán ghét đẩy y ra.

Giới Nghi chớp chớp mắt. Khi hiểu được ý Thiên Dương muốn nói thì trong đôi mắt to tròn đó đã hiện ra màu sắc tuyệt vọng.

Lúc nước mắt của y vô thanh hạ xuống, Thiên Dương thiếu chút đã vươn tay lau đi. Ý thức được mình đang làm gì, Thiên Dương không nhịn được liền nhảy xuống giường.

Đáng hận! Hắn muốn Nghi Nhi thống khổ nhưng không phải như thế. Thấy Nghi Nhi khóc thì ngay bản thân hắn cũng không chịu nổi, cảm giác tội lỗi không ngừng tuôn ra trong lòng...

“Từ hôm nay trở đi, người sẽ không còn là thê tử của ta, cũng không có bất cứ quan hệ nào với Vân gia nữa!” Cố ý không nhìn y một cái, Thiên Dương vội vã mặc xong y phục rồi lao ra khỏi cửa.

Ngay khi cánh cửa đóng lại, tựa hồ hắn đã nghe thấy tiếng Nghi Nhi khóc lóc thảm thiết, nhưng hắn vẫn cố ép cảm giác muốn xoay người lại ôm Nghi Nhi vào lòng xuống thật sâu rồi vội vàng chạy khỏi căn nhà tranh đó.

Khóc lóc một hồi rồi, Giới Nghi cố nhích thân thể không còn sức lực, miễn cưỡng mặc y phục vào. Tuy rằng toàn thân đau nhức, nhưng đó cũng là những gì y đáng phải chịu. Thiên Dương đã nói không muốn trông thấy mặt y, y cũng không phải người nhà Vân gia, không còn là thê tử của hắn nữa. Y phải mau mau rời đi để tránh Thiên Dương trở về trông thấy lại nổi giận.

Sắc trời đã tối, xem chừng Thiên Dương sẽ không về nữa đâu!

Vậy cũng tốt. Nếu như đến lúc Thiên Dương về đuổi y đi, y sẽ không chịu nổi mất! Thà rằng bây giờ rời đi còn hơn.

Hành trang mà y mang theo ít ỏi vài món. Giới Nghi chỉ thay vào trang phục vốn thuộc về mình. Mặt khác, y không nghĩ sau này còn giả trang nữa nên để lại những tơ lụa mà Lăng Sương đưa cho.

Nhìn quanh bốn phía, Giới Nghi lưu luyến lần cuối rồi bước đi.

Nơi này dù có cũ nát nhưng đã cho y cảm giác của một gia đình, chỉ tiếc là, từ khi giả làm Lăng Sương tới giờ, y chưa được gặp một “người nhà” nào cả.

Nhưng có lẽ, không gặp cũng tốt, nếu không y lại càng luyến tiếc rời đi.

Mở cánh cửa ra, bóng đêm sâu thẳm khiến lòng Giới Nghi càng thêm thê lương. Ngay cả ông trời cũng ruồng bỏ y. Y đã phải đi rồi mà còn không có trăng chỉ lối, con đường phía trước mịt mờ như vậy, y biết đi đến phương nào?

Kệ đi, giờ cứ rời khỏi đây trước đã! Không thể vì không có nơi nào để đi mà lưu lại, Thiên Dương sẽ không vui đâu.

Quái lạ, đang đêm hôm thế này có ai lại khóc chứ?

Vân Thiên Nghi bực bội ngồi dậy, cuối cùng chịu thua trước tiếng khóc kia, cam chịu phủ thêm áo khoác ra ngoài mở cửa xem rốt cuộc là ai!

“Tốt nhất người nên có lý do đầy đủ để phá giấc ngủ của người khác, nếu không ta sẽ cho người biết mặt.” Thiên Nghi sải bước đi tới trước mặt kẻ đang ngồi trước hàng rào nhà gã, ác thanh nói.

Tên tiểu quỷ kia xem ra không cao lớn lắm mà sao tiếng khóc lại kinh hồn thế chứ!

“Thật... xin lỗi...” Giới Nghi thút thít nấc nghẹn ngắc đầu, “Ta... Ta không cố ý đâu...”

Vì trời quá tối nên cả hai đều chưa nhận ra người trước mặt là ai.

Thiên Nghi chỉ cảm thấy da đầu tê dại, gã không biết làm thế nào đối phó với người đang khóc cả.

“Vào trong nhà đi.” Gã thở dài, xoay người bước vào, tiện tay thấp đèn.

Giới Nghi do dự một chút rồi vội vàng theo vào.

So với kẻ cao lớn xa lạ trước mắt, y còn sợ bóng tối hơn. Bản thân y đã mò mẫm trong đêm khuya một đoạn đường, vì không thể khống chế được sự hoảng loạn trong lòng thêm nữa nên vừa đi tới nơi có người, y mới cất tiếng khóc như vậy.

Chỉ là y không nghĩ mình khóc lại làm phiền giấc ngủ của người khác. Aiz! Lúc nào y cũng khiến người khác gặp phiền phức không thôi.

“Người...” Thiên Nghi xoay người, khi thấy rõ kẻ trước mắt mình thì nhất thời cứng lưỡi, “Nàng không phải là...”

Lúc chiều nay, dù vẫn chưa chính thức giới thiệu nhưng hai người đã ở chung một đoạn thời gian ngắn, đương nhiên gã nhớ rõ nàng là thê tử mới cưới của Thiên Dương. Chỉ là lúc đó nàng mặc nữ y, còn bây giờ lại mặc trang phục của nam tử.

“Là người?” Giới Nghi vô thức lùi lại phía sau vài bước, “Ta... Ta là nam nhân, không phải nữ tử đâu. Trên người cũng không có gì đáng giá cả!”

Thiên Nghi cười khổ không thôi. “Còn tưởng ta là cường đạo?”

“Phải rồi... Xin lỗi... Ta quên mất.” Cái bóp cổ kia đã để lại ấn tượng quá sâu khiến y nhất thời quên mất người đó là đường huynh của Thiên Dương.

“Bây giờ hẳn là muội phải đang ngọt ngào bên Thiên Dương làm một cặp uyên ương chứ. Sao lại chạy đến nơi xa xôi này làm sao?” Chờ đã! Vừa rồi hình như gã mới nghe được một tin tức vô cùng trọng yếu, “Người là nam nhân?” Thiên Nghi thét lớn.

“Vâng!”

“Nhưng Thiên Dương nói người...”

“Ta lừa huynh ấy!” Giới Nghi hổ thẹn cúi đầu, “Thiên Dương không biết gì nên mới nói vậy.”

“Vậy bây giờ...”

“Thiên Dương đã biết rồi.”

“Đệ ấy đuổi người đi?”

“...” Giới Nghi cúi đầu, hồi lâu mới nói được một câu, “Là ta tự làm tự chịu, không nên lừa dối người khác.”

Thiên Nghi cẩn thận quan sát Giới Nghi, nhìn y mới hơn mười mấy tuổi mà thôi, dáng vẻ thiện lương khò khạo, cặp mắt sưng đỏ vì khóc. Nếu nói y cố tình lừa Vân gia, thật là làm người ta khó mà tin được. Trong chuyện này nhất định có ẩn tình đây!

“Có thể nói mọi chuyện cho ta nghe được không?”

“Dạ.” Dù sao cũng không có gì phải giấu diếm.

Giới Nghi nói hết từ đầu đến cuối sự việc, kể cả việc làm thế nào y thay Lăng Sương giả đi, chỉ trừ việc cuối cùng phát sinh giữa y và Thiên Dương mà thôi. Bởi đó vĩnh viễn sẽ là hồi ức trân quý nhất giữa hai người họ.

“Thì ra là vậy.” Thiên Nghi gật đầu. “Nhưng nếu tiểu thư nhà người cần người giả mạo thì tại sao không tìm nữ tử? Ít nhất thì cũng không dễ bị lộ tẩy.”

“Ta cũng không hiểu.” Giới Nghi vô tội lắc đầu, “Ta cũng từng nói vậy với tiểu thư, nhưng tiểu thư lại cười rất kỳ lạ.”

Có lẽ Lăng Sương cố ý muốn làm Vân gia mất mặt, khiến mọi người biết Vân gia chẳng thể phân biệt nổi nam nữ, lại còn lấy về một nam nhân làm vợ. Thiên Nghi âm thầm suy đoán. Nhưng mà, may là chưa bái đường, kịp thời phát hiện chuyện tình này.

“Người ôm bọc đồ tính đi đâu?”

“Ta không biết...” Giới Nghi không có chút tính toán nào cho tương lai, “Có lẽ sẽ quay về Giang Nam!”

“Không phải người không có người thân sao?” Thiên Nghi lo lắng nói, “Dù có quay về thì đâu thể nhờ vả ai? Mà lộ phí của người còn đủ không?”

“Lúc tiểu thư rời đi có cho ta một cái lắc tay bằng ngọc trai.” Giới Nghi giơ tay lên cho Thiên Nghi xem, “Tiểu thư nói nó có thể giúp ta không cần lo lắng cuộc đời sau này.”

Thiên Nghi tỉ mỉ nhìn xem, không nhẫn tâm đành nói, “Cái... sợi dây ngọc trai này chỉ e là không đáng mấy tiền đâu. Sợ là tiểu thư nhà người đã lừa người rồi.”

“Không... Không thể nào...” Giới Nghi nhất thời thất thần, không dám tin, nhưng y cũng biết Thiên Nghi chẳng có lý gì lại gạt mình.

“Người nói phải quay về Giang Nam, người cũng biết đường đi sẽ rất xa chứ?” Thiên Nghi thương hại nói, “Mà, người có biết... Người đi nhầm đường rồi không?”

“Vậy ư?”

“Ừ! Căn lều của ta ở phương Bắc, người phải đi về phía Nam mới đúng.”

“Ta ngốc thật!” Giới Nghi túm chặt bao đồ trong tay.

Chẳng những không còn khoản lộ phí vẫn tưởng, mà ngay cả phương hướng cũng không nhận được, thực sự là ngốc hết chỗ nói, bị người ta lừa cũng đáng lắm!

“Hôm nay vận khí của người còn tốt lắm, chứ bình thường túp lều nhỏ này cũng không có ai ở cả.” May mà ban ngày đi nhà kho lấy vài thứ mới gặp y, bằng không muốn Thiên Nghi thiện tâm đi giúp người không hề quen biết, chỉ sợ chờ đến Tết!

“Theo ta thấy, chỉ bằng người ở lại Vân gia đi!”

“Có thể sao?” Sự vui sướng trong mắt Giới Nghi như đang lấp lánh hơn, nhưng rồi lại lập tức trở nên âm trầm, “Nhưng... Thiên Dương không muốn thấy ta đâu.”

“Chắc chắn rồi. Thiên Dương tuyệt không bao giờ chấp nhận một kẻ đã lừa dối mình. Ta thấy, người cứ ở mục trường của ta là được rồi, có lẽ sẽ không đụng phải đệ ấy.”

Sản nghiệp của Vân gia trừ mục trường chung thì thế hệ kế tiếp gồm Thiên Dương, Thiên Hạo và gã, đều có mục trường của riêng mình, hiện tại đang trong giai đoạn sơ khai, quy mô cũng không lớn lắm.

“Có thể sao?” Giới Nghi kinh hỉ hỏi.

“Đương nhiên rồi.” Thiên Nghi thân thiết cười cười, “Mục trường của ta không kiếm được nhiều lắm, nhưng muốn nuôi một người thì vẫn còn dư chán.”

“Ta cũng sẽ làm việc mà.” Giới Nghi đảm bảo, “Ta rất khỏe mạnh, dù là cắt cỏ, cho ngựa ăn hay nấu nướng, quét tước, ta đều làm được cả.”

“Coi như ta kiếm được đi.” Thiên Dương nhướng mày nói, “Muộn rồi, chúng ta đi nghỉ thôi, người cũng đừng khóc nữa đấy!”

Giới Nghi đỏ mặt, ngập ngừng xin lỗi.

“Xem đấy, chỉ có một cái giường thôi. Nếu người đã là nam nhân rồi thì đừng câu nệ nhiều nữa, ngủ chung với ta đi! Ngày mai ta sẽ đưa người về mục trường của ta.”

“Không... Không cần đâu!” Giới Nghi lắc đầu, chẳng hiểu sao mà y không muốn ngủ cùng một giường với người khác, trừ Thiên Dương ra, “Ta ngủ trên mặt đất là được rồi.”

“Chắc chứ?”

“Vâng!”

Thiên Nghi nhún vai, không muốn miễn cưỡng y, mà dù sao gã cũng không quen ngủ chung với nam nhân khác.

Tùy tiện tìm một góc, Giới Nghi dựa lưng vào tường. Lúc này trong lòng y mới có cảm giác bình lặng một chút. Chẳng ngờ y có thể gặp được quý nhân, không chỉ có một nơi để dung thân mà còn có thể ở lại vùng quan ngoại mà y đã trốn thương từ cái nhìn đầu tiên.

Quan trọng là, y có thể ở gần Thiên Dương như thế, chỉ cần y muốn là có thể trộm đi nhìn Thiên Dương một cái.

Nghĩ vậy, Giới Nghi thỏa mãn nở nụ cười.

7. Chương 7

“Thiên Dương, sau lâu vậy mà chàng không tới?” Lâm Xuyên thốt tha yếu điệu tới gần người nam nhân trước mắt. Chẳng hiểu có gì mà người đó lại đang tức giận. “Sao, tân nương tử không thỏa mãn nỗi chàng sao?”

“Đừng nhắc tới y!” Thiên Dương không nhịn được đập bàn, trên mặt hiện rõ cuồng nộ. Chỉ là đến tột cùng cơn tức này nhằm vào Nghi Nhi hay là chính hắn thì hắn cũng không biết nữa!

“Ôi chao, nóng thế sao?” Lâm Xuyên không nén được mừng rỡ, “Người ta cũng không đắc tội chàng mà!”

Thiên Dương hồi hận khi tới chỗ nàng ta. Nếu không phải vì sắc trời đã tối, hắn lại không có chỗ để đi thì cũng không muốn đến đây nghe nữ nhân trách móc này nọ.

Không biết Nghi Nhi bây giờ thế nào rồi? Sau khi hai người đã thân mật vậy rồi mà vứt bỏ y như vậy thật không phải, nhất là hắn lại còn nói ra những lời như vậy, chắc chắn Nghi Nhi sẽ khó chịu lắm.

Nhưng nếu cứ ở lại thì chỉ càng thêm xấu hổ. Hắn thực sự không biết làm sao đối mặt với Nghi Nhi, đối mặt với chuyện bản thân mình ăn nằm với một nam nhân khác.

“Thiên Dương.” Lâm Xuyên dán sát vào người hắn, “Chàng tính ngồi hãm hực cả đêm hay tới ôm thiếp một cái?”

Thân thể nữ nhân vẫn mềm mại hơn! Dù Nghi Nhi còn trẻ, thân cốt cũng không cứng rắn như nam nhân trưởng thành, nhưng dù sao cũng kém nữ nhân.

Trước đôi môi đỏ mọng tự động dâng tới, Thiên Dương vốn không cự tuyệt. Nhưng chẳng hiểu sao hôm nay, mùi son phấn quen thuộc kia bỗng làm hắn khó chịu, vô thức nhíu mày. Hắn nhẹ nhàng đẩy tấm thân vốn từng yêu thích nhất ra.

“Sao thế?” Lâm Xuyên bĩu môi, “Lâu vậy rồi mà chàng không muốn thiếp ư?”

“Đêm nay ta chỉ cần một nơi để ở thôi.”

Lâm Xuyên trầm mặt, “Hừ! Tân nương tử vất kiệt tinh lực của chàng rồi sao? Nếu vậy thì hà tất còn tới tìm ta làm gì?”

Thiên Dương không phí lời nói thẳng rằng khách điểm của Lâm Xuyên là nhà trọ duy nhất trên thị trấn, chỉ lạnh lùng đáp, “Đâu ai mời nàng tới phòng ta!”

Đã quen với việc Nghi Nhi ngoan ngoãn vâng lời, Thiên Dương lúc này đã không thể chịu được mồm miệng sắc bén của nàng ta.

“Chàng thay đổi rồi!” Lâm Xuyên thận trọng nói, “Thê tử thu phục chàng rồi sao?”

“Đừng nói bậy! Chẳng ai có thể chế phục được ta!” Thiên Dương không kiên nhẫn nói.

“Vậy thì khi nào chàng thực hiện kế hoạch đuổi nữ nhân kia đi?” Lâm Xuyên ép hỏi.

“Đó không phải chuyện của nàng!” Thiên Dương không khách khí nói.

“Chàng!” Lâm Xuyên tức đến phát run.

“Lâm Xuyên.” Thiên Dương đột nhiên nghiêm mặt nói, “Nàng muốn gả cho ta, là vì yêu ta sao?”

“Không yêu chàng thì ai nguyện chịu cơn tức của chàng chứ.” Lâm Xuyên gắt giọng, “Người ta đã ở với chàng lâu như vậy rồi, giờ còn hỏi thế làm gì?”

“Nếu sau này ta lấy nàng thì nàng có dự tính gì cho tương lai?”

“Tương lai!” Lâm Xuyên lộ ra nụ cười say mê, “Chúng ta có thể ở trong nhà lớn ở mục trường của Vân gia.” Có thể nói từ lâu nàng đã hướng tới khu nhà vĩ đại lừng danh quan ngoại.

“Sau đó, tiếp tục mở rộng khách điểm của ta, biến nơi đây thành nhà trọ lớn nhất quan ngoại. Chờ mọi chuyện đâu vào đấy rồi, chúng ta có thể ở trên trấn, cùng nhau quản lý nơi này.”

“Nàng không ở mục trường sao?”

“Đôi khi ở vài ngày cũng được.” Lâm Xuyên mỉm cười vỗ về, “Nhưng để mọi chuyện buôn bán suôn sẻ thì ở trên trấn vẫn tốt hơn.”

“Nếu như ta nói, sau khi thành thân, chúng ta sẽ ở mục trường Thiên Phong thì sao?”

“Đương nhiên cũng được. Chỉ cần phòng ốc ở Thiên Phong xây xong là được.” Lâm Xuyên hứa hẹn.

“Nàng không muốn cùng ta nỗ lực sao?” Thiên Dương nhướn mày.

“Chuyện trên mục trường, nữ nhân chúng ta làm sao làm được!” Lâm Xuyên ung dung đẩy đi.

“Không làm được, chỉ muốn ngồi không hưởng lộc sao?” Thiên Dương mỉa mai nói.

Bỗng nhiên hắn đứng dậy, không dừng lại nửa giây liền đi ra ngoài.

“Thiên Dương, đã muộn vậy rồi chàng còn định đi đâu?” Lâm Xuyên vội vã cất giọng hỏi.

“Đến nơi ta nên tới.”

“Nơi nào chứ?” Lâm Xuyên lớn giọng hỏi, “Không phải chàng muốn lấy ta sao?”

Thiên Dương dừng bước, xoay người nhìn thẳng nàng ta.

“Chấp nhận hiện thực đi, Lâm Xuyên, chúng ta không thể đâu.”

“Sao lại không chứ!” Lâm Xuyên kêu lên, tiến tới ôm cổ Thiên Dương, điên cuồng hôn hân, “Thấy chưa, chàng muốn ta mà! Chúng ta là một đôi trời sinh. Trừ ta ra, không ai có thể thỏa mãn chàng được!”

“Đủ rồi!” Thiên Dương thô lỗ đẩy nàng ta ra. “Ta vĩnh viễn sẽ không lấy nàng đâu.”

“Vì sao?” Lâm Xuyên giận dữ hỏi, “Vì con ả kia?”

Suy đoán của nàng quả nhiên thành sự thật, Thiên Dương của đêm nay đã không còn giống trước kia nữa, nhưng không ngờ hân tới để ngả bài.

“Dù không có Nghi Nhi, ta cũng sẽ không lấy nàng.”

“Ta kém gì ả ta chứ?”

“Nàng biết không,” Thiên Dương dịu dàng mỉm cười, “Có người nguyện theo ta ở nhà tranh vách đất, cùng ta đồng cam cộng khổ dựng lên tương lai sau này. Mặc cho nhà có cũ nát bao nhiêu, thức ăn có kham khổ thế nào, cũng chưa từng nói một câu oán hận. Là chính ta ngu ngốc, đi trách y chỉ vì một sự thật mà ngay cả bản thân y cũng không thể thay đổi được.”

“Ta không hiểu chàng đang nói gì.” Lâm Xuyên lắc đầu nói. Từ bao giờ Vân gia trở nên nghèo khổ như thế?

“Không hiểu cũng chẳng sao, ta biết là được rồi. Tóm lại, chúng ta không thể nào đâu.”

“Câu trả lời của ta không được ư?” Lâm Xuyên hỏi hận không thôi.

Thiên Dương cười cười không đáp. Quay người, hân không luyến tiếc liền rời đi.

Lúc này hân vẫn chưa biết làm sao để đối mặt với Nghi Nhi, cũng không biết nên làm thế nào giải quyết được mối tâm tình rối rắm không thể cắt đứt được giữa hai người. Nhưng bây giờ hân chỉ biết mình thực sự mong muốn được ngay lập tức trông thấy Nghi Nhi.

Trong đêm đen, tiếng vó ngựa rộn vang như sấm. Càng gần đến phòng nhỏ, trái tim Thiên Dương càng thêm thấp thỏm, nhưng càng nhiều cấp bách. Hân không hiểu nổi vì sao mới chỉ vài canh giờ không gặp mà bây giờ lại khát khao được trông thấy Nghi Nhi như thế.

May mà đã sắp tới nơi rồi!

Đến ngoài căn nhà tranh, nhìn trong phòng chỉ còn bóng đêm, Thiên Dương không khỏi hoài nghi. Mấy lần hân về muộn thì Nghi Nhi luôn châm đèn ngồi chờ, và khi hân đẩy cửa ra, luôn có một nụ cười rục rịch chào đón.

Lúc đó trong lòng hân trào dâng những rung động ầm ập. Cảm giác có người chờ mình về nhà thật tuyệt!

Thiên Dương bước nhẹ, mở cửa đi vào, căng tai nghe động tĩnh trong phòng. Nhưng hồi lâu sau hân vẫn không thấy có chút âm hưởng nào cả. Chắc là Nghi Nhi đã khóc mệt rồi! Vừa nghĩ đến tiếng khóc như xoáy vào lòng ngược trước khi rời đi, Thiên Dương không nhận được lập tức thấp nển.

Khi hân nhìn về phía giường thì nét mặt hiện rõ ngạc nhiên. Bốn bề yên lặng, không có chút tiếng động nào cả, cũng không có gương mặt ngái ngủ mang theo nụ cười rạng rỡ chào đón hân. Hân lo sợ không yên. Bên trong không có ai cả. Nghi Nhi đi đâu rồi?

“Nghi Nhi?”

Hân nóng ruột gọi. Không phải Nghi Nhi đang giận nên chơi trốn tìm với hân chứ? Chắc chắn rằng trong phòng không giấu được người, hân xoay bước chạy ra ngoài, nương theo ánh trăng yếu ớt tìm khắp xung quanh một hình bóng không còn, nhưng chẳng được gì cả.

Trong lòng cảm thấy không ổn, Thiên Dương vội vàng chạy gấp vào phòng, kéo tung cánh tủ quần áo. Quả nhiên, khi hần lục hết đồ trong đó thì chỉ thấy còn lại y phục của mình và nữ trang của Nghi Nhi, riêng chiếc bọc nhỏ mà Nghi Nhi vẫn không cho hần xem đã biến mất.

“Vì sao?” Thiên Dương mệt mỏi khuyu xuống.

Rốt cuộc thì vì sao Nghi Nhi lại đi không nói một lời nào chứ? Trong phòng vẫn ngăn nắp như xưa, cả cơm nước mà ban ngày Nghi Nhi chuẩn bị cho hần vẫn chưa được hai vị chủ nhân chú ý tới còn ở nguyên trên bàn. Mọi thứ đều còn đó, chỉ thiếu một người.

Trong nhất thời, Thiên Dương cảm thấy hốt hoảng. Có lẽ, chỉ một lúc nữa thôi, Nghi Nhi sẽ đẩy cửa bước vào, một lần nữa mỉm cười với hần. Đúng thế, Nghi Nhi thích nơi này như vậy, không thể nào nói đi là đi được.

Hai người cũng đã ở chung bên nhau bao lâu như thế, hơn mười ngày trời này không thể nào không có chút ý nghĩa với Nghi Nhi. Y không thể chẳng chút lưu luyến mà cứ thế rời đi được. Thiên Dương không ngừng an ủi mình.

Chỉ là lúc này hần đã quên, chính hần là người ép y rời đi. Có lẽ trong vô thức hần không muốn nhớ đến chuyện đó chẳng? Hần không thể tin được mình lại ngu xuẩn đuổi đi một người hết sức ý nghĩa với mình như vậy.

Không nhớ ai đã từng nói với hần rằng, thích một người mà người ghét mới thật sự chết người. Bây giờ Thiên Dương đã thực sự cảm nhận đầy đủ cái cảm giác muốn chết đó rồi. Đặc biệt khi người mà hần thích, không chỉ là một kẻ đáng ghét, mà còn là một sự tồn tại cấm kỵ. Hai kích trí mạng cùng đâm tới một lúc như vậy, hần làm sao xoay sở được đây?

Đã có khi hần cười nhặt trước hạnh phúc, nhưng hiện giờ, chỉ cần Nghi Nhi lập tức xuất hiện trước mặt thì hần nhất định cam lòng phủ phục dưới chân Nghi Nhi, chỉ cần y chịu ở lại bên hần.

Đúng vậy, chỉ cần Nghi Nhi xuất hiện.

Nhưng... rốt cuộc Nghi Nhi đang ở nơi nào chứ? Thiên Dương hoảng hốt nhớ tới thân thể trôi giạt của y. Mất đi nơi che gió tránh mưa này, Nghi Nhi biết đi về đâu đây?

Thiên nam địa bắc, trời đất rộng lớn như thế, hần biết đi đâu mà tìm?

Nghĩ tới điều này, Thiên Dương không ngồi nổi nữa, vội vã lao ra khỏi cửa nhảy lên Thiểm Điện, nhanh như chớp chạy đi tìm người!

Tìm suốt một đêm, cuối cùng chỉ còn thất vọng, Thiên Dương suy sụp trở về căn nhà tranh hai người từng ở, trong lòng chứa đựng một tia chờ mong, hy vọng Nghi Nhi lại có thể xuất hiện trong phòng để cho hần một niềm kinh hỉ.

Chỉ là khi trở về, điều chờ hần không phải người kia mà lại là vẻ mặt lo lắng của Thiên Hạo.

“Đại ca!” Vừa thấy hần về, Thiên Hạo lập tức tiến đến.

”Chuyện gì vậy? Một đêm không ngủ đi tìm hình bóng đã mất lại thêm nỗi niềm lo lắng khiến Thiên Dương tiêu tụy rất nhiều, khẩu khí cũng không tốt đẹp gì.

“Đại tẩu đâu?” Thiên Hạo hỏi thẳng, “Không thấy tỷ ấy nữa chứ gì?”

“Sao đệ biết...” Thiên Dương bật thẳng dậy, tinh thần lập tức phấn chấn lên.

“Sao đệ biết?” Thiên Hạo tức giận nói, “Phải hỏi huynh mới đúng! Không phải huynh đã xuất hết chiêu để đuổi tỷ ấy đi sao?”

“Nghi Nhi đã đi rồi.” Thiên Dương hối hận nói, nhưng đã không kịp rồi.

“Huynh biết tẩu ấy đi đâu không?”

“Đệ biết sao?” Thiên Dương hưng phấn hỏi.

“Đương nhiên.” Thiên Hạo bĩu môi, “Tẩu ấy đang ở mục trường Vân gia ta, hưởng thụ sự tiếp đãi vô cùng nồng hậu của cha đấy.”

“Sao?” Sự tình chuyển biến quá nhanh khiến cho Thiên Dương nhất thời không kịp phản ứng lại.

“Nói chung là, sáng nay tẩu ấy không biết từ đâu xuất hiện trước mặt mọi người, tự xưng là thê tử của huynh, vì bị bệnh nặng một thời gian nên chậm trễ hành trình. Đệ cũng xem bị tẩu ta hù chết, còn tưởng từ trên trời rơi xuống một tỷ muội song sinh chứ. Nhưng giờ biết tân nương của huynh mất tích thì dám chắc nàng ta là tân tẩu tử của đệ rồi.”

“Nghị Nhi tới mục trường của Vân gia sao?”

“Tỷ ta không phải gọi là Lăng Sương sao?” Thiên Hạo không biết Nghị Nhi mà đại ca luôn miệng nhắc tới là ai, nhin không được liền hỏi.

“Không thể nào...”

Thiên Dương thất thần, lẩm bầm nói. Hắn không muốn tin Nghị Nhi lại là một người giỏi tâm kế, khi biết mình sẽ bị đuổi liền to gan đến thẳng nhà họ Vân để cầu lão già che chở như thế.

Là vậy sao? Thảo nào hắn tìm quanh đây mấy vòng mà không thấy, thì ra Nghị Nhi đã sớm tới Vân gia...

Nhưng mà, Nghị Nhi cho rằng làm vậy là có thể ở lại Vân gia sao? Không thể nào, nếu đã biết Nghị Nhi chung quy chỉ là một kẻ tham phú quý thì hắn càng không thể giữ y lại được. Hắn không muốn một người như vậy.

“Những chuyện tưởng như không thể lại hay xảy ra.” Thiên Hạo có chút đồng tình.

Chắc chắn đại ca không ngờ mưu kế của mình không những chẳng thành công mà lại còn để đại tẩu tiến trước một bước, đi gặp mặt ông già. Lần này nếu muốn đuổi nàng ta đi, e là sẽ mất nhiều công sức hơn đây.

“Tóm lại, ông già kêu huynh trở về nhanh để chuẩn bị bãi đường với đại tẩu.”

“Cứ mơ đi!”

Nguyên rửa một tiếng, Thiên Dương quay đầu ngựa, chạy như bay về mục trường Vân gia.

Vân Thế Chính đang ngồi trên chiếc ghế tựa lớn trong phòng, chờ con trai cả trở về.

Ông cẩn thận quan sát nữ tử trước mắt thì biết nàng không phải kẻ giả mạo. Hàng lông mày, cặp mắt, ngũ quan của nàng đều rất giống lão bằng hữu của ông, ngay cả thần khí cũng được mẫu thân nàng truyền cho. Chỉ có một vấn đề là, vì sao nàng lại chậm trễ như thế? Hơn nữa, còn chỉ mang theo một đứa thị nữ tới.

Thành thật mà nói, thấy tân nương tới muộn hơn nửa tháng, lòng ông cũng tính đến trường hợp xấu nhất là lão bằng hữu hỷ hôn. Nhưng giờ Lăng Sương đến đã tiêu trừ hết thủy nghi ngờ của ông.

Lăng Sương chăm chú đánh giá bốn phía, lại một lần hối hận vì hành vi lỗ mãng của mình. Thì ra cha thật sự không lừa nàng, Vân gia quả thực là hùng bá quan ngoại. Nhìn một cái bình cổ giá trị vô song, vật dụng ghế ngồi đều được chạm trổ cẩn thận, trên tường treo bức họa của danh gia, cũng không thua kém gì Lăng gia nhà nàng.

Sớm biết vậy nàng đã không nghĩ ra trò ngu ngốc: bỏ trốn với tình lang, cũng không đến nỗi bị người ta vứt bỏ, tiền mất tật mang. Tên Tiêu Bá Dụ đáng chết kia vừa lừa gạt lấy hết vàng bạc châu báu của nàng xong liền thoắt cái đã mất dạng. May mà trời còn thương, nàng dùng nốt chút đồ nữ trang trên mình cũng có thể đến được Vân gia.

Càng phải tạ ơn trời phạt vì Tiểu Thạch Tử vốn giả mạo nàng không biết đã chạy đến xó xỉnh nào rồi, chẳng ai thấy lạ khi nàng tới, ngược lại còn nhiệt tình đón tiếp. Tuy rằng không biết Tiểu Thạch Tử đi đâu, nhưng nàng sẽ không nghi ngờ vận may của mình.

Hiện giờ chỉ còn chờ vị hôn phu mà nàng chưa từng gặp mặt đến nữa thôi. Nếu chàng cũng tuấn tú như tiểu thúc mà nàng đã gặp thì đúng là ông trời ưu ái rồi. Chỉ có trời mới biết, vừa nhìn cậu em chồng thôi mà đã khiến tim nàng loạn nhịp, nghe nói hôn phu còn hơn thế nữa, không biết là còn tới mức nào!

Khi nàng ta đang dương dương tự đắc thì lại nghe thấy tiếng ngựa hí bên ngoài. Xi! Tuy nơi này có đẹp nhưng cũng có chỗ không được hoàn mỹ, làm sao có thể để súc sinh ở gần phòng ở như thế chứ? Đến khi nào nàng trở thành nữ chủ nhân nơi này thì nhất định sẽ đuổi đám súc sinh kia ra xa!

Một nam nhân sải bước nóng vội tiến vào, vừa dừng chân liền lo lắng đảo mắt xung quanh tựa hồ đang tìm kiếm thứ gì. Theo sau người đó chính là tiểu thúc mà nàng đã từng gặp sáng nay.

Ai nha! Hôn phu của nàng quả nhiên oai hùng hiên ngang, tuấn mỹ bất phàm, đi cùng với Giang Nam đệ nhất mỹ nhân là nàng, coi như không tệ, Lăng Sương thỏa mãn mỉm cười.

Thấy hân vội vàng, Lăng Sương liền chủ động đứng dậy.

“Y đâu?” Thiên Dương không dần nổi cơn sóng trong lòng liền hỏi.

“Không phải là đây sao?” Vân Thế Chính chỉ vào Lăng Sương, “Nàng là thê tử tân hôn của con, dù ở Lăng gia đã có người thay con báai đường nhưng dù sao cũng là chuyện chung thân đại sự, chúng ta vẫn cần phải thận trọng. Hãy chọn ngày tốt để hai con có thể chân chính báai đường một lần.”

Thiên Dương vội vàng xoay người lại, nhìn thấy một nữ tử toàn thân vận phục trang quý phái, giữa hàng mi lộ nét thanh tao. Phải rồi! Đây mới là Lăng Sương mà hân đã từng tưởng tượng, lúc này không cần hoài nghi là kẻ giả mạo nữa.

Chỉ là, sao nàng ta lại tới Vân gia? Không phải nàng ta đã bỏ trốn với nam nhân khác rồi sao? Sao còn xuất hiện ở đây nữa?

Còn Nghi Nhi đâu? Y đi đâu rồi? Người này không phải Nghi Nhi. Thiên Dương không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay lo lắng, có lẽ là cả hai đi. Thở phào vì biết Nghi Nhi không phải kẻ ham giàu sang, nhưng mặt khác, hân cũng mong được trông thấy Nghi Nhi xuất hiện ở đây, để hân không phải nóng ruột lo nghĩ thêm nữa. Thật mâu thuẫn. Chẳng lẽ ở một nơi mà hân không biết, Nghi Nhi đã xảy ra chuyện gì rồi?

Lăng Sương bị ánh mắt sắc bén của Thiên Dương trừng đến không dễ chịu, ngượng ngùng cúi đầu xuống, phúc thân làm một lễ, “Tướng công.”

“Không dám.” Thiên Dương mỉa mai nói, “Vân Thiên Dương ta làm sao có được phúc khí mà làm tướng công của người.”

“Đây...” Lăng Sương không biết làm sao nhìn Vân Thế Chính, mong ông nói đỡ một lời.

“Thiên Dương!” Vân Thế Chính nhăn chặt hàng mày, “Con đang nói gì thế! Chuyện hôn sự này ai nấy đều biết cả, không đến lượt con nói không đâu!”

“Nàng dâu đó là cha muốn, không phải con.” Thiên Dương không khách khí nói, “Nếu đã thích nàng ta như thế, sao cha không tự lấy đi!”

Không nói đến Nghi Nhi, nữ nhân này thực sự là bản sao của mẫu thân hân. Lúc đầu thì chạy trốn với nam nhân khác, giờ lại đi cả vạn dặm tới nhà họ Vân đòi gả cho hân. Cho rằng Vân Thiên Dương này dễ bị lừa gạt lắm sao?

Mặc cha muốn nghĩ gì thì nghĩ, nếu cần thì ông đi mà thu, chứ còn loại nữ nhân này, hân tuyệt không lấy!

“Mày... Mày muốn làm ta tức chết sao?” Vân Thế Chính đập bàn, đau đớn thở dốc, toàn thân như vô lực tựa vào ghế, “Trước... Trước kia, chính miệng mày đồng ý cuộc hôn nhân này, ta... Ta không hề ép buộc.”

Thằng con trời đánh này, vất vả lắm mới giả bệnh ép nó đón dâu, giờ tân nương đã ở trước mắt rồi, làm sao còn để nó nói không được?!

“Cha!” Thiên Hạo xông tới trước võ lưng Vân Thế Chính giúp ông thuận khí, “Đại ca, huynh bớt vài câu đi.”

“Hức! Xin hai người dừng vì con mà khắc khẩu!” Lăng Sương đột nhiên lên tiếng, nhu mì đáng thương che mặt khóc, “Thiên Dương, xin chàng hãy nghe cha nói đi, được không? Thiếp nằm trên giường bệnh hồi lâu, chỉ có thể dựa vào tâm ý một lòng muốn đoàn tụ cùng chàng mới có thể giúp thiếp chống chọi bước đến tận

đây. Thiên Dương, nơi này rất đẹp, và chàng tuấn tú hết như đấng trượng phu mà thiếp hằng mơ. Chúng ta có thể sống hạnh phúc mà. Thiếp sẽ là một thê tử ngoan của chàng, thật đấy, thiếp xin thề!”

“Còn lời cha đã nhắc trong thư, mong nơi này càng trở nên cao nhã, thiếp sẽ tận lực để khiến cha vui lòng.”

“Phòng này không được sao?” Vân Thế Chính lo lắng hỏi.

“Không phải.” Lăng Sương mỉm cười an ủi, “Chỉ là...” Nàng ta xoi mói nhìn bốn phía, “Chúng ta nên để đám súc vật ra chỗ khác, hơn nữa,... có thể trang trí cho thêm phần cao nhã.”

Nữ nhân này!

“Không được động bất cứ thứ gì ở nơi này!” Thiên Dương quát.

Thiên Hạo cũng không hài lòng trừng mắt nhìn Lăng Sương.

“Được rồi, Thiên Dương.” Vân Thế Chính trấn an, “Sau này nơi đây cũng là nhà của Sương Nhi, con nên để cho nó thử làm cho mục trường Vân gia càng thêm cao nhã xem sao, đó cũng là nguyên nhân ban đầu mà ta muốn cầu thân ở Giang Nam xa xôi vạn dặm mà.”

“Con sẽ không lấy nàng ta!” Thiên Dương lặp lại.

“Phải lấy. Trong mấy ngày nữa thôi.” Vân Thế Chính cũng kiên định không kém.

Thiên Dương thở sâu, quyết định không cãi cọ vô ích với cha nữa. Hắn chuyển sang Lăng Sương, “Người bệnh nặng một thời gian?”

“Vâng... Vâng ạ!”

“Nhìn không ra đấy.”

“Thân thể thiếp cơ địa không tệ.”

“Nghe nói trong cửa hồi môn của người có một gã sai vặt. Giờ y đâu rồi?”

Lăng Sương vốn định phủ nhận hoàn toàn sự tồn tại của Tiểu Thạch Tử, nhưng khi thấy vẻ mặt tự tin vạn phần của Thiên Dương thì nàng ta chợt hiểu ra dụng ý của hắn. Đáng giận! Thì ra hắn đã biết hết chuyện của Tiểu Thạch Tử rồi, chắc chắn cũng nghe được toàn bộ sự thật, thảo nào kiên trì không chịu lấy nàng.

Hừ! Giờ hắn định vạch trần nàng, khiến nàng mất mặt sao?

Vân Thiên Dương, người cũng quá ngây thơ rồi! Lăng Sương ta đây nếu dám xuất hiện ở Vân gia thì tự nhiên đã có sẵn chiêu ứng phó, đừng xem thường tâm địa của kẻ rơi vào tuyệt cảnh! Khi tới đây, ta đã ôm quyết tâm liều chết rồi!

“Người mà chàng nhắc tới là Tiểu Thạch Tử?”

“Tiểu Thạch Tử?” Thiên Dương nhăn mày. Cái kiểu xưng hô gì chứ? Không phải quá coi thường người ta sao? “Sao không thấy y?”

“Đừng nhắc tới y nữa!” Lăng Sương đột nhiên nổi giận, “Tên điêu nô đó đã thừa dịp thiếp đau ốm liệt giường liền lấy hết của hồi môn đáng giá đi, làm cho thiếp và Cúc Nhi rơi vào đường cùng. May mà chúng ta còn chút trang sức, mới có thể đến được quan ngoại.”

“Có điêu nô như thế sao?” Vân Thế Chính tức giận không thôi.

“Cha, Người sẽ không trách ta tay không đến Vân gia chứ?” Lăng Sương rưng rưng hỏi.

“Ngốc ạ, sao có thể trách con được?” Vân Thế Chính hiền lành nói, “Chúng ta sẽ tìm cho ra tên điêu nô kia để lấy lại công đạo cho con.”

Vỡ kịch mà Lăng Sương vừa diễn lập tức chiếm được đồng cảm của Vân Thế Chính, khiến ông hoàn toàn không nghi ngờ nàng ta.

Thiên Dương hận đến nghiến răng nghiến lợi, tức bản thân tự mua dây buộc mình. Nếu trước kia không sợ mất mặt mà cứ đưa thẳng Nghi Nhi tới Vân gia thì chân tướng sự việc đã sớm rõ ràng, làm sao còn để

Lăng Sương có cơ hội lật ngược thế cờ, khiến cho một người ngoan ngoãn thiện lương, trong sáng như Nghi Nhi bị nói thành tên ác tặc tội ác tày trời?

Càng đáng trách là, hần căn bản không có chứng cứ gì để phản bác lời nàng ta.

Không nói đến cha sẽ tức giận thế nào khi biết kế hoạch trước kia của hần, mà chính hần đã đánh mất đi nhân chứng xác thực nhất, làm sao vạch trần lời dối trá đó của nàng ta?

Nghi Nhi, Nghi Nhi, rốt cuộc đệ đang ở đâu? Chỉ cần y đứng trước mặt mọi người thì cái khí chất ôn nhã dịu dàng kia chắc chắn đã đủ thuyết phục rồi.

Thực ra, chỉ nghe Nghi Nhi nói thôi thì người ta sẽ bất giác cảm thấy hạnh phúc.

“Sương Nhi, lặn lội đường xa vậy con cũng mệt rồi, trước ta sẽ bảo Lý tẩu đưa con đi nghỉ ngơi, được không?”

“Cảm ơn cha!” Lăng Sương gật đầu.

Khi xoay người vào nhà, không ai phát hiện ra sự đặc ý hiện trên khuôn mặt đó.

“Thiên Dương, chọn một ngày rồi hai đứa chính thức thành thân đi.” Nói xong không để Thiên Dương có cơ hội phản bác, Vân Thế Chính đã rời đi.

“Đại ca.” Trong chốc lát, chỉ còn huynh đệ họ Vân đứng ở đại sảnh, “Chúc mừng đại hôn.”

“Thôi đi!” Thiên Dương phiền táo đẩy cánh tay khoát trên vai, “Đệ chẳng hiểu gì cả.”

“Đệ không hiểu thật.” Thiên Hạo nhún vai, “Đệ không biết vì sao tẩu ấy lại xuất hiện ở đây, nhưng hai người chẳng phải đã ở chung hơn mười ngày rồi sao? Tẩu ấy chẳng những không lùi bước trước cuộc thử thách của huynh, mà cũng không quay về Giang Nam. Đệ chẳng thấy có lý do nào để huynh không tiếp nhận tẩu ấy cả!”

“Đương nhiên, nếu tính tình của tẩu ấy có thể sửa được thì càng tốt hơn. Nhưng mà, đệ không hiểu vì sao tẩu ấy lại giả vờ sinh bệnh...”

“Bởi vì,” Thiên Dương rống lên, “Tân nương lúc trước không phải Lăng Sương! Người đã ở chung với ta hơn mười ngày kia không phải nàng ta, như vậy đệ đã hiểu chưa?!”

“Gi?”

Thiên Hạo hoàn toàn sững sờ!

8. Chương 8

Đem một đồng mục thảo đã buộc thành bó đến nhà kho, Giới Nghi thở phào một hơi, lau mồ hôi trên trán. Ở mục trường của Vân Thiên Nghị mấy ngày rồi, y cũng dần thích ứng với cuộc sống thực ở nơi này, ngay cả Thiên Nghị cũng khen y có tố chất, khác hẳn với vẻ bề ngoài.

So với ở Giang Nam thì cuộc sống nơi quan ngoại này không thoải mái chút nào, dù là ai chẳng nữa, sinh tồn cũng là thử thách khó khăn nhất. Giới Nghi dần hiểu ra tại sao lúc mới đầu Thiên Dương lại cứ đuổi mình đi rồi. Thú thực, tiểu thư thật sự không thích hợp với cách sống khô khan mà bất biến ở nơi này đâu.

Vốn dĩ y còn lo rằng ở chỗ này nhờ đâu chạm mặt Thiên Dương, làm hần khó chịu thì nguy to. Nhưng đã vài hôm rồi, gặp chẳng có mấy ai, lúc này y mới biết quan ngoại mệnh môn bát ngát, muốn đụng phải Thiên Dương, căn bản không có nhiều cơ hội như y tưởng.

Đối với chuyện ấy, Giới Nghi cũng thấy mình may mắn, nhưng càng nhiều hơn là nỗi thất vọng tràn đầy trong tim. Cái đêm nồng nhiệt kia, dù y muốn quên đi, nhưng lại càng khiến nó quẩn quanh trong lòng. Cũng như bây giờ, chỉ cần nhàn rỗi một chút thôi, y lại nhớ đến Thiên Dương... Và cái đêm hồ đồ đó.

Trong lúc mơ hồ, Giới Nghi cũng biết trong lòng mình, Thiên Dương đã có một vị trí đặc biệt, chỉ là cho tới bây giờ, y còn không muốn tìm hiểu xem đặc thù ấy có bao nhiêu.

Không, có lẽ chỉ là ảo giác của y thôi, có lẽ vì cha mẹ mất sớm, không nơi nương tựa, không có chỗ nào cho y ấm áp thương yêu, y cô đơn lâu rồi, cho nên mới vội vã tìm kiếm một phần quan tâm không vụ lợi, một phần ấm cúng đã lâu không có.

Nhất định là như vậy! Giới Nghi tự an ủi. Nếu không thì bảo y làm sao đối mặt với sự thực là mình có lẽ đã yêu một nam nhân? Nhất là khi nam nhân đó bị y lừa nên mới chăm sóc quan tâm y như thế.

Không thể nhớ đến Thiên Dương nữa, không thể lại nhớ tới lúc hấn lo lắng cho mình, không thể cứ ỷ lại vào hấn, từ ngày rời đi, hai người đã không còn quan hệ gì nữa rồi. Trong lòng cảm thấy đau, chỉ đơn giản là vì sợ hãi sau này sẽ cô quạnh mà thôi, nhưng y không thể sợ được, vì nhất định mai kia còn rất nhiều cô độc trống vắng đi theo y nữa.

Từ hôm nay, y phải sống cho riêng mình.

“Giới Nghi.”

Vân Thiên Nghi cười ngửa từ xa tới, khi đến trước mặt Giới Nghi, gọn gàng xoay người xuống ngựa, thân thủ linh hoạt khiến Giới Nghi khen thưởng không ngớt.

Nam nhân ở Quan ngoại hình như thực sự đều rất giỏi cưỡi ngựa! Giới Nghi âm thầm hạ quyết tâm, một ngày nào đó, y cũng sẽ có thân thủ giỏi như vậy.

“Vân đại ca!” Thiên Nghi hơn y mười tuổi, Giới Nghi cũng không thể gọi thẳng tên gã, vậy nên đã điều chỉnh gọi là đại ca.

“Giới Nghi!” Trong thanh âm của Thiên Nghi mang theo khẩn cấp, “Thành thật nói cho ta biết, chuyện Lăng Sương để đệ gả thay, có phải là gạt ta hay không?”

“Sao đệ có thể gạt huynh?” Giới Nghi mở tròn mắt khó hiểu, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Aiz!” Thiên Nghi đi đi lại lại, “Ta cũng tin đệ không gạt ta, nhưng... Aiz, vậy chuyện gì đang xảy ra kia chứ?”

“Rốt cuộc là làm sao?”

Thiên Nghi dừng bước đi, nhìn thẳng Giới Nghi mà nói, “Lăng Sương xuất hiện rồi, con nhỏ bỏ trốn Lăng Sương kia đã xuất hiện rồi.”

“Cái gì?” Giới Nghi khiếp sợ không thôi.

“Đừng có không tin.” Thiên Nghi tức giận nói, “Không chỉ vậy đâu, ba ngày sau, ả sẽ báỉ đường thành thân với Thiên Dương.”

“Vậy... sao?” Lòng Giới Nghi đau xót, hiện lên nỗi trống rỗng kinh hoàng.

Phải thành hôn sao? Đúng vậy! Hai người họ, một người là thiếu chủ mục trường, thần thái hào hùng rực rỡ, một người là Giang Nam đệ nhất mỹ nhân, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, vốn là một đôi trời sinh, lấy thân phận của y so với hai người đó, sẽ là khoảng cách vĩnh viễn không thể nào chạm đến.

Trong lòng tê lương đau đớn, đột nhiên y lại hiểu ra tình cảm của mình đối với Thiên Dương, đã không còn tự lừa mình dối người cho là ỷ lại nữa. Nhưng thế thì sao? Nếu trời xanh nhân từ với y thì đã không cho y biết ý nghĩa của Thiên Dương đối với mình vào chính lúc y vĩnh viễn mất đi hấn chứ.

Không biết đã bao nhiêu lần, nửa đêm len lén ngấm nhìn gương mặt ngủ say của hấn, ban ngày trộm ngấm vẽ hào khí hiện trên khuôn mặt hấn, khấn cầu trời xanh để mình vĩnh viễn ở lại mảnh đất này, ở lại bên cạnh hấn, như hôm nay...

Cái đêm nồng nhiệt triền miên đó, xem ra chỉ có thể trở thành hồi ức vĩnh hằng, bởi vì... Thiên Dương đã sắp thành thân rồi!

“Thế thôi ư? Một từ ‘vậy sao’?” Thiên Nghi bất mãn nói, “Đệ không đi ngăn cản bọn họ với ta sao?”

Trong lúc nhất thời, Giới Nghi gần như cho rằng, Thiên Nghi đã thấy rõ nội tâm y.

“Sao... Sao lại phải ngăn cản?” Y lắp bắp hỏi.

Thiên Nghi nhìn y kỳ quái.

“Đệ điên rồi ư, không ngăn cản sao được? Đệ đã quên việc Lăng Sương bỏ trốn với kẻ khác, lòng lại có người ta, ai biết thân thể có phải của thằng đó hay không?”

Một lời thẳng đuột đó khiến mặt Giới Nghi muốn bốc cháy.

“Đệ đỏ mặt cái gì? Có phải bảo đệ đâu.” Thiên Nghi khó chịu nói. Nhưng nhìn vẻ mặt đỏ bừng của Tiểu Giới Nghi cũng hay hay.

“Tiểu thư nàng...” Giới Nghi bắt đầu chần chờ, không biết có nên nói ra hay không.

Nếu y nhớ không lầm, tiểu thư từng nói nàng đã có cốt nhục của Tiêu công tử, y mới bằng lòng gả thay, để bọn họ có thể ‘người có tình sẽ thành thân thuộc’, nhưng... Tiểu thư không chỉ xuất hiện mà còn muốn phải gả cho Thiên Dương... Trong lúc nhất thời, y không chắc chuyện tiểu thư nói khi đó có thực hay không nữa.

Hay là chuyện mang thai cũng giống như sợi dây ngọc trai kia, là vì dọa y cũng nên!

“Ta thấy Thiên Dương cũng không cam tâm tình nguyện lấy ả đâu. Đệ giúp chút đi, đứng ra vạch trần bộ mặt thực của Lăng Sương, để bá phụ hết hy vọng!”

“VẬY... Không tốt đâu...?”

Y không muốn làm người thứ ba, nếu tiểu thư quay đầu lại, chắc đã rơi vào đường cùng rồi, mới có thể tới nơi quan ngoại mà nàng ghét nhất. Cảm giác mịt mờ ấy, y hiểu rất rõ, làm sao để tiểu thư lại phải chịu khổ như y được?

Với lại, nếu thực không muốn lấy tiểu thư, Thiên Dương cần phải có cách chứ! Lúc y mới đến, cách mà hắn đã làm đó, bây giờ có thể cứ thế áp dụng mà!

“Chả có gì mà không tốt cả.” Thiên Nghi không đồng tình chút nào, trong lòng gã cũng đã tính toán cả rồi.

Lúc này đây lỡ mà Thiên Dương đón dâu, người tiếp theo bị buộc cưới sẽ là gã, tuổi của gã còn lớn hơn cả hắn, làm sao thoát được?

“Bây giờ đệ theo ta tới mục trường của Vân gia đi, nói hết chân tướng cho bá phụ thì bá phụ sẽ không bức Thiên Dương nữa.”

“Ngày mai đi!” Giới Nghi lui một bước, tránh tới nơi tay gã không với tới được, “Bây giờ muộn rồi, huynh... huynh còn chưa ăn cơm mà!”

“Đúng nhỉ.” Thiên Nghi sờ bụng, dạ dày đã đói kêu vang.

Lúc mới đầu nhận Giới Nghi, còn không biết y lại khéo việc bếp núc như thế, mỗi món ăn đều ngon miệng muốn chết, làm cho gã mỗi ngày, cứ đúng giờ xuất hiện trước bàn ăn.

“Đệ chuẩn bị xong cơm nước chưa?”

Nhìn bộ dạng tham ăn của gã, Giới Nghi không nhịn được bật cười.

“Đã xong lâu rồi, chỉ chờ huynh tới thôi.”

“Khổ cho đệ rồi!”

Không chỉ giúp gã lo chuyện trong nhà, chuẩn bị ba bữa, ngay cả việc trong mục trường cũng cố gắng làm, nhận Giới Nghi quả thật quá có lời.

“Đệ không cần làm khổ mình đâu, ta nhận đệ đâu phải vì muốn để đệ mệt chết chứ.”

“Ta không mệt đâu mà.” Giới Nghi cười cười. Mệt một chút thì tối mới có thể ngủ được, sẽ không đi nghĩ những việc không nên.

Chẳng hiểu sao, trông thấy nụ cười của Giới Nghi, lòng Thiên Nghi bỗng đau xót. Có một số việc, Giới Nghi giấu kín trong lòng, gã cũng không giúp được! Mỗi lần thấy y cố gượng cười như thế, gã lại thấy buồn.

Những người tâm địa thiện lương, mong muốn nỗ lực làm việc như Giới Nghi, nên được sung sướng cả đời chứ. Vậy mà trời xanh cứ cố tình không chịu. Aiz! Nếu gã có thể cho Giới Nghi hạnh phúc thì tốt rồi, nhưng mà, hạnh phúc là phải do chính mình tìm kiếm, chứ không phải để người khác ban phát đâu!

※ ※ ※ ※ ※ ※

Lại nửa đêm trốn đi! Chỉ là lúc này vận khí không tồi, ánh trăng sáng trong như muốn chỉ đường cho y.

Giới Nghi mang theo bao quần áo nhỏ đến đáng thương, một lần nữa bước trên lộ trình, chẳng qua là bây giờ, có lẽ y sẽ không gặp may như trước, được người tốt bụng như Thiên Nghi thu lưu. Giới Nghi lắc đầu, trong lòng tự nhủ: không được sợ.

Không muốn làm chuyện chia rẽ nhân duyên, cũng không đủ kiên cường để chính mắt trông thấy Thiên Dương thành thân, y chỉ có thể rời khỏi. Nhưng phải đi đâu? Nơi nào cũng không có vòng tay ấm áp khiến y quyến luyến, chỉ có bên cạnh Thiên Dương là tuyệt nhất, nhưng y không thể ở lại được, Thiên Dương ghét y!

Đất đai ở quan ngoại không cần mua bằng tiền, mỗi mục trường đều rộng vô cùng, khiến cho Giới Nghi mất một lúc mới ra khỏi mục trường Ứng Dương của Thiên Nghi.

Bây giờ y đã khôn hơn chút, lúc vừa đến mục trường Ứng Dương thì đã thăm dò một lượt, để tránh sau này lại bị lạc đường.

Vấn đề là, mục trường Ứng Dương lại liền với mục trường Thiên Phong, Giới Nghi phát hiện chân mình đã bắt giác đi đến ngôi nhà cỏ rồi.

Nhìn một lần nữa thôi! Chỉ liếc mắt một cái, y sẽ rời đi ngay. Từ nay về sau Giang Nam Giang Bắc, đường xá xa xôi, cuộc đời này sẽ không gặp lại Thiên Dương, cũng không còn đặt chân tới ngôi nhà tranh vách đất chứa đựng tất cả những hồi ức mỹ lệ này nữa rồi.

Bước vào trong đình viện được bao quanh bởi hàng rào trúc, nhìn cánh cửa đang đóng chặt mà tim Giới Nghi đập thình thịch, trong lúc thất thần, dường như y thấy mình đang ngồi cùng Thiên Dương, vui vẻ nói chuyện ăn cơm. Y thích nhất được nghe Thiên Dương nói về viễn cảnh của mục trường mai sau, con người lóe sáng lấp lánh hữu thần, giống như không có chuyện gì mà hắn không làm được vậy.

Bỗng dưng, phía sau vang lên một trận vó ngựa, trong lúc hoảng hốt, Giới Nghi lại nhớ tới thói quen khi ở nhà tranh, vừa thấy tiếng vó ngựa, y sẽ vội chạy ra ngoài, chào đón Thiên Dương về nhà sau một ngày làm việc vất vả. Giới Nghi mang theo nét tươi cười, nhìn người vừa xuất hiện dưới ánh trăng.

Đến khi nhìn rõ rồi, nụ cười liền ngưng trên mặt.

Không phải hắn, không phải Thiên Dương!

Thiên Nghi vội vàng xuống ngựa, đứng trước mặt Giới Nghi.

“Làm gì vậy, sao chưa nói lời nào đã đi?” Gã lập tức mắng mỏ, “Làm ta sợ muốn chết, nửa đêm không tìm được đệ, còn tưởng đệ bị sao chứ. May mà sau còn nhớ đến lúc trước đệ có ‘tiền án’ bỏ trốn một lần rồi!”

“Ta...” Giới Nghi chột dạ cúi đầu.

“Vì sao phải đi?” Thiên Nghi lấy ngón tay nâng đầu y lên, nương ánh trăng quan sát thần sắc của y.

“Ta... Ta không thể vạch trần tiểu thư.” Giới Nghi khẽ nói.

“Vì sao?”

” Tiểu thư... Dù sao cũng có ân với ta, ta không thể lấy oán báo ân được.”

“Chỉ lấy chuyện đệ không để ý nam nhi thân phận mà gả thay ả, đã đủ trả lại đại ân đại đức của ả ta rồi.” Thiên Nghi coi thường nói, “Vớ lại, ả có ý xấu, dùng một nam nhân gả thay, biết rõ nếu bị vạch trần, thể diện của Vân gia sẽ mất sạch mà vẫn kiên trì làm thế, đủ thấy lòng dạ nữ nhân này đen tối cỡ nào rồi. Dù

muốn tìm người gả thay cũng phải tìm nữ nhân chứ, ít ra mọi người còn có thể vui vẻ. Thế nhưng Lăng Sương lại không làm vậy. Giới Nghi, bụng dạ nữ nhân này thâm độc lắm rồi!”

“Không.... Biết đâu... Không phải như thế...” Giới Nghi chần chờ nói, “Tiểu thư nàng... Nàng không tìm được người thôi...”

“Giới Nghi!” Thiên Nghị nắm tay y thành khẩn nói, “Đệ không muốn Thiên Dương hạnh phúc sao? Đệ nghĩ xem, cưới Lăng Sương sẽ làm cho hần hạnh phúc ư?”

“Ta...” Giới Nghi nhất thời không nói gì.

Đương nhiên y mong Thiên Dương hạnh phúc, nhưng mà y... không biết ai mới có thể làm Thiên Dương vui vẻ. Chỉ biết người đó sẽ không phải là y.

Ngay khi hai người cầm tay nhìn nhau không nói thì cánh cửa phía sau đột nhiên “két” một tiếng liền mở. Kể đi vào khiến hai người cùng giật nảy mình.

“Ai vậy...” Thiên Dương chưa hỏi xong, cặp mắt đã trừng to nhìn hai người cầm tay dưới ánh trăng.

Đây... Chuyện này là thế nào? Sao Thiên Nghị lại ở cùng Nghi Nhi? Nghi Nhi... Thiên Dương nhăn mi lại, sải bước tiến đến, giật hai người đang nắm tay ra xa, kéo Giới Nghi lại bên người.

Thiên Dương nhìn thật sâu vào cặp mắt trong lành mà tinh thuần của Giới Nghi, khuôn mặt thanh tú như lộ u buồn, nội tâm tơ vò trăm mối. Mặc kệ thế nào, cuối cùng Nghi Nhi cũng trở lại bên mình rồi, dù một màn vừa rồi khiến hần khá là không vui vẻ.

Thời gian ở lúc này như đọng lại, chỉ còn hai người nhìn nhau, hồi lâu không nói gì. Một lúc sau, Thiên Dương mới đánh vỡ trầm mặc.

“Đệ khỏe không?” Xem ra không ổn chút nào, có chút tái nhợt, tiều tụy.

“... Cũng tốt...” Giới Nghi nhìn đôi mắt sáng như sao ấy, phun ra một câu bình thản, “Xin lỗi, ta đi ngay đây.”

Thiên Dương gắt gao kéo lại cánh tay Giới Nghi, không hề định buông ra.

“Sao đệ lại ở cùng Thiên Nghị.”

“Thiên Nghị đại ca thu nhận ta.”

“Vậy ư?” Thiên Dương khó chịu vô cùng.

Hần đi tìm kiếm ở những vùng đất hoang xung quanh mấy lần, cũng không nghĩ tới việc tìm ở mục trường của Thiên Nghị.

“Đệ không sợ Thiên Nghị nữa sao?”

Giới Nghi lắc đầu. “Thiên Nghị đại ca là người tốt.”

“Vậy là tốt rồi, ta vẫn rất lo lắng...”

“Người yên tâm.” Giới Nghi vội vã bảo đảm, “Ta chỉ đi ngang qua thôi, lập tức rời khỏi, sau này sẽ không xuất hiện trước mặt người nữa.”

Thiên Dương không khỏi cười khổ.

Đây là báo ứng sao? Nghi Nhi lại có thể vội vã rời khỏi hần! Trong lòng tìm kiếm thiên ngôn vạn ngữ, lại không biết mở miệng thế nào, nhưng tâm ý muốn Nghi Nhi ở lại cũng đã xác định.

“Thiên Dương.” Thiên Nghị mở miệng nhắc nhở hai người về sự tồn tại của mình, bầu không khí giữa hai người đó thật kỳ quái, thế giới của họ cứ như không cho người khác tham dự vậy, gã sắp thành người vô hình rồi, “Không phải đệ sắp thành thân ư, sao còn tới chỗ này ngủ?”

Thiên Dương miễn cưỡng thấy thân thể người trong lòng cứng đờ, nội tâm cũng vui vẻ. Nhưng hần oán nộ trừng trừng nhìn Thiên Nghị, bức gã không biết cái gì nên nói cái gì không.

“Ta sẽ không lấy bất cứ kẻ nào cả.” Lời này là nói cho Giới Nghi nghe.

Trong lòng Giới Nghi khê động, hai mắt mở to nhìn hấn.

“Nếu như đệ bảo không cười là có thể không cười, thì hôm nay Lăng Sương sẽ không còn ở mục trường ở Vân gia rồi.” Thiên Nghị châm chọc nói, “Ta cũng sẽ không phải khổ cực vất vả đi tìm cái tên tiểu tử thói vô tình vô nghĩa, muốn đi cũng không nói một tiếng!”

Nói xong, gã vươn tay bắt vành tai Giới Nghi, làm Giới Nghi đau đớn, nhin không được đứng dậy, Thiên Dương thấy thế, hung bạo đẩy tay gã ra.

“Không được động chân động tay với Nghi Nhi!” Thiên Dương cả giận nói.

“Nhưng ta là ân nhân của y, dạy dỗ một chút có gì không được?” Thiên Nghị không cam lòng vẩy vẩy tay, “Giới Nghi, đệ nói có đúng không?”

“Đúng ạ!” Giới Nghi vội vàng gật đầu.

Thiên Dương cực kỳ chán ghét Nghi Nhi nghe lời người khác như thế, Nghi Nhi... Nghi Nhi chỉ có thể nghe lời hấn thôi!

“Sau này ta sẽ chăm sóc cho Nghi Nhi, không cần huynh quan tâm.”

“Nhưng mà,” Thiên Nghị ngạc nhiên nói, “Không phải đệ đã đuổi Giới Nghi ra ngoài rồi sao?”

“Đó chỉ là hiểu lầm thôi.” Thiên Dương vội vàng nói.

“Vậy sao?” Trên mặt Thiên Nghị mang theo hứng thú. Không thể khinh thường mị lực của Giới Nghi được, ngay cả Thiên Dương đều thích gần gũi y.

“Thôi được rồi được rồi, đêm đã khuya, ta không rảnh mà nói mấy chuyện này với đệ, chúng ta về nghỉ trước đây, ngày mai sẽ mang Giới Nghi đến Vân gia, vạch trần Lăng Sương là được chứ gì?” Thiên Nghị đề xuất.

“Huynh về đi, Nghi Nhi ở lại.”

“Giới Nghi?” Thiên Nghị dò hỏi.

Còn chưa để Giới Nghi có cơ hội trả lời, Thiên Dương đã kéo y vào nhà, đóng cửa cái rầm, bỏ mặc Thiên Nghị lơ ngơ bên ngoài.

※ ※ ※ ※ ※ ※ ※ ※

Trời vừa sáng, Giới Nghi chớp mắt mấy cái, chậm rãi xoay người, tỉnh lại trong vòng tay ấm áp mà vững chắc. Lăng lẳng nâng người dậy, mái tóc đen huyền lộn xộn rủ xuống, con ngươi trong suốt nhìn người đang an giấc ngủ say bên cạnh.

Tối hôm qua sau khi bị Thiên Dương kéo vào nhà, hấn chẳng nói chẳng rằng, chỉ ném mình lên giường rồi cũng tự nằm xuống, ôm chặt lấy y, cứ như thế đến hừng đông.

Hình như đã lâu chưa được nhìn thấy gương mặt an tường hay mỉa mai của Thiên Dương, Giới Nghi không khỏi lộ ra nét cười ấm áp. Không muốn đánh thức hấn, định ngồi dậy thì phát hiện, cánh tay kia đã ôm chặt lấy mình, ngủ rồi cũng không buông lỏng.

Nhin không được cười cười, Giới Nghi tham luyến dựa vào khuôn ngực dày rộng đó, gò má cũng cảm nhận được nhịp đập đều đều từ tim hấn.

Ưm! Giới Nghi thoải mái cọ cọ. Ấm áp ghê! Cả thân thể lẫn trái tim đều được sưởi ấm.

Thoáng ngẩng đầu, chăm chú nhìn tuần dung góc cạnh, anh khí nghiêm nghị, không tự chủ được lại nhớ lại đêm cuồng loạn đó! Chính là đôi môi dày vừa đúng này đã làm ra nhiều chuyện khó xử với y như vậy sao?

Không ức chế được tiếng tim đập rộn như trống trận, Giới Nghi len len lại gần, mềm nhẹ hôn trộm một cái. Dù chỉ là nụ hôn thoáng qua, cũng làm lòng Giới Nghi đại loạn.

Ngón tay đặt trước ngực truyền đến rung động, Giới Nghi kinh hách trợn tròn mắt, chỉ thấy khoe miệng Thiên Dương lúc đầu khẽ nhếch, sau đó như không nhìn được, rớt cuộc cười lớn, mở ra đôi mắt sáng ngời hữu thần.

“Huynh... Huynh không ngủ?” Gương mặt Giới Nghi như núi lửa phun trào, chớp mắt đã cháy rụi.

Ngượng... ngượng chết đi được, y còn hôn trộm một nam nhân, lại chính là người đã sớm nói ghét y, Giới Nghi chỉ cảm thấy ngượng ngùng muốn chết, nhìn không được liền kéo chăn bao lấy mình, làm rùa đen rút đầu.

“Nghi Nhi.” Thiên Dương ngồi dậy, ôm cả người lẫn chăn vào lòng.

Giới Nghi bị trói buộc không thể động đậy, nhất thời không biết nên ngả vào lòng hắn, hay là cố gắng giãy ra. Muốn dựa vào hắn, không biết Thiên Dương có cho không? Muốn giãy hắn ra, trong lòng lại không muốn.

Cuối cùng, Giới Nghi quyết định thoải mái ở trong lòng hắn, dù sao nếu Thiên Dương không thích thì nhất định sẽ đẩy y ra.

Thiên Dương nhẹ nhàng hôn lên lọn tóc đen của người yêu, thỏa mãn khẽ thở dài, “Nghi Nhi, ngủ ngon không?”

“Vâng.” Giới Nghi nhẹ giọng đáp, khuôn mặt trắng nõn nhuốm màu e lệ, “Ta ngủ rất ngon.” Có Thiên Dương bên mình, y thoải mái lắm.

“Ta cũng vậy.” Thiên Dương hài lòng nói, “Nghi Nhi, sau này đừng đi nữa, được không?”

Lúc đầu Giới Nghi không trả lời, một lúc sau mới đáp, “Huynh sắp kết hôn rồi!”

“Đệ để tâm sao?” Thiên Dương thử hỏi.

Giới Nghi giãy dụa thoát thân như trả lời, Thiên Dương vội vàng ôm y lại.

“Ta không thành thân, được không?”

“Vì sao không thành thân? “Thanh âm Giới Nghi rầu rĩ từ chăn bông truyền đến, “Huynh không cưới tiểu thư, là vì trong lòng sớm có người thương rồi, còn hỏi ta làm gì? Ta có là ai đâu?”

“Đệ nhớ dai thật đấy.” Thiên Dương ngại ngùng nói.

“Ta vẫn đi là hơn.” Giới Nghi khỏ sở đáp.

“Đừng.” Thiên Dương dùng thêm sức, “Không có người thương nào cả, chỉ lừa đệ thôi.”

Giới Nghi thò đầu từ trong chăn ra, “Lừa ta?”

“Ừ!” Thiên Dương bối rối quay đầu đi, khuôn mặt nổi lên màu hồng mờ ám, “Lúc đầu, ta chỉ muốn để đệ biết khó mà lui.”

“Còn... Bây giờ?” Giới Nghi ngập ngừng hỏi, “Vì... Vì sao muốn ta ở lại?”

“Đừng bắt ta nói những lời này.” Thiên Dương lúng túng đáp.

“Nói cái gì?” Giới Nghi hỏi, lại mang theo chờ mong.

“Nghi Nhi.” Thiên Dương kéo Giới Nghi để đầu y tựa vào lòng mình, lúc này mới có dũng khí nói ra, “Ta rất xảo quyệt, khi chưa nghe được đệ nói ra trước thì ta cũng không muốn mở miệng. Nhưng ta có thể nói cho đệ biết, ta thích ở cùng đệ, có đệ ở bên, ta đã cảm thấy rất hài lòng. Ta muốn cả đời được ăn cùng đệ, ôm đệ cùng ngủ.”

“... Ta cũng vậy.” Giới Nghi nhỏ giọng thừa nhận.

” Mấy ngày nay không có đệ, ta...” Thiên Dương cẩn thận tìm từ thích hợp để hình dung cảm xúc của mình.

“Rất cô quạnh.” Giới Nghi lẩm bẩm nói.

“Đúng.” Thiên Dương cúi đầu, sâu trong đôi mắt tràn ngập cảm tình, “Ta rất cô quạnh.”

Lời than thở kêu gọi cùng ánh mắt của Thiên Dương khiến Giới Nghi tê dại, y không tự giác nhìn lại Thiên Dương.

“Đệ nhìn ta như vậy, phải chịu hậu quả đấy.”

Giới Nghi đang muốn hỏi thì ngay giây sau, môi Thiên Dương đã ngăn lại miệng y.

Ném cặp môi phần hồng trong lành ngon miệng khiến Thiên Dương nhớ lại tư vị tiêu hồn đêm hôm đó, gây cho hắn sự kích thích và hưởng thụ khác lạ, lại được Nghi Nhi thuận theo vô điều kiện, càng như lửa cháy đổ thêm dầu, châm ngòi dục hỏa của hắn, khiến hắn càng muốn ngừng mà không được.

Hồi lâu, Thiên Dương mới để đôi môi hơi sưng đỏ có cơ hội thở dốc, nhìn cặp mắt sáng trong nửa như khép, lại như xầu hổ, xinh đẹp nhường ấy, Thiên Dương lại bốc hỏa, một lần nữa che lại cặp môi đỏ mọng mê người đó.

“Huynh... Huynh không thể làm thế được...” Giới Nghi thì thảo kháng nghị, “Chúng ta... đều là nam nhân, giữa hai nam nhân không thể làm loại sự tình này được.”

“Ai quy định?” Thiên Dương nói nhỏ bên tai Giới Nghi, “Ai bảo đệ nhìn ta như thế, ta mới không chịu nổi.”

“Nói... Nói vậy...” Hơi thở ấm áp trên choker vành tai mẫn cảm, khiến Giới Nghi bị nhột mà thụt vai lại, nhưng thân thể đã bị kiểm chế vững vàng, còn trốn đi đâu được?

“Nói vậy gì cơ?” Thiên Dương trêu ghẹo, “Vừa rồi ta còn chưa nói xong đâu! Ta không chỉ muốn đệ ăn cùng, ngủ cùng, mà còn muốn làm cùng ta nhiều chuyện thân mật hơn nữa kia.”

“Càng... Thân mật hơn?” Giới Nghi biết nhiệt độ trên mặt mình lại bay lên không ít.

Thật sự không ổn, mỗi lần gặp Thiên Dương, chỉ có thể lấp ba lấp bắp, phản ứng chậm chạp như vậy, không bị Thiên Dương ăn sạch mới là lạ.

“Không phải đêm đó đã làm rồi sao!” Thiên Dương như ám chỉ mà nhẹ nhàng vuốt ve qua cổ Giới Nghi, xem ra còn định lần xuống thêm nữa.

“Không... Không thể nói như vậy được, việc đó... việc đó chỉ có phu thê mới làm được thôi.” Cả người Giới Nghi run lên bần bật, giọng nói chần chờ lại chẳng có tính thuyết phục.

“Đó mới là nói vậy!” Thiên Dương xấu xa đáp, “Chỉ cần là người yêu, đều có thể làm chuyện đó.”

“Nhưng...” Từ ‘yêu’ này đã công phá bức tường phòng thủ chắt chiu vững chắc nào của Giới Nghi. Lời y nói mang theo tiếng khóc, “Huynh nói ôi ta tuyệt không thoải mái, kém hơn nữ nhân nhiều...”

“Ta nói vậy đấy.” Thiên Dương đau lòng, không ngừng nhận sai, “Kỳ thực ôm đệ rất tốt, khi đó ta rất muốn làm thêm lần nữa, chỉ sợ đệ đau thôi...”

“Lúc đầu thì tốt, nhưng sau... sau lại... cũng rất... rất đau...”

“Quả nhiên làm đệ đau rồi!” Thiên Dương đau lòng nói, “Cho ta một cơ hội nữa, ta nhất định sẽ biểu hiện thật tốt, không làm đau đệ nữa đâu.”

“Đừng... đừng ở trên giường nói... những lời không đứng đắn này!” Giới Nghi xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

“Không ở trên giường thì muốn ở đâu? Đây chính là những lời thực lòng của ta.” Thiên Dương nói chẳng đứng đắn, “Yên tâm, lần này ta nhất định sẽ để đệ thật thoải mái, thật thoải mái.”

Nói xong, Thiên Dương liền bắt đầu thực hiện lời hứa của hắn

Thiên Dương kéo tay Giới Nghi đặt tại bụng dưới của mình, Giới Nghi vừa tiếp xúc với dục vọng nóng bỏng của hắn thì cả khuôn mặt liền đỏ rực lên, “Huynh... huynh... Thế nào...” Ngay cả nói cũng không xong, ngón tay y không ngừng run rẩy, nhưng lại càng kề cận hơn với nơi nóng rực của đó.

“Ta muốn đệ, Nghi Nhi!” Thiên Dương kéo tay y cọt lên cọt xuống.

Trong lòng Giới Nghi biết rõ như vậy là sai, nhưng khi thâm tâm y ôm ấp tình cảm với Thiên Dương, y làm sao cự tuyệt hẳn được?

Thôi thôi! Loại quan hệ này không thể nào kéo dài, càng không có tương lai, hai người chẳng thể ở mãi bên nhau được, những ngày bình thản ấm áp đã qua chỉ là hư ảo giả tạo.

Đã như vậy thì để y nắm thật chắc hạnh phúc lúc này thôi, ở lại bên cạnh Thiên Dương, Thiên Dương muốn làm gì thì cứ để hẳn làm đi!

Một ngày kia, khi Thiên Dương muốn y rời đi, y cũng đã tích góp được chút hạnh phúc.

“Thiên Dương...” Y run rẩy cầm dục vọng của hẳn, thuận theo lời của hẳn, nhẹ nhàng trêu đùa, để Thiên Dương vui vẻ thở dốc.

“Ta thích nghe đệ gọi tên ta.” Thiên Dương vui đầu vào chiếc cổ mảnh khảnh của y, hạ xuống làn da trong suốt những hôn ngân, cũng cảm nhận mạch đập điên cuồng nơi đó.

Đó là vì hẳn a...

“Thật đẹp...” Hơi dùng thêm lực, màu da trắng như tuyết sẽ hiện lên những dấu hồng nhạt, như cánh hoa xuân rơi trên mặt tuyết đông, thực sự là diễm lệ vô song.

“Sợ sao?” Thiên Dương vén những sợi tóc trên má Giới Nghi, để lộ ra gương mặt hoàn mỹ, chỉ thấy da thịt trắng nõn nổi lên màu thẹn thùng, dưới tia nắng ban mai, hàng mi dài họa ra một bóng mờ, đôi mắt ba quang lưu chuyển, viết nên sự tín nhiệm và hoàn toàn kính dâng không giả dối.

“Không sợ...” Nhìn kỹ khuôn mặt tuấn mỹ gần ngay trước mắt, thân thể cao to cường tráng như vậy, dường như có thể đỡ hết toàn bộ khó khăn, Giới Nghi không khỏi hoa mắt.

“Nghi Nhi...” Sự tin tưởng tuyệt đối của Giới Nghi khiến cho tâm tình hẳn nâng cao, Thiên Dương vội vàng như một thiếu niên gặp lần đầu tiên.

Hắn cúi đầu hôn đôi môi phấn hồng, hai tay xoa nhẹ làn da trắng nõn không tỳ vết trước ngực Giới Nghi, “Sờ đệ thật thích... Mềm mượt như tơ tằm vậy.”

“Đệ sẽ thích, ta sẽ đối xử với đệ thật tốt, để đệ thật thoải mái thật thoải mái...” Thiên Dương thì thầm nói. Đây là lần đầu tiên hẳn ‘chăm sóc’ cho tình nhân như vậy, dịu dàng từ tốn hôn môi y, rất sợ sẽ làm y bị thương.

Quả thực giống những lời Thiên Dương đã nói, y thích hẳn dịu dàng lại cẩn thận che chở cho mình, cảm giác sung sướng tràn đầy từng tế bào đại não.

Giới Nghi nhắm mắt lại, thân thể run run, cố gắng phối hợp theo động tác của Thiên Dương, y hy vọng hẳn có thể tìm được khoái cảm trên người y.

Thiên Dương đau lòng hôn lên tóc y, trán y, mắt y, môi y, mỗi một nơi trên người y, ngay cả rốn cũng không buông tha, có thể tiêu trừ sự chống cự xuất phát từ bản năng.

“Thiên Dương, huynh...” Giới Nghi cắn môi dưới, đau lòng nhìn đôi mày kiếm rậm của hẳn khẽ nhú, nhất định hẳn đã nhăn rất vất vả! “Ta... Ta được rồi, huynh không cần nhăn đâu...”

“Nghi Nhi, đệ... Ngốc ạ, ta có thể nhăn được!” Sự quan tâm đơn thuần biết bao, làm sao hẳn có thể không đau lòng, không yêu thương.

Giới Nghi lắc đầu, “Huynh không cần nhăn.” Y lặp lại lần nữa.

“Ngốc ạ!” Thiên Dương cầm lấy nơi dục vọng của Giới Nghi mà âu yếm, môi lưỡi đùa bỡn cặp môi đỏ mọng kia, hẳn dùng thêm chút lực đã làm hơi thở của Giới Nghi không khỏi loạn cả lên.

Bàn tay kỹ xảo xoa nắn, phản ứng bản năng sinh lý khiến thân thể Giới Nghi run run, y khẽ hé mở đôi môi, tư thái diễm lệ liêu nhân, Thiên Dương đưa lưỡi tham nhập vào miệng Giới Nghi, để cơ thể y không tự chủ được mà run rẩy.

Trong mắt Thiên Dương tràn ngập ham muốn còn mãnh liệt hơn Giới Nghi cả trăm lần, hần dụ dỗ, “Hay là như vậy, Nghi Nhi, thả lỏng chính mình, cảm nhận dục vọng trong cơ thể mình đi.”

Toàn thân Giới Nghi đều bị Thiên Dương hôn qua, ngay cả vùng kín cũng không buông tha, nhất là nơi tư mật ấy, lập tức được Thiên Dương âu yếm một hồi. Dục vọng của Thiên Dương trường cao, không kìm lòng được mà kéo tay Giới Nghi, chạm vào nơi nóng bỏng đó.

Nhìn thứ nóng rực đang càng tăng nhiệt trong lòng bàn tay Giới Nghi, Thiên Dương thở hổn hển yêu cầu, “Nghi Nhi, hôn nơi này đi, ta muốn xem đáng về nhiệt tình khi đệ hôn nơi này của ta một lần.”

Vì là Thiên Dương yêu cầu, Giới Nghi không thể nào cự tuyệt. Cổ họng y khô khốc, căn bản không thể nào tưởng tượng có một ngày mình sẽ làm chuyện này với một nam nhân, nhưng y vẫn từ từ cúi người xuống, thuận theo yêu cầu của hần, hôn lên nơi tràn ngập dục vọng đó. Chỉ là, vì ngưỡng ngừng quá nên y không biết làm sao tiếp tục.

Thiên Dương vén tóc y, không ngừng dạy cho y biết phải làm thế nào.

“Đúng, nhẹ thôi, đừng dùng răng... Đúng rồi, từ từ ngậm vào, không cần cố sức...” Hần thở ra một hơi thỏa mãn, hiển nhiên sự kích thích không thuần thực của Giới Nghi cũng khiến hần khó có thể nhẫn nại, “Đúng, chính là như vậy...”

Dị vật thâm nhập trong cổ họng khiến Giới Nghi khó phun ra nuốt vào, dịch trắng liên tục tràn ra, dưới ánh sáng lóe lên hơi thở dâm mỹ khiến cho cả người y đều tỏa ra một dạng phong tình, khác hẳn với dáng vẻ thanh thuần thường ngày.

Nhìn Nghi Nhi quỵến rũ như vậy, Thiên Dương phát ra tiếng rống khàn khàn, lập tức xoay người Giới Nghi lại, vội vàng xâm nhập thân thể Giới Nghi, cảm giác dạt dào khiến hần càng thêm thú tính, không khỏi lại càng va chạm mãnh liệt hơn trong cơ thể Giới Nghi, không còn lý trí để bận tâm xem Giới Nghi đã thích ứng rồi hay chưa.

“A...” Bị tiến vào bất thành linh, Giới Nghi không khỏi kinh hô một tiếng.

May mà vừa được làm trơn trước, dùng đạo chặt khít của Giới Nghi đã ướm át, không bị đau đớn dữ dội. Cộng thêm việc Thiên Dương hôn y, hôn lên những giọt nước mắt vì đau đớn mà rơi xuống không biết từ lúc nào, thì thắm những lời yêu thương, khiến y dần dần quên đi đau đớn.

Giới Nghi có thể cảm giác sự tồn tại Thiên Dương, lửa nóng trong cơ thể nói cho y biết Thiên Dương đang vội vàng, khi đau đớn dần giảm bớt, y chậm rãi di động thân dưới, lập tức nghe thấy tiếng thở dốc của hần.

Giới Nghi cong khoe miệng, vui mừng khi biết mình cũng có thể ảnh hưởng đến Thiên Dương, không khỏi phát ra tiếng rên sung sướng, càng thêm kẻ sát cơ thể cường tráng của hần, phối hợp tốc độ tiến xuất nhanh chóng của hần, đóng đưa thân thể mình, bắt đầu hưởng thụ khoái cảm khi làm tình.

Phản ứng của người trong lòng càng khiến Thiên Dương mất tự chủ, càng thêm phóng túng kích tình...

“Nghi Nhi, ta muốn ra rồi, được không?”

“Ừm...” Giới Nghi cuồng loạn gật đầu.

“Ta muốn bắn trong cơ thể đệ, được không?” Thiên Dương yêu cầu.

“Huynh... Huynh thích thì được rồi...”

Gầm nhẹ một tiếng, một dòng nhiệt lưu bắn ra, Giới Nghi chỉ cảm thấy trong cơ thể nóng lên, không khỏi cũng tới cao trào. Cảm giác mệt mỏi, biếng nhác sau khi giải phóng khiến đôi mắt Giới Nghi từ từ nhắm lại, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Một lúc lâu sau, Thiên Dương ngừng thở dốc, cúi đầu nhìn Giới Nghi trong lòng, y đã ngủ say từ bao giờ, gương mặt trắng trong mang theo nụ cười một nhọc nhưng an lòng.

Cánh tay cường tráng của hần vòng qua thắt lưng Giới Nghi như bảo vệ, để thân thể mảnh khảnh của y sát vào lồng ngực rắn chắc của mình, vùi đầu vào mái tóc đen tuyền sáng bóng, ngửi mùi hương nhàn nhạt trên người y. Sau đó hai người ôm nhau thật chặt, ngủ ngon lành.

9. Chương 9

Thấy ngôi nhà lớn xa hoa do bốn sân hợp lại, ở giữa đình viện còn có giả sơn lưu thủy mang phong cách Giang Nam trước mắt đang tọa lạc trên vùng đồi núi nhỏ, khác hẳn với ngôi nhà tranh vách đất mà y từng ở, Giới Nghi chỉ có thể kinh ngạc mở lớn đôi mắt, cảm giác làm việc ác vậy lấy y.

Thiên Dương hiển nhiên thấy được nét mặt như đang gặp quỷ của Giới Nghi, rửa thềm một tiếng, cúi đầu muốn giải thích.

“Ta không biết huynh ghét ta như thế!” Giới Nghi thống khổ rời mắt khỏi ngôi nhà lớn kia.

“Không phải vậy!” Thiên Dương vội la lên.

Chết tiệt! Những việc lỗ mãng mà hắn đã làm, giờ bắt hắn phải chịu quả báo rồi. Nếu không phải bầu không khí sáng nay quá đẹp, hắn nhất thời quên nói với Nghi Nhi về những việc đối trá trước kia, thì bây giờ Nghi Nhi đâu bị thương tâm như vậy.

“Phải ở trong ngôi nhà tranh vách đất cùng ta, thật là huynh khó chịu rồi.” Lại một lần nữa, Giới Nghi xác nhận địa vị, thân phận của hai người, thực sự là khác nhau một trời một vực.

“Đừng nói như vậy.” Thiên Dương bắt lấy tay y, “Đệ biết ta rất thích ở nơi đó mà.”

“Ta chẳng biết gì cả.” Giới Nghi hiếm khi cau mày phát tay hắn, “Vào đi còn gì! Mau giải quyết việc khiến huynh đau đầu đi.”

Sau khi hết việc, y có thể đi rồi!

Lòng Thiên Dương đau xót, thật không quen Giới Nghi đối xử với mình như vậy.

Mới vừa vào cửa, thanh âm bên nhón mang theo trách cứ của Lăng Sương lập tức truyền đến, “Thạch Giới Nghi, người còn có mặt mũi xuất hiện sao?”

Giới Nghi nghe vậy thoáng chùn chân, sau mới cố gắng chống đỡ.

Lăng Sương thanh lịch tao nhã tiến tới, nhưng ngữ khí là khinh miệt, “Cha,” Nàng nói với Vân Thế Chính đang ngồi một bên, “Kẻ này chính là tên nô tài làm của hồi môn của con, khi con sinh bệnh cần nó nhất thì nó lại quay phắt bỏ đi không nói năng gì, còn lấy hết đồ cưới của con nữa. Không ngờ hôm nay, nó còn có gan quay lại. Cha, Người nhất định phải làm chủ cho con.”

Giới Nghi kinh hãi nhìn Lăng Sương làm bộ làm tịch mà không hiểu nổi. Vốn dĩ y còn có chút chần chờ trước việc vạch trần Lăng Sương, nhưng chuyện gì đang diễn ra thế này?

“Ta...” Giới Nghi vẫn không biết làm sao mở miệng thì Lăng Sương đã đến trước mặt giáng cho y một cái tát, chính là muốn làm y câm miệng.

“Tại sao lại đánh người?” Thiên Dương giận dữ, tàn bạo trừng mắt nhìn Lăng Sương, liền kéo Giới Nghi về phía sau.

Ôm bên mặt vô duyên vô cớ bị trúng một cái tát nóng rát, Giới Nghi chỉ có thể kinh ngạc, mở to cặp mắt ngốc nhìn Lăng Sương đang dương nanh múa vuốt, sự khiếp sợ quá độ khiến y không thể suy nghĩ được gì.

Từ nhỏ đến lớn, tuy rằng không có thân phận cao quý, nhưng y cũng chưa bị ai động thủ cả. Lần đầu tiên chịu đòn, mà người ra tay còn là một nữ lưu yếu đuối, nhất thời Giới Nghi không biết có nên nổi giận hay không.

Nhìn khuôn mặt không che giấu tâm sự và cặp mắt như phủ một màn sương trong suốt, trái tim Thiên Dương như thất lạc. Khi ánh nhìn rơi xuống dấu vết chói mắt kia, mặt hắn lại trầm xuống.

“Được lắm, vừa ăn cướp vừa la làng.” Ngữ khí của Thiên Dương băng hàn rét lạnh dọa người, biểu tình nghiêm trang âm trầm càng khiến người ta sợ hãi, làm mặt Lăng Sương trắng bệch.

Không nhìn bộ dạng kinh sợ của nàng ta, Thiên Dương kéo tay phải ả một phát, sức mạnh đó khiến Lăng Sương phải kêu lên một tiếng.

“Chính bàn tay này đã đánh Nghi Nhi?” Thiên Dương cười không mang theo chút cảm tình nào, lực đạo gần như muốn bóp nát cổ tay Lăng Sương.

“Cha...” Lăng Sương chảy mồ hôi lạnh, vội cầu cứu.

“Thiên Dương, mau buông tay.” Hoàn hồn lại sau phút kinh ngạc, Vân Thế Chính mở miệng cứu nguy.

Lão không đồng ý việc đánh người, nhưng nghĩ đến Sương Nhi chịu khổ, phần nộ cũng là đương nhiên, không thể trách nàng được. Nhưng đứa nhỏ trước mặt này, thực sự không giống dạng điều nô như Sương Nhi đã nói.

“Hừ!” Thiên Dương cầm giận buông tay, vẫn khó nén phần nộ trong lòng.

Chỉ cần thấy dấu vết một cái tát đó, lửa giận trong hân càng cháy lớn. Ả nữ nhân chết bầm này, dám đánh Nghi Nhi của hân!

“Không sao chứ?” Thiên Dương vô cùng dịu dàng hỏi, làm Vân Thế Chính phải ghé mắt nhìn.

Thành thật mà nói, từ khi Thiên Dương còn bé đến giờ, lão chưa bao giờ thấy Thiên Dương nói với ai bằng giọng bình thản, thậm chí mang theo thương tiếc cả. Nếu đối với thê tử tương lai mà cũng như vậy thì tốt biết bao!

“Ta không sao.” Giới Nghi mở miệng trấn an người đang trong cơn thịnh nộ.

Y chưa tức mà Thiên Dương đã giận bùng bùng, vì phản ứng của Thiên Dương mà lòng y không khỏi có chút ngọt ngào, oán hận khi mới đến hào trạch này cũng tan không ít.

“Tiểu thư.” Giới Nghi cố lấy dũng khí nhìn thẳng vào Lăng Sương, “Ta không biết Người gặp phải chuyện gì, nhưng ta biết đưa xanh hái không ngọt, Thiên Dương không muốn lấy Người, gả cho huynh ấy cũng không hạnh phúc.”

“Một tên nô tài cũng dám nói xằng nói bậy trước mặt ta?” Lăng Sương tức đỏ mặt.

“Nghi Nhi không phải nô tài, đệ ấy là người nhà ta.” Thiên Dương giành nói trước.

“Người nhà?” Giọng Lăng Sương mang đầy mỉa mai sỉ nhục, “Hừ! Ta còn tưởng huyết thống Vân gia cao quý thế nào, không ngờ lại xưng huynh gọi đệ với một tên nô tài, còn vì tin một kẻ thân phận thấp hèn mà bôi nhọ ta, xem ra Vân gia cũng chẳng hơn gì dạng này! Thật tức cười.”

Lời này vừa nói ra, Vân Thế Chính cũng không cầm được nhú mày. Lão muốn có một người con dâu danh môn, chứ không phải kẻ kiến thức nông cạn!

“Gia giáo của nhà họ Lăng cũng chỉ đến mức đó đi?” Thiên Dương trả lời lại một cách châm chọc, “Để mặc nữ nhi bỏ trốn với nam nhân khác, mà nữ nhi đó lại còn không hiểu đạo một nữ không lấy hai chồng, đem mặt dày quay lại tìm người mà trước kia đã từ bỏ.”

“Thiên Dương!” Vân Thế Chính nhú mày, “Không thể nói lung tung, danh tiết khuê nữ không thể vấy bẩn được.”

“Con không nói lung tung.” Thiên Dương kéo Giới Nghi tới phía trước, “Nghi Nhi có thể chứng minh tất cả.”

“Người thà tin một tên nô tài cũng không chịu tin ta?” Lăng Sương kêu lên, một bộ như chịu tổn thương ghê gớm lắm.

“Vì nó,” ả chỉ vào Giới Nghi, “Ta phải chịu ốm đau dần vặt, không có tiền để chạy chữa, còn phải mạo hiểm đơn độc cùng thị nữ tới quan ngoại. Người có biết hai nữ tử độc thân ở bên ngoài, nguy hiểm biết nhường nào không?”

“Đó là người tự làm tự chịu.” Thiên Dương không chút đồng tình.

“Hừ!” Lăng Sương cười nhạt, “Ta không biết Tiểu Thạch Tử nói gì với người, dù sao cũng chẳng phải sự thật. Còn mỗi lời của ta, đều có chứng cứ cả.”

“Chúng cứ gì?”

“Người xem!” Lăng Sương đi tới phía trước, khi người khác không ngờ tới liền kéo tay Giới Nghi, kéo tay áo y lên. “Đây là cái gì?”

Chỉ thấy trên cổ tay Giới Nghi mang theo vòng tay ngọc trai mà Lăng Sương đã tặng.

“Đây là vòng ngọc trai của ta, người hỏi Tiểu Thạch Tử xem, nó có phải của ta không?” Lăng Sương đắc ý.

Xem ra ngay cả trời cao cũng giúp nàng, tên Tiểu Thạch Tử ngu ngốc này lại coi nó là bảo bối mang theo bên mình, chắc chắn không biết cái vòng này không đáng mấy đồng.

Giới Nghi trầm mặc một hồi mới mở miệng, “Nó quả thực là của tiểu thư, nhưng... là tiểu thư cho ta.”

“Không phải, là người ăn trộm.” Lăng Sương lên án.

“Ta không trộm.” Giới Nghi nhú mày, “Chính Người tự tay đưa ta, Người hiểu rõ hơn ai hết.”

“Vô duyên vô cớ, tại sao ta lại đưa cho người?” Lăng Sương quay sang Vân Thế Chính, “Cha, Người cũng thấy chính miệng nó thừa nhận vòng trang sức đó là của con, bây giờ Ngài còn mặc cho Thiên Dương nói xấu con sao?”

“Con yên tâm, Vân gia sẽ làm rõ chuyện này cho con.” Vân Thế Chính coi như công bằng đáp.

Nhưng, thành thật mà nói, lão đã không còn mặn mà với đứa con dâu này rồi, nếu như không thể vào cửa, thì vĩnh viễn đừng vào là tốt nhất.

“Cha!” Thiên Dương quýnh lên, lời lẽ liền không khách khí, “Lão già hồ đồ thật dễ bị người ta lừa quá!”

Vân Thế Chính đâu chịu thua, đang muốn tranh luận thì thấy Thiên Hạo vội vàng chạy vào nhà, biểu tình quái dị.

“Cha, đại ca.” Hần thở hổn hển nói, “Bên ngoài có một nam nhân tới tìm đại tẩu tương lai.”

“Ai vậy?” Vân Thế Chính ngạc nhiên nói.

“Con dẫn hắn vào rồi.” Thiên Hạo chỉ ra cửa, “Chính là hắn.”

“Tiêu Bá Dụ!” Lăng Sương thét chói tai, “Người còn tới làm gì?”

“Tiểu Sương.” Tiêu Bá Dụ vẻ mặt cầu xin đến gần, “Theo ta trở về đi, ta biết sai rồi! Nàng yên tâm, sau này ta sẽ làm việc chăm chỉ nuôi cả nhà, sẽ không để nàng chịu khổ.”

“Tiền của ta đâu?”

“Ồ...” Tiêu Bá Dụ nhất thời nghẹn lời, một lát sau mới ấp a ấp úng nói, “Bị ta đánh bạc thua hết rồi, nhưng mà...” Gã vội vàng thề thốt, “Tiểu Sương, nàng yên tâm, ta đã tìm được việc làm phu tử riêng cho nhà người ta rồi, cuộc sống có nhiều kham khổ, nhưng sẽ không đến nỗi nào đâu. Sau này ta sẽ không bao giờ đánh bạc nữa.”

“Phu tử?” Lăng Sương kêu lên trách móc, “Chúng ta đây sẽ nghèo chết mất! Thật không biết đến tột cùng trước kia ta thích người chỗ nào!”

À chưa bao giờ phải chịu khổ, trước kia có thể làm bộ mạnh miệng trước mặt cha, nhưng sau khi thử nghiệm thực tế rồi, ả đã vô cùng sợ những ngày đói khổ, vạn nhất thật sự gả cho Tiêu Bá Dụ, những ngày đen tối đó còn dài đến đâu?

“Aiz...” Tiêu Bá Dụ bất đắc dĩ gãi đầu, “Chúng ta đều là phu thê rồi, Tiểu Sương, nàng hãy nhận mệnh mà trở về cùng ta đi!”

“Ta không thèm.” Lăng Sương tùy hứng nói, “Vân gia mới là nhà chồng của ta, Vân Thiên Dương anh tuấn hơn người cả trăm lần, vì sao ta còn cần người chứ?”

Lời này vừa nói ra, một bên liền truyền ra tiếng Thiên Hạo cười trộm, bị Thiên Dương hung hăng trừng mắt nhìn.

Tiêu Bá Dụ nhất thời cứng lưỡi, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng cũng tìm được một người mà gã biết mặt, “Giới Nghi, người giúp ta khuyên nhủ tiểu thư nhà người đi, để nàng theo ta trở lại. Phải rồi, khi đó cảm tạ người thay Tiểu Sương gả đi, khổ cho người rồi.”

Giới Nghi lắc đầu, cười cười, “Không có gì.”

Lúc này rốt cuộc chân tướng rõ ràng, nhưng Lăng Sương vội vàng nắm cánh tay Thiên Dương, khẩu khí điệu chảy nước, “Thiên Dương, ta xin lỗi lúc trước lừa chàng, nhưng sau này ta sẽ ngoan ngoãn làm thê tử của chàng, làm nữ chủ nhân của Vân gia.”

Mọi người quả thực ghen hòng trần trối trước độ dày da mặt nàng ta, Thiên Dương chán ghét gạt tay ả ra.

“Ta sẽ không lấy người, người hãy quên việc đó đi, khuyên người hãy túm thật chặt thắt lưng quỳ không may này, miễn cho sau này đêm về ở không.”

“Cha!” Lăng Sương chuyển hướng Vân Thế Chính cầu viện.

Vân Thế Chính e hèm nói, “Sương Nhi, ta nghĩ con gọi thế bá là được rồi. Vị công tử này mới là phu quân của con, Thiên Dương nhà ta không có phúc phận đó đâu.”

Trên mặt Lăng Sương mất đi huyết sắc, nhưng ả không chịu thất bại.

“Bọn chúng đều nói dối, tất cả đều thông đồng với nhau cả rồi.”

“Nói dối?” Vân Thế Chính trầm ngâm, “Sương Nhi, con hãy mau quay về cùng vị công tử này đi! Con xem, tướng công của con hình như đã hơi giận rồi, nếu không về cùng hắn, sợ là phải tự chịu hậu quả đấy!”

Lăng Sương nhất thời chần chờ không nói.

“Về phần cha con, ta sẽ viết phong thư giải thích tất cả, còn con, có thể tự mạo hiểm bịa một chuyện nào đó, cha con chắc sẽ tha thứ thôi, các con sẽ không phải chịu khổ nữa.”

Lời này của Vân Thế Chính rõ ràng mang theo ý châm chọc.

Lăng Sương suy xét một hồi, liền ảo não đi theo Tiêu Bá Dụ.

“Vị tiểu huynh đệ này,” Vân Thế Chính đi tới trước mặt Giới Nghi, “Thực sự cảm ơn người, nếu không, chúng ta đều bị Lăng Sương lừa rồi.”

“Chỉ có ông thôi!” Thiên Dương tức giận thầm nói, hắn nắm chặt tay Giới Nghi, “Cha, sau này Nghi Nhi sẽ ở lại Vân gia.”

“Nghi Nhi?” Vân Thế Chính nheo mắt lại, có chút nghi ngờ, “Con thực sự rất ưa thích y.”

Lão không khỏi nhớ tới vừa rồi Tiêu Bá Dụ đã nhắc tới việc gả thay.

“Nghi Nhi, người đã thay Lăng Sương gả cho Thiên Dương ư?”

“V... Vâng ạ!” Giới Nghi thành thật trả lời.

“Thiên Hạo!” Vân Thế Chính chuyển hướng quát đứa con thứ, “Mày lại dám gạt ta là tân nương chưa tới, thực ra là đã bị Thiên Dương tiếp đi rồi?”

Thiên Hạo thân thể cứng đờ, cước bộ đang muốn bò ra ngoài đành phải đình chỉ.

“Là ý của đại ca, huynh ấy muốn đuổi đại tẩu đi!” Thiên Hạo thông minh trốn tránh trách nhiệm.

“Con với Nghi Nhi đã tồn không ít thời gian rồi.” Vân Thế Chính đánh giá Thiên Dương, “Các con đã đi đâu?”

“Tối mục trường Thiên Phong.” Thiên Dương bĩu môi thành thật nói.

“Nghi Nhi là nam nhân, con không đến mức không nhận ra chứ?”

“... Hơn mười ngày sau, con đã nhận ra rồi!” Thiên Dương vô lực cãi lại.

Lời này vừa nói ra, chỉ nghe thấy hai tiếng cười vang lên như sấm.

“Hai người không biết, Nghi Nhi mặc nữ trang đẹp đến thế nào, nhận ra được mới là lạ đấy.” Thiên Dương cả giận.

Đương nhiên bây giờ mà nhớ lại, hắn cũng biết Nghi Nhi trăm ngàn chỗ hở, nhưng hắn chẳng ngu gì thừa nhận.

Lần đầu tiên nghe hắn khen ngợi lộ liễu như vậy, Giới Nghi không khỏi ngượng đỏ hai má, kéo kéo tay Thiên Dương, ý bảo hắn đừng nói nữa.

Ánh mắt Vân Thế Chính rơi vào đôi tay đang nắm chặt của hai người, ngữ khí bất thiện, “Con không phải lấy giả làm thật chứ? Còn không mau buông tay người ta ra, hai nam nhân nắm tay còn ra thể thống gì nữa?”

Giới Nghi nghe vậy, vội vàng thả tay Thiên Dương, lại lui một bước, đứng sau hắn.

“Cha, sau này Nghi Nhi sẽ ở lại Vân gia.” Thiên Dương nhắc lại việc này, hắn không muốn Nghi Nhi lại biến mất ở nơi mà hắn không tìm được.

“Chuyện đó có đáng gì!” Vân Thế Chính cũng sáng khoái, “Nhờ Lý tẩu an bài một nơi cho y, lều công của chúng ta có thiếu gì giường chiếu. Nhưng mà, Nghi Nhi,” lão nhìn Giới Nghi, “Người thực sự muốn ở lại đây, không theo tiểu thư về Giang Nam? Người phải nghĩ cho kỹ đấy.”

“Nghi Nhi không về đâu!” Thiên Dương giành trả lời trước. “Đệ ấy không có người nhà ở Giang Nam, sau này đây chính là nhà của đệ ấy, với lại, Nghi Nhi không ở lều công, đệ ấy là một phần trong Vân gia, đương nhiên phải ở nhà lớn rồi.”

“Ta... Ta ở trong lều là được rồi.” Giới Nghi nhỏ giọng nói.

“Nói vậy, đệ là của ta...”

“Của mày cái gì?” Vân Thế Chính lạnh lùng hỏi.

“Huynh đệ!” Thiên Dương đổi giọng đúng lúc, “Con đáp ứng Nghi Nhi sẽ đồng cam cộng khổ, con ở chỗ nào thì đệ ấy sẽ ở chỗ đó.”

“Không... Không cần!” Giới Nghi bị ánh mắt sắc bén của Vân Thế Chính làm cho chợt dạ, “Thiên Nghị đại ca nói ta có thể ở mục trường Ung Dương, huynh ấy cho ta mấy việc cón con, cuộc sống sau này không cần lo lắng.”

“Người có thể làm gì?” Thiên Hạo hiếu kỳ hỏi.

Không phải hắn xem thường Giới Nghi, chỉ là hắn chưa bao giờ gặp nam nhân nào gầy yếu như vậy, thân thể mảnh khảnh giống như nữ tử, hắn tuyệt đối tin tưởng đại ca có lý do không nhận ra thân phận nam nhi của y.

“Ta biết nấu cơm.” Giới Nghi ưỡn ngực kiêu ngạo nói. “Hơn nữa Thiên Nghị đại ca dạy cho ta rất nhiều chuyện ở mục trường, huynh ấy cũng bảo ta học rất giỏi.”

“... Không được!” Thiên Dương quát, “Không được nấu cơm cho hắn, không được ở chỗ của hắn, cơm đệ làm chỉ có thể cho ta ăn.”

Tình cảnh lúc nửa đêm tối qua, hai người cầm tay dưới ánh trăng, Thiên Dương vẫn quan tâm vạn phần, đâu chịu cho hai người có cơ hội ở chung nữa?

“...” Giới Nghi giật mình, không biết đáp thế nào.

“Ở chung với Thiên Nghị thích hơn ở với ta sao?” Thiên Dương trừng mắt nhìn Giới Nghi, “Ta mới là tướng công của đệ, Thiên Nghị đâu phải!”

Đây... Đây...

Vân Thế Chính và Vân Thiên Hạo nhìn nhau, nghe ngữ khí này, nhìn thần tình này, Thiên Dương rõ ràng là đang ghen!

Nhưng... Đối tượng là một nam nhân?

“Nhưng... Thế nhưng...” Giới Nghi hoàn toàn không biết làm sao trước cơn tức của Thiên Dương, chỉ ấp úng nói, “Ta... Ta không muốn mọi người khó xử thôi...”

“Đệ dám tới chỗ Thiên Nghi, mới là làm Thiên Nghi khó xử!” Thiên Dương hạ giọng nói.

“VẬY... VẬY...” Ánh mắt không biết làm sao của Giới Nghi rơi xuống hai người đang bàng quan, cầu cứu họ.

“Vậy người cứ ở lại đây đi!” Vân Thế Chính rốt cuộc không kiên trì nữa, “Dù sao thì đại trạch Vân Mông có nhiều gian phòng, cũng không thiếu một cái bát.”

“... Vâng!” Giới Nghi bắt an gập đầu.

※ ※ ※ ※ ※ ※ ※ ※ ※ ※

Thành thật mà nói, Tiểu Nghi Nhi thực sự rất ngoan, không chỉ chịu khó làm việc mà cũng rất ôn hòa hiếu kính với ông già này, luôn mang dáng cười thật thà với người khác, thực sự là người gặp người thích.

Vân Thế Chính vừa nhìn bóng lưng Giới Nghi bận rộn chà lau cái bàn, bình hoa cổ, vừa thở dài nghĩ: Aiz! Sao Nghi Nhi lại là nam nhân chứ? Có gương mặt nhỏ xinh làm người yêu mến, còn cả vóc người yếu ớt, nụ cười hiền lành, tại sao lại là một nam nhân?

Thực sự khiến người ta phiền muộn mà!

Còn đứa con cả bình thường chả thèm để mắt đến người khác của lão, chỉ cần vừa vào cửa liền lập tức tìm Tiểu Nghi Nhi của hắn. Coi, vừa nhắc liền tới, cũng không buồn nhìn lão cha ‘ôm đau’ ngồi ngay ngắn trên đại đường, chờ hắn qua chào, nói một tiếng ‘tốt’, ấy thế mà cứ phăng phăng đi qua làm như không thấy, trong mắt chỉ có Tiểu Nghi Nhi của hắn.

Aiz! Aiz! Không phải lão nhiều lời đâu, dáng cười của Tiểu Nghi Nhi cũng quá ngọt rồi đấy, thấy Thiên Dương thì ánh mắt sáng rực lên, cả người lấp lánh.

Cứ như thế thì làm sao được? Cứ thế mãi, tôn tử của lão biết chui ra từ chỗ nào?

“Đừng nhìn nữa, người ta đi rồi!” Thiên Hạo vươn tay lắc lắc trước mặt Vân Thế Chính.

“Thiên Hạo!” Tinh thần Vân Thế Chính đột nhiên phấn khởi, “Con tới đúng lúc đấy.”

“Có chuyện gì?” Thiên Hạo nhìn lão cảnh giác.

“Con có thấy lúc Thiên Dương ở cùng Tiểu Nghi Nhi không?”

“Có!”

“Con không thấy có chút kỳ lạ sao?”

“Có thì có.” Thiên Hạo nhún mày, “Đại ca bảm người ta chặt quá rồi.”

“Đúng thế!” Vân Thế Chính than thở.

Nếu là Tiểu Nghi Nhi chủ động thì lão còn có lý do để đánh đuổi người ta, nhưng cố nhiên là con trai mình bá đạo quán quýt lấy, lão... lão thực sự là khóc không ra nước mắt rồi, chả tìm được cái cớ nào hết.

“Được rồi,” Ánh mắt Vân Thế Chính sáng lên, “Không phải Thiên Dương có một hồng nhan tri kỷ trên trần sao? Ta thấy mình cũng không cần yêu cầu cao lắm, để Thiên Dương cưới cho xong đi.”

“Hai người đó sớm đã không qua lại nữa rồi.” Thiên Hạo giễu cợt nói, “Cha không biết nữ nhân đó nguyên rửa đại ca đến mức nào đâu, ngay cả người trong khách điểm cũng liệt đại ca vào hàng cự tuyệt lai vãng, còn nghĩ lấy nàng sao?”

“Nghiêm trọng vậy sao?”

“Nếu muốn đại ca đón dâu, cha không sợ tìm người khác, lại phải diễn trò nữa sao?”

“Hử?” Vân Thế Chính gãi gãi đầu xấu hổ, “Mấy đứa biết ta giả bệnh sao?”

“Chắc chỉ còn Nghi Nhi ngốc đang hầu hạ cha là không biết nữa thôi!” Thiên Hạo chê cười.

“Y đúng là đứa trẻ ngoan.” Vân Thế Chính uất ức nói, lập tức lại tỉnh ngộ, “Không được, dù Nghi Nhi có tốt thì cũng là một nam nhân, không thể trở thành con dâu Vân gia được.”

“Cha đi nói với đại ca đi!” Thiên Hạo châm chọc.

“Thiên Hạo!” Hai tay Vân Thế Chính đặt trên vai hắn, trịnh trọng nói, “Không bằng chúng ta liên thủ, tìm cách để Nghi Nhi rời đi đi, được không?”

“Sao lại nói ‘chúng ta’?” Thiên Hạo cảnh giác, “Con không để ý việc có một nam đại tẩu đâu.”

Đùa gì chứ, đâu phải hắn không biết tính đại ca, chọc giận huynh ấy rồi thì hắn có gì tốt chứ?

“Con không để ý sao?” Vân Thế Chính cáo già cười nói, “Kỳ thực ta cũng không quan tâm vậy đâu, dù sao ta có hai đứa con trai mà, một người không thành thân cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng, ta còn có con có thể nối dõi tông đường mà, đúng không? Ngày mai ta sẽ lưu ý tìm cho con một đối tượng phù hợp.”

“Thật ra hai nam nhân làm sao có thể ở chung chứ?” Thiên Hạo đổi giọng, “Đại ca cũng thật không ra gì, chúng ta phải tìm cách đẩy Nghi Nhi đi thôi!”

Vân Thế Chính nâng mi, “Hiểu rõ rồi chứ?”

“Con hiểu rõ rồi ạ!” Thiên Hạo nhắc nhở, “Nhưng cha này, tốt nhất Ngài cũng phải hiểu được một việc.”

“Việc gì?” Lão thật sự sợ nhi tử ngữ khí thận trọng như vậy.

“Con chưa bao giờ thấy đại ca thích ai như thế, cũng không thấy huynh ấy hạnh phúc như vậy, cha thực sự muốn Nghi Nhi đi sao?”

“Chuyện này...” Vân Thế Chính á khẩu không trả lời được.

Nếu không phải bộ dáng vui sướng của Thiên Dương làm lão do dự thì sao đến bây giờ lão còn không đánh đuổi Nghi Nhi đi? Nhưng cứ như thế được sao?

“Từ khi mẹ đi rồi, đại ca như đổi thành người khác, hôm nay vất vả lắm mới có người có thể khiến huynh ấy mở lòng, cha thực sự nhẫn tâm chia rẽ bọn họ?”

“Mẹ các con...” Vân Thế Chính sa sút tinh thần sụt vai, “Thì ra mấy đứa đều biết cả...”

Chết tiệt, lão còn tưởng rằng mình giấu giếm kỹ lắm rồi!

“Rất giống Lăng Sương, đúng không?”

“Có chút chút.” Vân Thế Chính không tình nguyện thừa nhận.

“Dù sao thì cha muốn làm như thế nào, con cũng phối hợp.” Thiên Hạo nhún nhún vai ra bộ không quan tâm, “Chỉ cần đến lúc đó cha không hối hận là được! Con biết cha chỉ hy vọng chúng con hạnh phúc, nhưng so với Lăng Sương, con càng mong đại ca lấy Nghi Nhi. Chúng ta ở vùng quan ngoại này, không mấy ai rảnh rỗi quan tâm chuyện nhà người khác đâu.”

“Nói cũng đúng...”

Vân Thế Chính không khỏi bắt đầu cẩn thận đắn đo.

Có cần phải vì một đứa cháu chưa từng gặp gỡ, cũng không biết trôi giạt ở phương nào, mà đắc tội bảo bối nhà mình không? Vả lại, Thiên Dương cũng đã biết chuyện lão giả bệnh rồi, thảo nào mấy ngày nay cũng không hòa nhã đón lão, nếu còn cố tình gây sự với Thiên Dương về chuyện của Nghi Nhi, chẳng biết lần này Thiên Dương lại nổi bão đến bao giờ?

Ngẫm lại, lão phải ngẫm cho cẩn thận.

10. Chương 10

“Chúng ta đi đâu đây?”

Ngồi trên lưng ngựa, Giới Nghi đón gió, khó nhọc hỏi. Từ sau lần ngã ngựa kia, Thiên Dương không cho y học cưỡi ngựa nữa. Mà hình như Thiên Dương vẫn áy náy việc đã giấu y chuyện đại trạch của Vân gia, bây giờ chỉ cần có thời gian rảnh thì liền đưa y đi xem khắp nơi.

Chạy băng băng một hồi, cuối cùng họ đã lên đỉnh núi, phía dưới là một vùng thảo nguyên rộng lớn bằng phẳng, Thiên Dương nhìn mảnh đất này, đầy kiêu ngạo nói, “Nghi Nhi, vùng đất mà đệ đang thấy đây, đều là của Vân gia hết.”

Giới Nghi kinh hãi, “Rộng quá!”

Trước giờ y vẫn không hiểu thế nào là “Thủ phủ quan ngoại”, nhưng đến lúc này, y đã có chút hiểu biết sơ lược.

“Rất rộng, nhưng mà,” Hàng lông mày của Thiên Dương bắt giác nhíu lại, “Không chỉ có Vân gia mà hầu như tất cả những người ở Quan ngoại đều phụ thuộc vào ông trời, chỉ cần một trận bão tuyết, hoặc nước đầu nguồn không đủ thì súc vật nếu không bị lạnh chết thì cũng là khát chết. Mà dân chúng đều dựa vào chúng để sinh sống cả. Cứ vài năm lại một trận như vậy thì tích góp của mọi người sẽ bị cuốn sạch.”

Nhìn hấn nhíu mày, Giới Nghi đặt tay trước ngực hấn, an ủi nói, “Đừng buồn, trời không tuyệt đường người, nhất định sẽ nghĩ ra cách mà.”

Thiên Dương xoa đầu y, nhẹ nhàng nói, “Cách thì có, và ta đang thử đây!”

Khi nói đến đây, Thiên Dương tràn đầy lòng tin, “Nghi Nhi, đệ biết không, nếu chúng ta bắt đầu thay đổi cách thức chăn nuôi, trừ việc bắt đầu trừ lương thảo, chúng ta còn phải trồng cỏ nuôi súc vật, giảm thiểu việc phụ thuộc vào ông trời.”

Thấy dáng vẻ tự tin của hấn, Giới Nghi bỗng nghĩ lúc này thần thái của hấn thật hào hùng, còn anh tuấn hơn trước kia nhiều lần, thoáng chốc tim y lại đập loạn lên, bỗng nghĩ, được ở bên Thiên Dương, thực sự là chuyện khiến người ta kiêu ngạo.

“Chờ ta thành công rồi, liền truyền đạt phương thức này, để tất cả mọi người ở quan ngoại có thể có cuộc sống bình an.”

Giới Nghi dịu dàng vui vẻ nói, “Thiên Dương, huynh thật giỏi, không chỉ vì mình mà còn mong mọi người đều hạnh phúc, tuyệt không tàng tư, thực sự rất đáng quý.”

Thiên Dương cúi đầu nhìn y.

Lời ca ngợi chân thành của Nghi Nhi làm lòng hấn ấm lại, dù tân nương của hấn có là nam, nhưng hấn vẫn hy vọng có thể sống bên y cả đời.

Mỗi khi hấn nói đến mộng tưởng của mình thì đều bị người ta cười nhạo. Mọi người đều cho rằng hấn làm chuyện vớ vẩn, nhưng Nghi Nhi không như thế. Y hoàn toàn tin rằng hấn có thể làm được.

Quyết định rồi, dù người khác nói thế nào đi chăng nữa, hấn cũng phải giữ Nghi Nhi ở lại bên mình cả đời, vĩnh viễn không để y rời xa mình nữa.

Hấn cúi đầu nhẹ nhàng hôn má Giới Nghi một cái.

“Nghi Nhi, ta không giỏi như đệ nghĩ đâu. Đây là nơi ta đã lớn lên, đương nhiên mong có thể vĩnh viễn ở lại chỗ này, cũng mong mọi người có cuộc sống đầy đủ, chỉ thế thôi. Nhưng mà...”

“Nhưng gì?” Chắc vì bị Thiên Dương đánh lén quen rồi, Giới Nghi ngoài đỏ mặt ra cũng không phản ứng gì nữa.

“Bây giờ ta mong có thể thành công, vì... Ta muốn để Nghi Nhi sống không thiếu thốn, để đệ ở đây được hạnh phúc.”

Nghe vậy, nụ cười của Giới Nghi nhạt dần. Y cảm động tựa đầu vào ngực Thiên Dương, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ mà hữu lực của hắn.

“Ta không cần một cuộc sống không thiếu thốn, chỉ cần có thể ở bên huynh, ta đã rất hạnh phúc rồi!” Y không dám mơ ước xa xôi, “Nhưng, ta biết huynh sẽ thành công, nhất định.”

Lời cổ vũ ấm áp đó khiến Thiên Dương rung động, cúi đầu hôn lên môi Giới Nghi, ôm chặt thân thể y, trong cơ thể bốc lên dục vọng nóng bỏng.

Nụ hôn của hắn rất dịu dàng, rất ngọt ngào, Giới Nghi cũng nhắm mắt lại, thuận theo hắn.

“Nghi Nhi,” Tâm tình bị kích động, Thiên Dương không nhịn được mở miệng, “Mãi mãi ở lại bên ta nhé?”

Giới Nghi bị tâm tình của hắn ảnh hưởng, gần như muốn gật đầu đáp ứng.

Mấy ngày nay, Thiên Dương đối với y tốt lắm, giọng nói dịu dàng, nét mặt tươi cười, thần thái chăm chú, y đều thích cả. Y cũng biết Thiên Dương chân thành mong y ở lại, nhưng...

Làm sao y có thể ở lại mãi được?

Chính vì thích Thiên Dương nên y càng không thể hại hắn bị người ta chê cười. Nét mặt xấu hổ không biết phải làm thế nào của Vân lão cha mỗi lần gặp mặt, đều khắc sâu trong đầu y, cũng cho y biết, dù y lớn lên giống nữ tử hơn nữa thì chung quy cũng không phải nữ nhân, không thể vĩnh viễn ở lại bên cạnh hắn được.

“Thiên Dương,” Giới Nghi rút cuộc mở miệng, lại nói những lời Thiên Dương không muốn nghe, “Cuối cùng ta cũng phải đi thôi.”

Thiên Dương ôm chặt thân thể y.

“Đi? Đi đâu?” Thiên Dương bình tĩnh nói, “Đệ có thể đi nơi nào chứ? Đệ chỉ có ta thôi, không phải sao?”

“Huynh... Huynh không phải ta.” Giới Nghi gian nan mở miệng, “Huynh quên rồi sao? Vân lão cha vẫn muốn huynh đón dâu mà.”

“Ta sẽ nói rõ với cha.”

“Nhưng... Lão cha sinh bệnh rồi, huynh không thể...”

“Lão già xấu xa lừa người không đền mạng, đệ đừng tin lão.” Thiên Dương không nhịn được xấu hổ nói, “Tất cả mọi người đều bị lão lừa.”

Lão già chết tiệt, lại còn cố giả bệnh để đạt được mục đích. Nếu không phải tỉ mỉ quan sát nhiều ngày, còn không biết lão nhân chỉ suy yếu mỗi lần hắn đến, vừa không thấy lại khỏe như vâm, thật sự là kỳ bệnh nha!

“Giả vờ?” Dù nghi hoặc nhưng Giới Nghi lập tức thỏa mái, “Thế không phải càng tốt sao, lão cha không có việc gì rồi.”

Thiên Dương ngừng lại, cũng bình thường rồi, nhịn không được lại yêu mến ôm chặt Giới Nghi.

“Chỉ có đệ nghĩ vậy thôi, ta thật không nghĩ đến.” Hắn tự giễu nói, “Coi ta mà xem, còn giận lẫy với một lão già.”

“Huynh có lý do để tức giận mà!”

“Nghi Nhi biết quan tâm ghê, thực sự luyến tiếc rời khỏi đệ.” Thiên Dương vẫn ôm Giới Nghi không tha, động tác này sắp biến thành thói quen của hắn rồi, “Chờ ta trở lại, lại nói chuyện tử tế với lão cha, xác nhận địa vị của đệ trong nhà, sẽ không để đệ phải chịu chút ủy khuất nào nữa.”

Có phần không hiểu, Giới Nghi ngẩng đầu nhìn hắn.

“Huynh phải đi xa sao?”

“Đúng vậy!” Thiên Dương gật đầu, “Sáng sớm mai, ta cùng Thiên Nghi, Thiên Dương sẽ lên phương Bắc. Chúng ta nghe nói giống ngựa ở đó rất tốt, nếu có thể mang về vài con ngựa đực thì ngày sau sẽ không phải khổ sở thuần ngựa hoang nữa, còn có thể sinh sản với số lượng lớn.”

“Phải đi bao lâu?”

“Ít cũng một tháng!”

Giới Nghi hít sâu một hơi, không khỏi nhú mày. Một tháng, lâu như vậy sao!

“Ta... Ta có thể...”

“Không được!” Thiên Dương thương tiếc ôm gương mặt non mịn của y, “Đường đi phong sương mệt nhọc, khổ cực vô cùng.”

“Ta không sợ mà!”

“Nhưng ta không nỡ!” Thiên Dương sủng nịch xoa đầu y, “Vừa nghĩ đến đệ yếu ớt như thế, làm sao ta nỡ để đệ xa nhà! Ngoan, chờ ta về nhé.”

“Ta rất mạnh khỏe.” Giới Nghi phản bác.

“Ta biết.” Nhưng không nỡ để người yêu bị khổ lại là chuyện khác. “Đệ phải thông cảm cho ta chứ, Nghi Nhi, nam nhân đều muốn bảo vệ người trong lòng mình, không muốn y phải khổ!”

“Hử?” Giới Nghi mở to đôi mắt. Y nghe nhầm sao? “Huynh... Huynh bảo...”

“Tiểu Nghi Nhi, đệ nhỏ như vậy, làm cho ta không nhận được muốn bảo vệ, dù biết đệ rất kiên cường, nhưng ta không ngừng được đâu.” Thiên Dương dán mặt lên tóc Giới Nghi, yêu thích mà cọ cọ, “Đệ là người ta yêu mà!”

Nghe hắn nói vậy, Giới Nghi run người, trong lòng vừa vui mừng vừa khó chịu.

Vui vì họ lưỡng tình tương duyệt, khó chịu chính là vì rồi sẽ có ngày họ phải ly biệt.

“Ta... Ta là nam nhân, căn bản không xứng... Không xứng để huynh yêu đâu.”

“Nói bậy!” Thiên Dương vỗ đầu y, đau lòng không thôi, an ủi nói, “Không có ai so với đệ càng đáng được yêu, chỉ có đệ chịu ở lại bên ta khi ta nghèo xơ nghèo xác.”

“Nói vậy cũng không công bằng.” Giới Nghi lắc đầu, “Ta nghèo quen rồi, còn tiểu thư... Trời sinh phú quý. Hơn nữa khi đó, ta ở lại cũng vì mục đích ích kỷ thôi.”

“Mục đích gì?”

“Ta muốn có người nhà.” Giới Nghi thành thật đáp.

“Vậy, giờ đệ có rồi!” Thiên Dương hứa hẹn.

“Nhưng... Tình cảm của chúng ta không được cho phép.” Giới Nghi cắn môi khó xử, “Ở Giang Nam, nuôi luyện đồng chơi thì được, nhưng không ai thật lòng. Ta không muốn trở thành luyện đồng đâu.”

“Ta sẽ không để đệ chỉ là một ‘luyện đồng’.” Thiên Dương đau lòng ôm y, “Đời này kiếp này, trong lòng ta chỉ biết đến mình đệ mà thôi, dù không thể có danh phận phu thê, chúng ta cũng có thể ở bên nhau cả đời.”

“Nhưng... Ta không thể sinh hài tử được...”

“Việc đấy để Thiên Hạo lo đi.”

“Nhưng... Huynh... Huynh nói...”

“Ta còn nói cái gì?”

“Huynh bảo ôm nữ nhân thỏa mái hơn...” Giới Nghi nói một câu, lòng đau như đao cắt.

“Chỉ nói để làm đệ giận, cũng để tự lừa mình.” Thiên Dương bối rối gãi đầu, không ngờ Nghi Nhi lại nhớ kỹ thế, lúc tình nùng ý mật còn lòi ra tính lại.

“Sao lại muốn tự lừa mình?”

“Không ai có thể thừa nhận mình gốc đến mức không phân biệt được nam nữ, còn yêu vị tân nương giả đó nhanh như vậy.”

“Ồ...” Giới Nghi then thùng cúi đầu, chẳng biết nên nói cái gì.

“Lẽ nào khi đệ biết mình thích ta, lại không bắn khoắn chút nào sao?”

“Nói... nói vậy!” Lần này Giới Nghi chắc chắn đỏ mặt, “Ai bảo ta yêu huynh chứ?”

“Hử? Đệ không yêu ta sao?” Thiên Dương cố tình giật mình, “Trong miệng thì chưa nói thôi, chứ thân thể của đệ thì nói rõ với ta rồi.”

“Đâu... Đâu có chứ.”

“Sao lại không?” Thiên Dương chẳng ngượng ngừng liền nói, “Nếu như không thương ta, thì mỗi đêm khi ta đến phòng đệ, cởi đồ của đệ, lại thân thiết với đệ nữa, sao đệ không phản kháng mà còn như hòa tan trong lòng ta? Đương nhiên ta biết đệ yêu ta rồi, nhưng nếu đệ có thể nói rõ với ta thì ta sẽ càng hài lòng.”

Mặt... Mặt dày quá! Giới Nghi chỉ có thể đỏ mặt trừng mắt nhìn con người nói khoác không biết ngượng kia, nhưng tính chính xác trong lời nói của hắn lại rất cao, làm y không cãi lại được.

“Thật ra dù đệ không nói, ta cũng biết tâm ý của đệ rồi.” Thiên Dương đột nhiên đứng đắn, “Chỉ là lần này phải đi phương Bắc, đường xá xa xôi, không biết sẽ gặp phải chuyện gì, không nghe được chính miệng đệ nói yêu, cảm thấy hơi hối tiếc. Vạn nhất thật sự không về, quả là không cam lòng!”

“Đừng nói vậy!” Giới Nghi lo sợ không thôi vội bịt miệng hắn lại.

“Nghi Nhi, đệ thích ta không?” Thiên Dương giả hoạt thừa cơ hỏi.

“Thích, đương nhiên thích.”

Nghĩ đến việc mất đi Thiên Dương mà lo lắng, Giới Nghi chủ động ôm lấy cổ Thiên Dương.

“Nếu như không thích, ta sẽ không mặt dày ở lại Vân gia, không từ bỏ nam nhi tôn nghiêm, để một nam nhân khác ôm vào lòng cả.” Y nâng mắt bình tĩnh nhìn Thiên Dương, “Ta yêu huynh.”

“Bây giờ thực sự muốn áp đảo đệ...” Thiên Dương khàn khàn nói.

Giới Nghi bắt đầu cảnh giác, nhưng lập tức yên lòng. Họ đang ở trên ngựa mà, Thiên Dương sẽ không điên đến mức đó đâu.

“Thật muốn thử làm ở bên ngoài một lần.” Thiên Dương thì thảo tự nói, nhưng âm lượng lại đủ cho Giới Nghi nghe, “Ngày mai sẽ đi rồi, xem ra không còn cơ hội, nhưng vạn nhất chẳng về được, không phải là vĩnh viễn không thể làm sao? Thật không cam lòng mà...”

Giới Nghi hít sâu một hơi, nhất thời lại do dự.

Y muốn Thiên Dương được hạnh phúc, vui vẻ, nhưng ở ngoài giao hợp... Hành vi dâm dăng như thế, y làm sao có cái gan đó? Chỉ tưởng tượng thôi cũng đủ để y ngượng ngừng vô cùng.

Kết quả của trận chiến giữa lý tính và tình cảm, cuối cùng vẫn là tình cảm chiếm thượng phong, chỉ cần Thiên Dương thích, y làm gì chẳng được.

Cổ vũ đủ dũng khí cho mình rồi, Giới Nghi đưa môi đến bên miệng Thiên Dương, chủ động hôn hắn.

“Huynh... Huynh muốn thì làm đi!”

“Thật?” Thiên Dương đại hỉ.

Tiểu biệt thắng tân hôn, những lời này quả là có lý, thấy một Nghi Nhi bình thường e lệ là vậy bỗng nhiệt tình, cảm giác thật tốt!

Không để Giới Nghi có cơ hội do dự, Thiên Dương lập tức ôm y xuống ngựa, đặt trên bãi cỏ mềm mại, hôn lên môi y một nụ hôn thật sâu.

“Nghi Nhi, đệ cũng phải hôn ta!”

“Ta...” Giới Nghi xấu hổ đến toàn thân hỏa hồng, chỉ phải đỏ mặt vui đầu thật sâu vào lòng Thiên Dương, “Ta... Ta sẽ không...”

Chỉ là ban ngày ban mặt ở dã ngoại làm những chuyện này đủ để y xấu hổ đến muốn chui đầu xuống đất rồi, làm gì còn sức mà làm chuyện đó?

Thấy Giới Nghi ngượng ngùng như vậy, dục hỏa trong Thiên Dương càng vượng, nguồn tình dục lại rực rộ, cả người nóng lên. Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một người nam nhân nào có thể khiến hắn bị dày vò như thế.

Nhanh chóng cởi bỏ y phục vướng bận trên thân, trải xuống bãi cỏ, tránh cho cỏ non kia làm làn da trắng nõn của Nghi Nhi bị thương. Tiếp đó, y vội vã nâng đầu Giới Nghi, hôn lên đôi môi run rẩy đó.

“Nghi Nhi, ta sẽ dạy đệ cách để hôn ta.” Hắn dịu dàng dụ dỗ.

Giới Nghi run run học theo Thiên Dương, thè ra đầu lưỡi, sợ hãi hôn hắn, quần quít lấy đầu lưỡi hắn, nhìn Thiên Dương bằng đôi mắt tràn đầy thủy khí. Vừa hôn xong, sợi tơ ngân bạch nổi miệng hai người lóe ra ánh hào quang.

“Tuyệt quá!” Thiên Dương thỏa mãn cười nói, ngón tay xấu xa trượt xuống dưới, đụng vào hai đóa hoa mãn cảm trước ngực Giới Nghi, làm y thoáng run lên.

Tay Thiên Dương bần bần nụ anh hồng xinh xắn, nhẹ nhàng xoa nắn, khi cảm thấy Giới Nghi rung động khó nhận, mới lại dời xuống, xuyên qua bộ lông nhỏ mềm, bàn tay to lớn chiếm đoạt dục vọng đang dâng trào, hết lên rồi xuống.

Dường như không nhận được nữa, Thiên Dương ngồi xuống, ôm Giới Nghi lên đùi mình, mở rộng hai chân y ra, quần lên lưng mình.

“Tiểu Nghi Nhi, đệ cũng không nhận được nữa sao?” Thiên Dương khàn khàn hỏi, cũng giống Giới Nghi, không thể tự kiềm chế mà bắt đầu thở dốc.

Dục hỏa thiêu đốt khiến Giới Nghi không nhận được mà tràn ra tiếng rên rỉ, làm chính y cũng đỏ mặt, vội vàng che miệng lại.

“Nào, Nghi Nhi, đệ cũng chạm vào ta đi.” Thiên Dương chỉ dẫn, đưa tay y tới nơi cực nóng của mình.

Giới Nghi không phải lần đầu làm chuyện này, nhưng kỹ xảo của y vẫn rất kém, không biết phải làm thế nào, chỉ thuận theo chỉ thị của Thiên Dương, xấu hổ không dám nhìn hắn.

“Không có gì phải xấu hổ cả, chúng ta chỉ làm việc mà bất cứ đôi tình nhân nào cũng làm thôi.” Thiên Dương an ủi nói.

“Việc... việc này, ta chỉ làm với huynh thôi.” Cố nhịn xấu hổ, Giới Nghi thâm tình nói.

“Ta biết, ta cũng chỉ làm với đệ thôi.” Bàn tay to lớn của Thiên Dương nắm giữ nơi cực nóng của mình và Giới Nghi, hai căn nóng bỏng cứng rắn như sắt ma sát vào nhau, mang đến khoái cảm khiến người ta không thể thở nổi.

“A... Ừm... A...”

Chẳng mấy lâu sau, hai dòng dịch thể nhũ bạch đồng thời phun ra, hai người cùng phát ra tiếng ngâm sung sướng, Giới Nghi hư thoát tựa vào lòng Thiên Dương.

Dù đã giải phóng một lần, dục vọng của Thiên Dương vẫn chưa suy giảm, lại càng thêm tràn đầy. Hắn phát ra tiếng kêu trầm thấp, nâng mông Giới Nghi lên, vội vàng muốn tiến vào.

Bàn tay Thiên Dương sờ lên vùng đùi đẹp tỏa ra xuân quang, trêu chọc hoa hạnh đang nằm trong bụi cỏ, thì thâm tán dương, “Đẹp thật, ngay cả nơi đó của nương tử ta cũng đẹp hơn người khác. Sao lại có một nam nương tử đẹp như vậy chứ?”

Lời nói hạ lưu đó, một Thiên Dương cũng nói ra được, Giới Nghi chỉ vừa nghe mà nóng hết cả người.

“Huynh... ít nói những lời này đi!” Giới Nghi ngại ngùng nói.

Thiên Dương chỉ nhếch khóe môi, hiển nhiên không định để ý tới yêu cầu của y.

“Nghi Nhi ngoan, đứng dậy nào.” Hắn nhẹ nhàng dỗ dành.

Dù không hiểu ra sao, Giới Nghi vẫn chống dậy bằng hai chân không còn chút sức. Nhưng mà khi ấy, nơi hạ thể không còn che lấp của y lại rơi vào mắt Thiên Dương, phân thân uể oải lại hiện ra ngay trước mặt hắn.

“A...” Giới Nghi hoảng loạn muốn che đi, nhưng Thiên Dương lại có thể đơn giản dùng một tay cũng đủ để không che hai tay y ra sau người.

“Đừng vậy mà...” Giới Nghi không nhận được cầu xin.

“Không phải bảo hôm nay đều nghe ta sao?” Thiên Dương cười tà, tay còn lại nắm lấy phân thân Giới Nghi, há miệng ra liền ngậm nó lại.

Kỹ xảo của hắn rõ ràng hơn Giới Nghi rất nhiều, lúc phun ra nuốt vào, chỉ thấy hai chân Giới Nghi run rẩy như lá rụng trong gió, dường như bất cứ lúc nào không chịu được liền rơi xuống đất, miệng thỉnh thoảng còn tràn ra tiếng rên rỉ khe khẽ.

Trong lúc bất tri bất giác, hai tay Giới Nghi đã tự do, nhưng y vẫn không giãy ra vòng tay Thiên Dương, còn càng hướng về phía hắn, hai tay lồng vào tóc hắn, thân trên gần như đã tựa vào vai hắn rồi.

Mà ngón tay Thiên Dương cũng không cần suy nghĩ, sớm đã linh hoạt tiến vào nụ hoa bí mật sau Giới Nghi, vừa vào lại ra một cách tinh quái. Thân thể song song chịu trước sau giáp công, chẳng bao lâu sau, Giới Nghi đã lại phóng thích.

“A nha...” Giải phóng rồi, Giới Nghi chỉ có thể vô lực tựa vào người Thiên Dương, hai chân được hắn cố định chắc chắn mới không ngã được.

“Thoải mái sao?” Thiên Dương xấu xa hỏi, lại đưa tinh dịch nhũ bạch hàm chứa trong miệng vào miệng Giới Nghi, một chút đắng làm Giới Nghi không nhận được mà nhú mảy.

Nhẹ nhàng chuyển người Giới Nghi, Thiên Dương vươn đầu lưỡi, cẩn thận yêu thương nơi bí mật của Giới Nghi, cảm giác ẩm áp lại ẩm ướt bí mật vây quanh hoa hành, khoang miệng, đầu lưỡi và hàm răng mỗi một lần đều ma sát đến điểm mẫn cảm, một dòng bủn rủn vui sướng chảy về hạ thân, dù không muốn thừa nhận, nhưng khoái cảm trào dâng, thân thể Giới Nghi không che giấu được phản ứng, chỉ có thể run lên vô lực.

Tay Thiên Dương trượt xuống bờ mông trần trụi của Giới Nghi, vươn một ngón tay nhắm ngay huyết khẩu, Giới Nghi than nhẹ một tiếng, mật dịch lại xuất ra. Giải phóng rồi, y chỉ có thể bủn rủn ngã xuống nơi y phục đã trải trên mặt đất.

” Nghi Nhi, nâng mông lên chút đi!” Thiên Dương mệnh lệnh nói. Lúc này ngón tay Thiên Dương vẫn chưa rời đi, lại trừu cảm nhanh vào hậu đình của y, Giới Nghi khẽ rên lên một tiếng nặng nề.

“Ừm...” Giới Nghi vừa thẹn thùng vừa khó chịu, cắn môi, không nghĩ rằng có ngày mình lại bày ra tư thế dâm dăng như mời người suồng sã.

Lúc này, hai chân y quỳ rạp trên mặt đất, chỉ có mông nâng cao, tựa như một con thú động dục, ở phía sau, Thiên Dương càng giống như con đực tỏa ra mùi hương đặc biệt, mê hoặc y. Tình cảnh này khiến Giới Nghi có cảm giác như mình đã hóa thân thành động vật.

Tư thái mê người của Nghi Nhi, sự co rút run rẩy không thể khắc chế, khiến Thiên Dương gằm khẽ một tiếng, rút ngón tay ra, cuối cùng không kiềm chế được, động thân liền tiến vào thân thể y.

Cảm giác trống rỗng nhảy mắt liền bị lấp đầy, lần này không có đau đớn, chỉ có khoái cảm vô tận. Nhất là khi nhớ tới Thiên Dương sắp rời xa, trong lòng Giới Nghi càng mọc lên một cảm giác không nở. Y gắt gao ôm chặt Thiên Dương, cùng nhau đón nhận cao trào.

Không để ý nơi hai người đang ở là vùng dã ngoại hoang vu, một khi kích tình đã nhóm, tựa như lửa cháy lan ra đồng cỏ, hai người thâm tình hoan ái cho đến khi nguyệt thổ mọc lên ở phương đông.

※ ※ ※ ※ ※ ※ ※ ※ ※

Cố gắng chống đỡ thân thể không khỏe, chẳng để ý lời phản đối của Thiên Dương, Giới Nghi kiên trì muốn tiến Thiên Dương đi.

“Ngốc à, ta chỉ dọa đệ thôi, đừng dậy nữa, thân thể lại không chịu nổi.” Thiên Dương cương chiều nói, “Căn bản phương Bắc không nguy hiểm như trong tưởng tượng của đệ đâu, cũng không phải lần đầu tiên ta đi mà.”

“Không sao, ta chỉ muốn tiễn huynh thôi.”

Giới Nghi cứ cố ngồi dậy, dù thân thể vừa nhức mỗi lại khó chịu, nhưng y không muốn để Thiên Dương đơn độc rời đi.

“Được rồi.” Thiên Dương không lay chuyển được y, chỉ đành đáp ứng, “Nhưng chờ ta đi rồi, đệ phải về phòng nghỉ ngơi đây.”

“VẬY... Huynh cũng phải hứa với ta,” Giới Nghi xấu hổ nói, “Ra phương Bắc rồi, phải tự chăm sóc mình cho tốt, đừng làm mình mệt mỏi quá, với lại... phải bình an trở về.”

“Ta hứa.” Lòng Thiên Dương ảm áp.

Cảm giác có người quan tâm mình thật tốt, bỗng nhiên, hắn cũng không đành lòng rời xa Tiểu Nghi Nhi của mình. Bây giờ, Thiên Dương nghĩ mình có thể hiểu được tâm trạng của các chiến sĩ có kiều thê lại phải đi xa rồi.

“Thiên Dương, thực sự không thể đưa ta đi sao?” Giới Nghi không từ bỏ ý định, lại hỏi một lần.

“Chúng ta đừng nói chuyện đó nữa.” Thiên Dương bật cười. “Có phải sinh lý tử biệt gì đâu, ta sẽ về rất nhanh, nhanh đến đệ không cảm nhận được ta đã đi xa, được không?”

“... Không được.” Giới Nghi chôn mình vào lòng Thiên Dương, hấp thu vị đạo truyền đến từ trên người hắn, đó là mùi hương mà y yêu nhất, “Chỉ cần huynh rời đi một lát thôi, ta sẽ bắt đầu nhớ huynh, mỗi ngày đều nhớ.”

Chỉ vài câu ngắn ngủi cũng làm Giới Nghi e lệ đỏ mặt. Dù mặt y đã hoàn toàn vùi vào lòng Thiên Dương, để hắn không thấy bộ dạng của mình lúc này, nhưng toàn thân y đã tỏa ra mị thái thẹn thùng đó, khiến Thiên Dương biết được y đã lấy biết bao dũng khí mới nói ra miệng được, trong lòng lại bùng lên lửa nóng.

“Tiểu Nghi Nhi...” Hắn nâng mặt Giới Nghi lên, dịu dàng hôn môi y, “Ta cũng sẽ rất nhớ đệ, rất nhớ rất nhớ.”

“VẬY...” Giới Nghi nhìn hắn mong chờ.

“Không được, ngay cả cưỡi ngựa đệ cũng không làm được.”

“Hừ!” Giới Nghi cúi đầu phùng má giận dữ.

Phí công y cố bỏ ngại ngùng lớn mặt nói xong, không ngờ Thiên Dương vẫn không chịu dẫn y đi.

“Được rồi, ngoan chút nha, ta phải đi rồi.”

Nghe vậy, Giới Nghi cũng không tức giận nữa, vội vàng đi theo sau Thiên Dương rời phòng.

Với thói quen luôn đi sau người khác của Giới Nghi, Thiên Dương thấy thật bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nắm tay y ra ngoài.

Tới phòng khách, thấy mọi người đều có mặt, hiển nhiên chỉ chờ Thiên Dương đến là sẽ xuất phát.

Vân Thế Chính nhìn thấy hai người cư nhiên tay trong tay đi ra, không khỏi thán thê thời đổi thay.

“Cuối cùng cũng ra!” Thiên Hạo chờ lâu khó chịu, “Còn tưởng huynh ngủ chết rồi!”

Thấy lão ca tay trong tay với một nam nhân khác, hắn chẳng ý kiến gì.

“A? Giới Nghi cũng đi sao?” Thiên Nghi là một tên chậm tiêu, thấy hai người nắm tay coi như không, chỉ sang sảng cười nói với Giới Nghi.

“Y không đi.” Thiên Dương thay mặt đáp.

Giới Nghi cảnh giác rút tay mình ra.

” Thiên Nghị đại ca, Giới Nghi cũng muốn đi, thế nhưng... Thiên Dương không cho.”

Có lẽ vì Thiên Nghị đã từng thu dung y nên Giới Nghi có cảm giác rất thân thiết với gã, nhin không được liền cáo trạng.

Thiên Nghị nhìn y từ đầu đến chân, hàng lông mày không khỏi cau lại.

” Còn tưởng rằng vài ngày không gặp, trên người đệ phải có thêm mấy lạng thịt chứ. Không ngờ không chỉ chẳng tăng cân, mặt còn có hai vết đen ở vành mắt, Thiên Dương chăm sóc đệ thế nào vậy?”

Nghe vậy, Thiên Hạo lại càng cười.

“Cũng tại buổi tối đại ca chăm sóc người ta kỹ lưỡng quá!”

Vừa nói xong, da mặt vốn mỏng của Giới Nghi lại thiêu hồng, Thiên Dương cũng tức giận trừng mắt.

“A?” Thiên Nghị quan sát thần tình của hai người, mới dần dần phát hiện có chuyện lạ, “Khá thật, thì ra có chuyện như thế!”

Thảo nào, mỗi lần gã hỏi về chuyện của Giới Nghi, Thiên Dương lại không vui, gã muốn đến thăm Giới Nghi, cũng toàn bị Thiên Dương ngăn lại, thì ra là như thế!

Hồi mới gặp, đã nghĩ thái độ của Thiên Dương với Giới Nghi không tầm thường, chẳng ngờ quả nhiên như vậy.

Thế thời đổi thay, thế thời đổi thay nha!

Vân Thế Chính nhìn hai đứa con ưu tú cộng thêm thằng cháu trai xuất sắc của mình, cứ nhiên chẳng ngại ngừng mà đàm bí sự khuê phòng, có biết xấu hổ không hả? Ngay cả cái mặt già này còn chẳng biết để đâu nữa!

Ở nơi này, người duy nhất còn cảm thấy ngại ngừng giống lão, hiển nhiên chỉ có Giới Nghi đang mặt đỏ như Quan công kia thôi. Vân Thế Chính không khỏi sinh ra ấn tượng tốt lúc đồng bệnh tương liên.

“Ta cứ bảo sao mặt trời lên cao rồi mà Thiên Dương còn chưa bước ra cửa phòng, thì ra là đang ở trong phòng quyền luyến nhá!” Thiên Nghị trêu ghẹo.

“Bây giờ mới biết được.” Thiên Hạo phụ họa, “Đệ đã bảo trước là phải chờ rồi, huynh cứ không tin cơ.”

“Hai người là hâm mộ hay đồ kị?” Thiên Dương đắc ý, “Nếu như là hâm mộ thì tự đi mà tìm đi!”

” Thực sự là qua sông đoạn cầu mà!” Thiên Nghị chắc chắn rồi lắc đầu, “Không thèm nghĩ lại xem cái người đang ở bên kia, nhờ ai mới lưu lại.”

Thì ra là mày! Thiên Nghị! Uống ta tin tưởng mày như thế! – Vân Thế Chính ai oán nghĩ. – Cứ nhiên dẫn con của lão rồi đường chính đạo!

“Đó là vì hai ta hữu duyên, dù huynh không giữ thì ta cũng sẽ tìm được Nghi Nhi về.” Thiên Dương bao biện.

“Đúng vậy! Cũng chả nghĩ xem tìm bao ngày còn chả được, còn dám mạnh miệng!” Thiên Nghị ‘nhỏ giọng thì thầm’ với Thiên Hạo, mà âm lượng đủ cho tất cả đều nghe được.

“Ngẫm lại cũng thật đần!” Thiên Hạo cũng đùa cợt lắc đầu, “Ngay ở mục trường bên cạnh thôi, thế mà chả tìm được, đúng là thiên tài!”

“Được rồi được rồi! Không còn sớm nữa, nếu không xuất phát thì còn muốn kéo dài đến lúc nào?” Vân Thế Chính quyết định không muốn nghe tiếp nữa, vội vã đuổi người.

Thiên Dương chuyển sang Giới Nghi, thần tình nhu hòa. Nhìn Giới Nghi, xấu hổ như muốn tìm hầm chui vào, sao da mặt lại mỏng vậy chứ?

“Nghi Nhi, ngoan ngoãn chờ ta về.” Hắn xấu xa thì thầm bên tai Giới Nghi, “Chờ ta về, đệ phải chào đón nồng nhiệt đấy, biết chưa?”

Giới Nghi lại đỏ mặt. Gật đầu, nhỏ giọng đáp, “Vâng.”

“Huynh... Mau mau trở về nhé.”

“Biết rồi.”

Không để ý ánh mắt người khác, Thiên Dương ôm chặt lấy Giới Nghi, dường như muốn đưa y vào thân thể mình, rồi mới buông y ra.

“Cha!” Thiên Dương trịnh trọng gọi Vân Thế Chính, cẩn thận nói, “Con giao Giới Nghi cho cha, hãy chăm sóc y cho tốt nhé, được chứ?”

“Ồ... Việc đó...” Khuất phục trước lời thỉnh cầu hiem hoi của con trai, Vân Thế Chính không khỏi gật đầu.

“Con tin cha!” Thiên Dương nói một câu cổ vũ, “Nghi Nhi là người hiền lành, cha sẽ thích thôi!”

“... Biết rồi!” Vân Thế Chính bĩu môi nói.

Mang theo nỗi nhớ nhà, cuối cùng mọi người cũng xuất phát.

“Đừng nhìn nữa, người đã đi rồi.” Vân Thế Chính tức giận nhắc nhở người còn đang si ngốc đứng trước cửa.

“Lão gia.” Giới Nghi hồi lại thần, không khỏi lại ngượng ngùng vì hành vi của mình.

“Đến đây, ta có chuyện muốn hỏi.”

“Vâng.”

Trong lòng rõ ràng biết Vân Thế Chính muốn hỏi cái gì, Giới Nghi bất an thấp thỏm theo vào.

11. Chương 11: Kết Thúc

“Ta nghĩ, chúng ta cũng nên nói chuyện rõ ràng!” Vân Thế Chính ngồi xuống, chỉ vào cái ghế nói, “Ngồi đi.”

“... Vâng.” Giới Nghi làm theo.

Trong nhất thời, không biết làm sao mở miệng, hai người ngẩn người nhìn nhau một lúc, Vân Thế Chính mới khụ vài tiếng rồi nói, “Thì, việc đó, Giới Nghi à, người tới Vân gia cũng được mấy ngày rồi, chắc cũng quen rồi chứ?”

“Vâng, mọi người đối với Giới Nghi tốt lắm.”

“Là quá tốt.” Vân Thế Chính thì thào tự nói, do dự một chút, lão chỉ vào hồng ngân rõ ràng trên cổ Giới Nghi, “Đó không phải là do Thiên Dương gây ra chứ?” Lão còn trông chờ vào một điều “ngộ nhỡ”.

“Cái gì?” Giới Nghi khó hiểu sờ vào cổ.

“Thôi thôi!” Vân Thế Chính tự thán mình lấy dây buộc mình, “Thì... Thì... Người thích Thiên Dương ư?”

Giới Nghi cả kinh, không được tự nhiên hạ mắt.

“Mọi người đều tốt, ta thích tất cả.”

“Chúng ta đừng quanh co nữa.” Vân Thế Chính nhướn người về phía trước, nhìn Giới Nghi nóng bỏng, “Là Thiên Dương ép buộc người, người chẳng có cảm giác gì với nó, đúng không?”

“Không... Không phải...” Giới Nghi còn chưa nói xong đã bị cắt ngang.

“Nhất định là vậy, Thiên Dương luôn độc đoán, chắc chắn là người khiếp sợ quyền uy của chủ nhân nên mới phải thuận theo nó.” Vân Thế Chính tự cho là đúng.

” Đừng sợ, chỉ cần người thành thật nói ra, ta sẽ bắt Thiên Dương rời xa người một chút.” Lão vỗ vỗ tay Giới Nghi, “Hai nam nhân ở chung một chỗ, thật không ra sao, đúng không?”

“Thiếu gia không ép buộc ta!” Giới Nghi phủ nhận.

Trước mặt Vân Thế Chính, Giới Nghi vẫn nghĩ mình là người hầu, đương nhiên sẽ gọi Thiên Dương là thiếu gia, dù Thiên Dương không thích thì y vẫn không định đổi giọng.

“Là ta tự nguyện quần lẩn thiếu gia, không phải tại Thiên Dương thiếu gia, là tại ta.” Giới Nghi vội nói, “Thật đấy, thiếu gia bị ta họa lây thôi!”

“Thế là sao?” Vân Thế Chính hiểu kỳ nói.

“Ngay từ đầu, thiếu gia đã cho ta là nữ nhân, chính là tân nương của hần, thế mới lấy giả làm thật...”

“Thì ra là thế!” Lúc này Vân Thế Chính mới biết được chân tướng. “Thật ra khổ cho người rồi. Thiên Dương cũng thật quá đáng, cái nhà tranh đó chỉ là nhà kho, sao có thể để người ở được? Thế mà cũng nghĩ ra.”

“Lúc đó hần còn rất ghét ta nữa!” Giới Nghi nhớ lại hồi đó mà bật cười, “Lúc nào cũng muốn ta mau rời đi, lại không biết ta đã sớm quen những ngày khổ cực rồi. Nhưng thật ra ta cũng áy náy, vì không biết Vân gia giàu có như vậy, còn bắt hần đóng giường, làm bàn, thực khổ cho hần.”

“Khổ cái gì?” Vân Thế Chính xua tay nói, “Tự làm tự chịu.”

“Thật ra thiếu gia cũng khổ lắm. Lúc ở nhà tranh, ta nấu gì hần ăn nấy, chẳng được hưởng thụ chút nào, ta cũng không phải tân nương tử mà hần tưởng tượng, chẳng đẹp đẽ gì. Lúc sau còn cưỡi ngựa bị thương, toàn là hần chăm lo cho ta, thực sự làm hần mệt chết rồi.”

“Người cưỡi con ngựa nào?”

“Thiểm điện.”

“Thảo nào mà bị thương! Thiểm Điện là con liệt mã bướng bỉnh nhất mục trường. Tại Thiên Dương cố ý hả?”

“... Sau ta mới biết, thì ra hần cũng lừa ta nhiều việc lắm.”

“Bây giờ ta có thể biết vì sao Thiên Dương lại... thì... thích người.” Lão còn chưa nói ra được từ ‘yêu’ này. “Còn Giới Nghi thì sao? Vì sao lại thích Thiên Dương nhà ta?”

“... Ta... Lúc đầu... Ta cũng không biết.” Giới Nghi căng thẳng nắm chặt tay, tự phân tích tâm trạng của mình, y không giỏi lắm.

“Người không biết?” Vân Thế Chính kinh ngạc.

“Lúc đầu, ta... chỉ muốn có người nhà, vì Thiên Dương nói hần chỉ cần thê tử trên danh nghĩa thôi, ta nghĩ không có vấn đề gì, hần có một thê tử, còn ta có được thân nhân. Sau đó...” Ánh mắt Giới Nghi mờ mịt trong hồi ức, “Sau đó thân phận bị Thiên Dương vạch trần, hần bảo ta đi, ta cũng đi rồi. Nhưng mà...”

“Nhưng gì?”

“Sau khi rời khỏi, lòng vẫn thấy nặng nề, vô duyên vô cớ lại nghĩ đến Thiên Dương.” Giới Nghi nói không lưu loát, “Rõ ràng hai người không có quan hệ gì, mà lại luôn không tự chủ nghĩ đến hần.”

Y tiếp tục thì thầm, “Sau ta mới biết, cảm giác này gọi là ‘nhớ’, cảm giác nặng nề kia chính là ‘cô quạnh’, thế mới biết thì ra trong lúc vô thức, ta đã thích Thiên Dương rồi.”

Nghe Giới Nghi bình thản tự thuật, Vân Thế Chính dường như có thể cảm nhận được tâm tình đó, không khỏi giật mình.

“Vốn tưởng lạng lẽ rời đi, đến thăm ngôi nhà tranh lần cuối rồi mới trở về Giới Nghi. Ai ngờ...”

“Thế nào?”

“Thiên Dương còn ở đó.” Giới Nghi ngượng ngùng nói, nhưng trong giọng nói mang theo vui mừng, “Hần nói ở đó chờ ta về, mà ta quả nhiên đã trở lại.”

“Chính là duyên mà!” Vân Thế Chính lẩm bẩm.

Còn đó là lương duyên hay nghiệt duyên, tùy ý mỗi người thôi.

“Cho nên Ngài coi!” Giới Nghi vội vã đứng lên, “Thiên Dương thiếu gia không ép buộc ta, tất cả là tại ta.”
“Được rồi, không cần gấp!” Vân Thế Chính xua tay, “Thiên Dương là con ta, lẽ nào ta lại không hiểu nó?” Lão cười cười nói.

“Nó là vậy đấy, cứ độc đoán như thế, thứ gì là của nó, nó phải giữ cho bằng được, thứ mà nó không thích thì sẽ vứt rất xa.”

Chuyện đó hình như là thực, không thể cãi lại, Giới Nghi chỉ còn ngậm miệng.

“Thật ra ta có thể hiểu được vì sao Thiên Dương mê muội người như thế!” Vân Thế Chính trầm ngâm nói.
Mê muội? Giới Nghi lắc đầu. Sự mê muội đó không biết có thể duy trì bao lâu, dù sao y cũng là nam nhân!

“Người không biết, Thiên Dương thay đổi rất nhiều, gần đây cười nhiều quá còn làm người ta sợ chết khiếp. Hơn nữa thái độ của nó với người khác với những lúc đứng trước nữ nhân, cũng không giống khi ở bên chúng ta.”

Trong lòng có phần rối loạn, Giới Nghi lại mừng thầm.

Hay là... Hay là Thiên Dương là thật lòng yêu y! Trước những lời yêu của Thiên Dương, y vẫn tưởng mình đang trong mộng đẹp, không dám tin tưởng, bây giờ nghe người khác nói ra, lòng tin lại cao hơn một chút.

“Trước đây Thiên Dương giống như một con ngựa hoang bộp chộp dễ nổi nóng, ai chọc nó thì coi chừng. Người thấy lúc nó ở cùng bọn Thiên Nghi, hẳn cũng hiểu chút ít chứ?”

“Thiên Dương có hơi ác.” Giới Nghi khách khí nói, nhớ tới lần đầu gặp Thiên Nghi đại ca, Thiên Dương còn cho gã vài quyền.

“Nhưng bây giờ nó ôn hòa điềm tĩnh nhiều rồi, có lẽ vì người chẳng.” Vân Thế Chính tỉ mỉ nói với Giới Nghi, “Ở trên người người có một khí chất yên bình tĩnh lặng, chỉ cần ở bên người, khí tức thô bạo không thể tạo ra được. Có lẽ vì người lúc nào cũng nhường bộ, không tranh giành đi! Càng như vậy thì người ta lại càng muốn đưa cho người những gì người muốn.”

“...” Giới Nghi không biết nên nói gì.

Yên bình tĩnh lặng ư? Từ khi tới quan ngoại, gặp Thiên Dương rồi, y lại thấy khí chất này càng lúc càng cách xa mình hơn. Lòng y ngày càng có nhiều khát vọng, nhưng phải khổ sở áp lực chính mình, y thực quá mệt mỏi!

“Người biết mục đích mà hôm nay ta gọi người tới chứ?”

Giới Nghi rung mình, gật đầu.

“Nói xem.”

“Muốn ta đi?” Giới Nghi gian nan nói.

“...” Vân Thế Chính chần chờ một lúc lâu sau mới nói, “Vốn là như vậy.”

Giới Nghi vội vàng ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn lão.

“Người có biết chuyện mẹ Thiên Dương không?”

Giới Nghi lắc đầu.

“Ta với mẹ nó...” Vân Thế Chính thở dài, “Khi đó còn quá trẻ, một thằng nhãi không hiểu thế sự, một lòng muốn ở trên vùng đất quan ngoại trong mộng tưởng tại ra được thiên hạ của riêng mình. Còn người kia là thiên kim tiểu thư nhà giàu yếu ớt, căn bản không thích ứng được với quan ngoại quê mùa.”

“Quả nhiên, sau khi Thiên Hạo sinh ra được vài năm, mẹ nó không chịu nổi cuộc sống như vậy, bỏ chạy theo nam nhân khác!”

Giới Nghi thở gấp một cái.

“Khi đó Thiên Dương đã hiểu chuyện, đương nhiên biết mẹ mình là loại nữ nhân nào, ta cũng không lừa được. Từ đó Thiên Dương đổi tính, trở nên hận đời, cũng không tin tưởng trên đời sẽ có phụ nữ tốt, đương nhiên càng căm thù thiên kim danh môn đến tận xương tủy.”

“Có thể hiểu được...”

“Chuyện của lớp người đi trước, rất khó kết luận ai đúng ai sai, đương nhiên cũng không nên ảnh hưởng đến hậu bối. Đối với Thiên Dương, ta áy náy mà vô lực, cho nên, ta chỉ biết đợi đến khi có một nữ tử tốt nào đó làm nó thay đổi.”

“Nhưng mà, không nghĩ Lăng Sương đó, lại là một bản sao khác của mẹ nó.” Vân Thế Chính tự thán không ngớt, “Ta vốn hy vọng chỉ ít nàng được thừa hưởng chút tình hồn hậu của cha mình.”

“Tiểu thư từ nhỏ được sủng ái, tự nhiên mảnh mai, hơn nữa lòng đã có người, không thể trách nàng được.”

“Lúc nàng ta tát người đó, không thấy có chút mảnh mai nào.”

Giới Nghi ngây người, không khỏi mỉm cười.

“Lúc tân nương tử chậm chạp không tới, ta đã biết có chuyện, nhưng có nghĩ nát óc, cũng không ngờ rằng Lăng Sương lại để một nam tử gả thay!”

“... Xin lỗi...” Giới Nghi có chút nao núng.

“Cho nên những việc ta mong Lăng Sương làm được, người đều làm rồi. Nếu người không phải nam tử thì ta đã giang rộng vòng tay chào đón người rồi. Nhưng mà... Rốt cuộc cũng là có lòng thiện lượng, lại là nam dâu ngoan mà con yêu, một người ý chí không kiên định, nàng dâu thì ai cũng ghét, để lựa chọn thật khó khăn!”

“Ta sẽ đi!” Giới Nghi cúi đầu chua chát nói.

Vốn dĩ y đã chuẩn bị sẵn tâm lý phải đi, nếu như sự tồn tại của y làm người khác bối rối, đương nhiên không có lý do nào để ở lại cả.

“Còn Thiên Dương làm sao đây?” Vân Thế Chính không ngờ.

“... Chúng ta, vốn không nên ở cùng nhau.”

“Người thật lý trí!” Vân Thế Chính nhú mày, “Giữa hai người, không phải là thằng con ngốc của ta bị sốt chứ?”

“... Ta... Ta không nên để Thiên Dương khó xử...” Giới Nghi kiên định nói, “Ta không muốn hấn vì ta mà bị người ta chê cười.”

“Người đối với nó tốt thật.” Vân Thế Chính nở nụ cười.

” Người biết không, Nghi Nhi.” Lão cúi người về phía trước, học cách Thiên Dương vẫn hay gọi Giới Nghi, tuy Thiên Dương bá đạo không cho người khác gọi, nhưng lão là cha, chắc cũng phải có tí đặc quyền chứ, “Nếu như người đi rồi, Thiên Dương phải làm sao?”

“... Chắc sẽ khổ sở một hồi, sau đó hồi phục lại cuộc sống trước kia.” Giới Nghi suy đoán.

Thiên Dương kiên cường như vậy, thiếu đi y, nhất định có thể sống bình thường được.

Không như y...

“Chắc thế!” Vân Thế Chính thở dài, “Chỉ là càng thêm hận đời, càng thêm không tin người khác. Người không biết, những kẻ cường giả bề ngoài càng kiên cường, càng biểu hiện ra không cần bất luận kẻ nào, kỳ thực nổi khát cầu tình yêu trong lòng càng mãnh liệt hơn bất cứ ai hết. Nếu một ngày có người đẩy ra được cánh cửa cứng rắn trong trái tim hấn, hấn sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi người.”

“Nếu người rời đi không nói một lời, phản bội lòng tin của Thiên Dương dành cho người, với tính kiêu ngạo của nó, làm sao nó chịu được?”

Quan trọng nhất là, nếu đương khi lão trông giữ mà Nghi Nhi biến mất, Thiên Dương tuyệt đối sẽ chẳng khách khí với lão, dù lão có là lão đầu của nó cũng thế.

“Nhưng...”

“Người muốn ở lại?” Vân Thế Chính đi thẳng vào vấn đề, “Nhưng còn nếu không chịu nổi thăng con ngốc độc đoán của ta mà phải bỏ chạy thì ta hoàn toàn có thể hiểu được, dù sao cũng chẳng mấy người có thể chịu được nó.”

“Không phải vậy!” Giới Nghi khó được bực mình cắt ngang, “Tính tình của Thiên Dương không xấu vậy đâu!”

“Đó là đối với người thôi!” Vân Thế Chính vô tội nhún nhún vai. Lập tức, lão nghiêm mặt nói, “Nếu như người thực sự không muốn chạy, thì ở lại đi!”

“A?” Giới Nghi có phần hoài nghi mình nghe lầm, “Ta có thể ở lại? Ta là nam nhân... Thật sự... Thực sự có thể ư?”

“Nếu người mặt dày mày dạn muốn ở lại, ta tuyệt đối sẽ đuổi người đi.” Vân Thế Chính thật tình nói, “Nhưng nói với người vài câu rồi, ta biết người là một đứa trẻ ngoan. Người có thể suy nghĩ cho Thiên Dương, trừ ta ra, bây giờ chỉ có người thôi!”

“Nếu chúng ta đều là những người lo lắng cho nó, không lý do gì mà không thể hòa bình ở chung.”

“Ngài... Không để bụng việc ta là...”

” Nói không để bụng là gạt người.” Vân Thế Chính bất đắc dĩ nói, “Nhưng ta đã nghĩ nhiều rồi, bây giờ đã sống đến từng tuổi này, cuối cùng thì điều ta quan tâm nhất là gì? Là cái nhìn của thế gian, hay là hạnh phúc của con cái? Đáp án rất dễ biết, đúng không?”

“Ngài là một người cha tốt!” Giới Nghi thành thật nói.

“Cho nên, người cha tốt này chỉ có một yêu cầu với con thôi.” Vân Thế Chính vỗ vỗ tay y, “Phải để Thiên Dương được hạnh phúc đấy!”

“Con cũng muốn!” Giới Nghi chậm chậm nói, “Nhưng con không hiểu gì cả, cũng không giúp gì nhiều cho Thiên Dương được, chỉ có thể ở bên cạnh hần thôi.”

“Vậy thì cứ ở lại bên cạnh nó đi! Toàn tâm toàn ý chăm lo cho nó.” Vân Thế Chính cười nói, “Ta nghĩ những gì Thiên Dương muốn, kỳ thực cũng chỉ cần con ở bên cạnh nó thôi. Cái gọi là hạnh phúc, không phải dựa vào nhau, bảo vệ cho nhau cả đời sao?”

Đúng vậy! Giới Nghi không khỏi nhớ tới ngọc kỳ lân mà sáng nay Thiên Dương đã khẳng khẳng đeo lên cho y, lúc đó nét mặt của hắn dịu dàng biết bao! Nếu có thể ngày nào cũng nhìn thấy vẻ mặt như thế...

“Dù sao ta cũng hiểu ra rồi!” Vân Thế Chính rộng lượng nói, “Đằng nào thì ta cũng có hai đứa con trai, muốn ôm tôn tử cũng không phải chuyện vô vọng. Nhưng Nghi Nhi này, con nên hiểu rõ, nếu như muốn ở cùng Thiên Dương, thì cả đời, con cũng chỉ có Thiên Dương, chỉ có chúng ta, không thể có một đời nữa. Những người thân mà con mong có, sẽ có thể vĩnh viễn rời xa đấy!”

“Con không quan tâm, nếu có mọi người rồi, ” Giới Nghi cúi đầu nói, “mọi người chính là nhà của con.”

“Nếu vậy thì chúng ta coi như hiểu nhau rồi.” Vân Thế Chính đột nhiên đặt hai tay lên vai Giới Nghi, nghiêm túc nói, “Ta còn một yêu cầu nữa.”

“Vâng?”

“Tuy rằng hai đứa đã làm tất cả những chuyện không nên làm rồi, quan hệ cũng không khác gì phu thê bình thường, nhưng phải hứa với ta một chuyện!”

“Chuyện gì ạ?” Giới Nghi cảm thấy khó xử, khuôn mặt bắt đầu phát nhiệt.

“Ngộ nhớ Thiên Dương phát khùng lên, muốn báỉ đường thành thân với con, con ngàn vạn lần phải cự tuyệt đấy!”

Lão đã chấp nhận quan hệ của hai người, nhưng thể nhân chắc chắn không cho phép, lão không muốn bị việc trái ngược đạo lý bị biết đến.

“Không... Không đâu!” Mặt Giới Nghi không khỏi đỏ bừng, trong lòng tuôn ra vô ngàn vui sướng.

“Vậy thì tốt rồi!” Vân Thế Chính thở dài một tiếng, “Vậy, chúng ta lại thương lượng một chuyện nữa nhé?”

Giới Nghi có phần kinh hãi nhìn cái người đang cười rất quỷ dị kia.

“... Việc gì ạ?”

“Hề hề hề! Cũng không có gì!” Vân Thế Chính khuôn mặt tươi cười, “Con cũng biết Thiên Dương luôn không phải một đứa biết nghe lời, đương nhiên cũng không quá nghe lời ta. Nhưng, dường như nó đối với con rất đặc biệt, ngoan ngoãn phục tùng, sau này, nó nghe lời con, còn con nghe lời ta, được không?”

“Lão gia là trưởng bối, vốn nên nghe lời Người mà!” Giới Nghi bật cười nói.

“Nói cũng đúng, sau này ta là cha con rồi còn gì!” Vân Thế Chính tỉnh ngộ, “Con ngoan,” lão nắm hai tay Giới Nghi, “Con nhất định phải nghe lời hơn hai thằng nhóc kia đấy!”

“Vâng!” Giới Nghi ngoan ngoãn gật đầu.

“Vậy thì cứ như thế đi! Nào, gọi một tiếng cha thử xem.”

“Cha.” Tiếng gọi đã lay khiến mắt Giới Nghi phấp phồng.

Không ngờ rằng, y và Thiên Dương có thể đi đến đây, còn được cha chấp thuận. Chờ Thiên Dương trở về, biết tin này, không biết sẽ hài lòng đến mức nào nữa!

Nhưng, chắc chắn Thiên Dương lại xấu hổ rồi ngạo mạn nói không cần bất cứ ai đồng ý đi! Giới Nghi ngọt ngào nghĩ.

Thật hy vọng Thiên Dương có thể trở về nhanh một chút, dù hần vừa xuất phát, nhưng giờ y đã bắt đầu nhớ nhung rồi.

※ ※ ※ ※ ※ ※ ※ ※ ※

” Nghi Nhi, chúng ta chuẩn chuẩn ra ngoài đi.” Khó được trộm nửa ngày nhàn tản, Thiên Dương cao hứng bồng bồng đề nghị.

“Nhóc con, không thấy ta đang chơi cờ với Nghi Nhi sao?” Vân Thế Chính lạnh lùng nhắc nhở, lại thông dong hạ một quân đen.

“Để đánh xong ván cờ đã được không?” Giới Nghi khéo léo nói.

“Đúng thế! Mọi việc phải có trước có sau, muốn đi chơi thì phải chờ chúng ta đánh xong đã.” Vân Thế Chính thâm thì, “Aiz! Đánh lâu vậy rồi, khát quá, Thiên Dương, đi rót tách trà lại đây!”

Thần kinh trên mặt Thiên Dương co quắp, liếc mắt là biết điếm báo tức giận.

Giới Nghi vội vàng đứng dậy, “Cha, để con đi cho, Thiên Dương cũng uống nhé, chờ ta một lát.”

Nhìn bóng lưng vội vàng của Giới Nghi, Thiên Dương rút cuộc không kiềm chế được. Nắm tay nắm mạnh vào bàn đá.

“Lão già thôi, sao cứ sai Nghi Nhi hoài vậy?”

“Ai nha, nào có!” Vân Thế Chính cực kỳ vô tội nói, “Ta sai mầy ma, ai bảo không đi, để Nghi Nhi chạy thay?”

“Cái việc rót trà nhỏ nhoi đó mà cũng muốn con đi?” Thiên Dương nhướn mày, “Lão già chết bầm, khát nước thì đừng chơi cờ nữa, vào nghỉ đi không phải là xong sao!”

“Biết là sai mầy không được mà.” Vân Thế Chính bĩu môi nói, “May mà Nghi Nhi hiếu thuận, để nó gọi tiếng cha cũng không uống.”

Không nói đến đây Thiên Dương còn không tức, vừa nói là hần liền phát hỏa.

Vừa từ phương bắc trở về, thế cục lại biến trời long đất lở.

Hắn rất vui vì Nghi Nhi sống thoải mái tự tại ở Vân gia, nụ cười như hoa nở rất mê người. Nhưng sau mới biết, tất cả là vì lão già kia chứ không phải do hắn.

Nếu chỉ có thể thì thôi, chỉ cần Nghi Nhi hài lòng là được rồi.

Nhưng rất nhanh hắn lại phát hiện, ngoài trừ buổi tối, còn ban ngày, Nghi Nhi căn bản là bị lão già thối đó cướp mất! Mỗi ngày lôi kéo Nghi Nhi uống trà phẩm trà, chơi cờ nói chuyện. Cũng không giấu lại, ban ngày hắn luôn luôn làm việc mệt muốn chết, khó được có thời gian rảnh rỗi như hôm nay, lão già thối lại muốn bắt nạt Nghi Nhi!

Nghi Nhi là của hắn mà!

Làm sao? Là cha thì ghê gớm lắm à? Hắn... Nói như thế nào thì hắn cũng coi như là ‘tướng công’ của Nghi Nhi mà, mặc kệ, hắn phải được ưu tiên!

“Cha, trà đến rồi!” Giới Nghi thở hổn hển trở về, mang đến tách trà mang đầy hương khí.

“Ngoan!” Vân Thế Chính cười dài nhận lấy. Bỗng một trận gió thổi qua, lão sợ run người, “Gió nổi lên rồi, cảm thấy hơi ren rét đấy!”

“Để con lấy áo khoác cho.” Còn chưa kịp ngồi xuống, Giới Nghi đã định xoay người đi rồi.

Thiên Dương không thể kiềm được, “Ngồi xuống, để ta lấy!” Hắn hàm hừ nói.

“Biết là nó sẽ đi lấy mà.” Vân Thế Chính nhin không được cười to, “Vẫn còn luyến tiếc con nha!”

“Cha!” Giới Nghi vừa bực mình vừa buồn cười, chỉ có thể than Thiên Dương thật ngốc, luôn bị cha dắt mũi.

“Cái này gọi là giết giặc chém ngựa trước.” Cuối cùng lão cũng tìm được cách trị thằng con ngoan cố của mình.

“Cầm!” Thiên Dương tức giận ném áo khoác lên bàn, làm loạn nửa ván cờ, “Nghi Nhi, đi thôi.”

“Nhưng cha...”

Tiếng dần biến mất, nháy mắt thôi mà người đã bị cưỡng ép đi rồi.

” Thiên Dương, cứ như vậy không lẽ phép rồi,” Giới Nghi không ngừng giãy dụa, “Cha sẽ nghĩ thế nào? Huynh quá đáng quá đấy!”

Ép Giới Nghi về phòng, đóng cửa rồi, Thiên Dương mới cười xấu xa.

Ừm... Lúc Nghi Nhi nhu thuận rất tuyệt, nhưng bộ dạng sinh khí dồi dào chỉ mũi mình mà mắng, quả là sức sống vạn phần, lại mang một nét phong tình khác lạ, hắn cũng rất thích!

“Nói nữa đi, ta đang nghe đây.” Thiên Dương cười dài nhìn y.

Giới Nghi mặt đỏ ửng, bó tay trước sự vô lại của hắn.

“Không nói nữa?” Thiên Dương nhướng mày, “Tốt lắm, ta cũng không muốn nghe đệ nói gì.” Kéo Giới Nghi đặt một nụ hôn nóng bỏng, “Chúng ta đi làm việc mà mọi người đều hài lòng, được không?”

“Bây giờ là ban ngày mà...”

“Ban ngày mới tốt, ta có thể xem đệ cho rõ ràng.” Xoa trên làn da khiến kẻ khác quẩn luyến, Thiên Dương trầm giọng nói.

“Huynh bảo muốn ra ngoài chơi mà...” Giới Nghi vô lực nhắc nhở.

Theo đôi môi áp tới, trong nháy mắt trở thành nụ hôn ngọt ngào, hai má Giới Nghi nóng rực, không thể nghĩ thêm nữa, chỉ có thể thuận theo mà thôi.

Một lúc lâu, Thiên Dương mới thỏa mãn kéo Giới Nghi vào lòng, để y yên tĩnh thoải mái gối lên ngực mình, ngón tay mơn trớn theo đường cong đáng lưng.

“Nghị Nhi, đệ hạnh phúc không?”

“... vâng...” Giới Nghi ngượng ngùng gật đầu, “Ta hạnh phúc... Vô cùng hạnh phúc. Còn huynh?”

“Đệ hạnh phúc thì ta cũng vui vẻ.” Thiên Dương yêu thích ôm chặt lấy y, “Chúng ta vĩnh viễn ở cùng bên nhau.”

Giới Nghi trầm mặc một hồi, bỗng nói, “Ngốc thật!” Thanh âm có phần run run, “Ta không có gì cả, thân phận lại thấp, còn là một nam nhân, không thể cho huynh cái gì, ở cùng ta không có gì tốt đẹp đâu.”

“Ta có đệ mà, cứ giao đệ cho ta là được.” Thiên Dương cười hài lòng, “Chỉ cần có đệ thôi, ta không cần gì cả.”

“Cho nên mới bảo huynh ngốc!” Giới Nghi nhin không được vui sướng, ghen ngào nói.

“Sau này ta chỉ có đệ thôi!” Thiên Dương xấu xa nói, “Cho nên đệ không thể vứt bỏ ta được đâu.”

Giới Nghi cười nói, “... Thật là bướng bỉnh.”

“Vội lại, đệ phải đặt ta ở vị trí đầu tiên mới được.”

“Huynh... vốn là đệ nhất mà...”

“Còn quan trọng hơn lão già thối kia?”

“...”

“Sao không trả lời?” Thiên Dương vội la lên.

“...” Mỉm cười không đáp, Giới Nghi tiến sát vào lồng ngực của người đáng giá dựa vào này.

“Ta phải đứng thứ nhất trong lòng đệ!” Thiên Dương kiên trì nói.

Giới Nghi bật cười.

Dù là bướng bỉnh cũng được, bá đạo cũng thế, hình như Thiên Dương đã nhận định y rồi. Còn y, đương nhiên cũng giao cả thể xác và linh hồn cho Thiên Dương.

Cảm giác cánh tay kia ôm chặt lấy mình, hơi thở ấm áp thổi nhẹ trên đỉnh đầu, lòng Giới Nghi an tâm đến lạ.

Cái cảm giác này, chắc có tên là ‘hạnh phúc’!~Hoàn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-dau-gia>